

KONTRA

Προσπαθούν να σβήσουν από τη μνήμη του λαού μας τα εγκλήματα της αμερικανοκρατίας

Ελεεινοί Νενέκοι οι συριζαίοι

ΣΕΛΙΔΑ 3

Τίποτα δε χρωστάμε στους ιμπεριαλιστές τοκογλύφους

ΣΕΛΙΔΑ 16

Τριετές Σχέδιο υπουργείου Παιδείας

Ευχολόγια και συνέχιση αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων

ΣΕΛΙΔΕΣ 10-11

Κρεσέντο απάτης και δημαγωγίας από τον Β. Αποστόλου

Παραπάει η ψευτιά με το γιαούρτι

ΣΕΛΙΔΑ 9

Διακυβέρνηση Ομπάμα

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

ΣΕΛΙΔΑ 5

Ψήνουν σχέδιο Ανάν-2

ΣΕΛΙΔΑ 11

Νέα αγκάθια για το Brexit

ΣΕΛΙΔΑ 8

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

21ος χρόνος - αρ. φύλλου 892 - 19 Νοέμβρη 2016

www.eksegersi.gr

Ο ελληνικός
λαός
δεν ξεχνά
τα εγκλήματα
του
αμερικάνικου
ιμπεριαλισμού

**Κρεσέντο
αμερικανοδουλείας
από Τσίπρα και ΣΥΡΙΖΑ**

Scripta... Verba...

Τα βασικά στοιχεία του προγράμματος του 2014, αυτά τα οποία έχουν σχέση με την ελάφρυνση των οικονομικά αδύναμων, μόλις μπορούσαμε, μόλις έχουμε το πρωτογενές πλεόνασμα θα προχωρήσουμε στα μέτρα που είχαμε πει τότε. Μόλις μπορούσαμε και βγούμε στις αγορές η Ελλάδα θα γίνει εργοτάξιο.

Αλέκος Φλαμπουράρης

Ο γνήσιος Μαυρογιαλός του ΣΥΡΙΖΑ. Οχι μόνο στα ψέματα αλλά και στο στίλ.

Η κυβέρνηση υποκύπτει στην πίεση και δίνει την εντύπωση ότι υποχωρεί η πολιτική της αυτονομία. Ο ανασχηματισμός που έγινε δείχνει να αμφισβητεί την πολιτική αυτονομία της κυβέρνησης.

Νίκος Φίλης

Όπως είχε πει κατά τη δακρύβρεχτη αποχαιρετιστήρια ομιλία του, «τώρα αρχίζουν όλα».

Ετσι, αν μπορώ να κάνω έναν παραλληλισμό με τη Γαλλία (σ.σ. της νίκης Τραμπ), τότε ναι θα ήθελα και στη Γαλλία ο λαός να αναποδογυρίσει το τραπέζι, το τραπέζι γύρω από το οποίο οι ελίτ μοιράζονται αυτό που θα έπρεπε να πάει στον γαλλικό λαό.

Μαρίν Λεπέν

Αναβαρρημένο το «σικ» φασισταριό, ετοιμάζει την τελική του επίθεση.

Οφείλουμε να επινοήσουμε θεσμούς δημοκρατίας και χώρους ελευθερίας όπου η κοινωνία θα μπορεί να ενημερώνεται, να κρίνει και να συμμετέχει. Αυτή ακριβώς είναι η λογική με την οποία η κυβέρνηση προχωρά στον κοινωνικό διάλογο για τη Συνταγματική Αναθεώρηση.

Αλέξης Τσίπρας

Υπάρχουν, άραγε, ακόμα άνθρωποι (πέρα από τα λαμόγια) που πιστεύουν τέτοιες παπάρες;

Μια δήλωση για το χρέος δεν είναι απλώς μια δήλωση. Εκτιμάται ότι θα συνοδευτεί και από άλλες ενέργειες.

«Αρμόδια κυβερνητική πηγή»

Θα κάνει και κακά του ο απερχόμενος «πλανητάρχης».

Η στρατηγική της κυβέρνησης είναι δεδομένη και βασικός στόχος μας είναι η ουσιαστική επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, μετά την απορρύθμιση που είχε σημειωθεί μεταξύ 2010 και 2014.

Εφη Αχτσιόγλου

Με δάσκαλο Κατρούγκαλο μαθαίνεις ότι το ψέμα αξίζει όταν είναι πολύ μεγάλο.

Η χώρα αποκτά έπειτα από πολλά χρόνια ΕΣΡ με νόμιμη σύνθεση. Ο δρόμος πλέον για τον διαγωνισμό και την αδειοδότηση είναι ανοιχτός.

Νίκος Παππάς

Δεν είναι ψιχάλες, Παππά, ροχάλες είναι.

ΡΙΠΕΣ

◆ «Στρατηγέ μου, ιδού ο στρατός σας»
 ◆ Π. Κανελλόπουλος προς Φαν Φλιτ, 1948
 ◆ Πρόεδρέ μου, ιδού η χώρα σας
 ◆ Τσιπροκαμμένοι προς Ομπάμα, 2016
 ◆ Σα να μην πέρασε μια μέρα
 ◆ Ο αένας κύκλος του δωσιλογισμού
 ◆ Κάτι τέτοιες στιγμές φαίνεται απτά ο κομπραδόρικός (μεταπρατικός) χαρακτήρας της ελληνικής αστικής τάξης
 ◆ Η εξάρτηση του συστήματός της από το διεθνή ιμπεριαλισμό
 ◆ Η στρατηγική της αναζήτησης της εύνοιας των δυνατών του πλανήτη
 ◆ Η προδοσία του εθνικοαπελευθερωτικού χαρακτήρα της Επανάστασης του 1821
 ◆ Δε θα υπάρξει τέταρτο Μνημόνιο!
 ◆ Τι δεν καταλάβατε;
 ◆ Το είπε ο κυρ-Αλέκος σε πρωινάδικο, δε σας αρκεί;
 ◆ Και τα εργασιακά έχουν κλείσει
 ◆ Κι αυτό ο κυρ-Αλέκος το είπε
 ◆ Και τι συζητάει η Αχτσιόγλου με την τρόικα, τα εργασιακά δε συζητάει;
 ◆ Δηλαδή, ξέρετε εσείς και δεν ξέρει ο κυρ-Αλέκος;

Εδώ το μόνο «τρανζίσιον» που ξέρουμε είναι αυτό που περιγράφουν οι αθλητικοπαρήδες της τηλεόρασης, όταν περιγράφουν ποδόσφαιρο ή μπάσκετ
 ◆ Στην Αμερική «τρανζίσιον» (δηλαδή «μετάβαση») ονομάζουν τους δυόμισι μήνες της παράδοσης της διοίκησης από έναν πρόεδρο στον επόμενο
 ◆ Τα συζητούν όλα με τους ανθρώπους των μονοπωλίων και των κέντρων εξουσίας, τα ρυθμίζουν όλα, γίνεται το σχετικό «μασάζ» και ο επόμενος αναλαμβάνει έτοιμος να εξασφαλίσει τη συνέχεια
 ◆ Αφού ο νόμος Παππά έγινε κομμάτια και θρύψαλλα, επομένως το «μεταμο-ντέρνο μιντιακό πραξικόπημα» νίκησε, έτσι δεν είναι;
 ◆ Οχι, νίκησαν ο Παππάς και ο Τσίπρας
 ◆ Τα ίδια δεν έκαναν και με το τρίτο Μνημόνιο;
 ◆ Στην αρχή κατήγγειλαν «πραξικόπημα» και «εκβιασμό με το πιστόλι στον κρόταφο» και μετά πανηγύριζαν για το «συμβιβασμό» που «έσωσε τη χώρα»
 ◆ Τα φιλαράκια

Παππάς και Σπίρτζης εκπροσώπησαν τον ΣΥΡΙΖΑ στο συνέδριο των ΑΝΕΛ
 ◆ Και άκουγαν με ευλάβεια τον Καμμένο να εξηγεί γιατί πανηγυρίζει για τη νίκη του Τραμπ
 ◆ Εύκολο να βάζεις έντυπα και στελέχη να βρίζουν τον Τραμπ
 ◆ Το πρόβλημα αρχίζει όταν ο κυβερνητικός εταίρος εμφανίζεται... τραμπούτερος του Τραμπ
 ◆ Ούτε ο Παππάς είχε την ευθιξία να παραιτηθεί, μετά το φιάσκο με τα κανάλια, ούτε ο Τσίπρας τον κώλο να τον διώξει
 ◆ Ξεφτιλισμένοι, που θα 'λεγε και η πρώην φίλη τους Ζωή
 ◆ Σταυρούλα, ζεις, εσύ τους οδηγείς
 ◆ «Αντε γεια, Πανούλη» απάντησε η Σταυρούλα Ξουλίδου, όταν έλαβε SMS στο κινητό της να πάει στο συνέδριο ν' ακούσει την ομιλία του τέως αρχηγού της
 ◆ Οχι, θα κάτσει σαν τη Χρυσοβελώνη, να κουνάει το κεφάλι και να κάνει μούτες
 ◆ Α, όλα κι όλα, ο πρόεδρος Λεβέντης έχει δίκιο
 ◆ Τον απέκλεισαν από το δείπνο του

προεδρικού μεγάρου για να μην πληροφορηθεί ο Ομπάμα τις θέσεις του κόμματός του
 ◆ Και μάλιστα την έφεραν και στον Ομπάμα, που είχε ζητήσει -διά της διπλωματικής οδού- ένα ραντεβού με τον πρόεδρο Λεβέντη
 ◆ Και ο Μάκης ο Μπαλαούρας δεν προσκλήθηκε στο δείπνο, αλλά δεν έκανε φασαρία
 ◆ Θυμήθηκε ότι παλιά έκαιγε κι αυτός αμερικάνικες σημαίες
 ◆ Οχι, την παροιμία «πού 'σαι ινότη που 'δειχνες πως θα γινόμουν άλλος» δεν τη θυμήθηκε
 ◆ Ο Ομπάμα ήθελε μια ομιλία με φόντο την Ακρόπολη και τον Παρθενώνα για το photo book του
 ◆ Λέτε ως ομιλητής να πιάσει το κασέ του ΓΑΠ;
 ◆ Αν όχι, τον βλέπουμε να μας ξανάρχεται για φωτογράφιση στο Καστελόριζο
 ◆ Κατά τον κυρ-Αλέκο η Αμερική δεν είναι ιμπεριαλιστική δύναμη
 ◆ Απλά «κάνει πολέμους»
 ◆ Δεν είναι το ίδιο

Επί του πιεστηρίου

Κ Όπως διαβάσαμε στην «Αγορά», μετά την απομάκρυνσή του από το υπουργείο Παιδείας ο Φίλης άνοιξε το κινητό του και μέσα στα τόσα συχαρητήρια μηνύματα που βρήκε ήταν και δύο που του προκάλεσαν τόση έκπληξη ώστε να ψελλίσει «μέγας είσαι, Κύριε». Δύο δεσποτάδες του έγραψαν: «Μετά τις σημερινές εξελίξεις, η εκτίμηση προς το πρόσωπό σας είναι πιο δυνατή». Η αγωνία του να πείσει ότι έχει υποστηρικτές ακόμα και μέσα στο δεσποταριό είναι

μα του Φίλη είναι, για να δείξει πως τάχα έχει μαζί του ακόμα και δεσποτάδες.

Κ Δυστυχώς, χρώμα δε βλέπετε (ας όψονται η κρίση και τα Μνημόνια), όμως αυτό που κυριαρχεί είναι το χρυσάφι. Βέβαια, στην περίπτωση του τραμπαϊκού μιλάμε για πραγματικό χρυσό ενώ στην περίπτωση του πατουλαϊκού για χρυσάφι χρώμα, όμως θα συμφωνήσετε πως ακόμα και μέσα στο «φο» χρυσάφι η Πα-

τούλαινα λάμπει και είναι τουλάχιστον μια κλάση πάνω από την Τράμπαϊνα.

Κ Κάτι τέτοια βλέπει ο βουλευτής (και παραλίγο υφυπουργός) των ΑΝΕΛ Δ. Καμμένος και αποφάσισε να διεκδικήσει κι αυτός το... δικαίωμά του στη γκλαμουριά. Κι επειδή οι σταρ δεν νταλαβερίζονται εύκολα με τύπους σαν τον Καμμένο (το θεωρούν αρνητική διαφήμιση), έκανε την ανάγκη φιλοτιμία και συ-

ναντήθηκε... «με την μοναδική Βάνα Μπάρμπα» (αναζητήστε τη φωτογραφία στο διαδίκτυο και θα πειστείτε για τη... μοναδικότητα) με την οποία θα αναλάβουν «φιланθρωπικό έργο από κοινού». «Ελπίζω η πρωτοβουλία μας αυτή να βρει μιμητές έτσι ώστε όλοι μαζί να βοηθήσουμε πρακτικά και αποτελεσματικά, όλους τους συνανθρώπους μας οι οποίοι αντιμετωπίζουν προβλήματα διαβίωσης» έγραψε ο ανελοβουλευτής.

Κ «Ο αγαπητός κ. Φίλης και οι ιδεολογικοί του συνοδοιπόροι δεν έχουν πάρει είδηση ότι δεν κυβερνά μόνος του ο ΣΥΡΙΖΑ για να επιβάλει

το «μαρξιστικό-σοσιαλιστικό» του πρόγραμμα, αλλά συγκυβερνά με ένα κόμμα χωρίς το οποίο θα ήταν στην αντιπολίτευση και δεν θα είχε γίνει ποτέ κυβέρνηση, που εξέλεξε τους βουλευτές του και με πρόταγμα τη διατήρηση της ορθόδοξης χριστιανικής ιδιοπροσωπείας του λαού μας». Ο Πειραιώς Σεραφεΐμ σε σπαρταριστή πολιτική ανάλυση, που στον πυρήνα της ξεκινά από μια αλήθεια για τη σημερινή συγκυβέρνηση, που μπορεί να την εκβιάζει ακόμα και ο Καμμένος. Όσο για τον ίδιο τον Σεραφεΐμ, δεν είχε και μεγάλη απόσταση να διανύσει από τη Χρυσή Αυγή μέχρι τον Καμμένο.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η Κυβέρνηση προστατεύει απολύτως τόσο τα ατομικά δικαιώματα, τις συνταγματικές ελευθερίες και την ιδιωτικότητα των πολιτών, όσο και την εθνική ασφάλεια και το δημόσιο συμφέρον.

Δημήτρης Τζανακόπουλος

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

19/11: Ημέρα άντρα, ημέρα δημόσιας τουαλέτας, Μάλι: Ημέρα απελευθέρωσης, Μονακό: Ημέρα Μονεγάσκων, Πουέρτο Ρίκο: Ημέρα ανακάλυψης (1493) **19/11/1901: Θάνατος Παύλου Αργυριάδη, μέλους Κεντρικής Επαναστατικής Επιτροπής της Κομμούνας του Παρισιού** 19/11/1936: Θάνατος Buenaventura Durruti 20/11: Ημέρα για εκβιομηχάνιση Αφρικής, ημέρα δικαιωμάτων παιδιού, ημέρα μνήμης υπερφυλικών, Μεξικό: Ημέρα επανάστασης (1910) **20/11/1910: Επανάσταση Ζαπατίστας (Μεξικό)** 20/11/1920: Εκτέλεση δεκατεσσάρων προκτόρων βρετανικών μουσικών υπηρεσιών (IRA) 20/11/1953: Η Γιουγκοσλαβία χορηγεί αμνηστία σε 7.194 πολιτικούς κρατούμενους 20/11/1977: Τρεις βόμβες σε εγκαταστάσεις «Bosch» και

«Volkswagen» 20/11/1990: Ρουκέτα κατά Βαρδή Βαρδινογιάννη (17N) 20/11/1991: Συμπλοκή Σεπολίων (17N) 21/11: Ημέρα τηλεόρασης, ημέρα χαιρετισμού 21/11/1967: 21 καταδίκες μελών ΠΑΜ 21/11/1973: Πραξικόπημα Ιωαννίδη 21/11/2001: Ο αστυφύλακας Γιάννης Ριζόπουλος σκοτώνει (πλατεία Αμερικής) τον 20χρονο αλβανό μετανάστη Gentjan Celniku 21/11/2006: Μετανάστης από το Μαγκρέμπ νεκρός στο ΑΤ Ομόνοιας 22/11: Λίβανος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1943) 22/11/1963: Δολοφονία Τζον Κένεντι 22/11/1978: Το ΚΚΕ εσ. καταδικάζει εμφύλιο και δεκεμβριανά ως «ιστορικά λάθη καθοριστικής σημασίας» 22/11/1990: Παραίτηση Θάτσερ μετά από έντεκα χρόνια πρωθυπουργίας Βρετανίας 23/11: Ιαπωνία: Ημέρα εργασίας-ευχαριστιών 23/11/1968: Δεκατρείς καταδίκες μελών «Ρήγα Φεραίου» 23/11/2000:

Εκτελούνται εν ψυχρώ δύο Αλβανοί 22 και 15 ετών από Έλληνα (Γαλάτιστα Χαλκιδικής) 24/11: Ημέρα διαμαρτυρίας ενάντια στα πολεμικά παιχνίδια 24/11/1967: Βόμβα μέσα στο υπουργείο Βιομηχανίας (ΔΕΑ) **24/11/1983: Ανταλλαγή έξι ισραηλινών αιχμαλώτων ΡΙΟ με 4.424 παλαιστίνιους φυλακισμένους στο Ισραήλ** 24/11/1997: Βόμβα στα γραφεία Πανεθνικής Οργάνωσης της οποίας επικεφαλής ήταν ο πρώην πρόεδρος του Αρείου Πάγου Βασίλης Κόκκινος (Επαναστατικοί Πυρήνες) 25/11: Ημέρα εν κινδύνω πληθυσμών, ημέρα για εξάλειψη βίας κατά γυναικών, ημέρα αγοραστικής αποχής, Σουρινάμ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1975) **25/11/1942: Αντίναξη γέφυρας Γοργοπόταμου** 25/11/1952: Σύλληψη Νίκου Πλουμπίδη.

Προσπαθούν να σβήσουν από τη μνήμη του λαού μας
τα εγκλήματα της αμερικανοκρατίας

Ελεεινοί Νενέκοι οι συριζαίοι

«**Κ**αι με την έλευση του ψυχρού πολέμου ο Πρόεδρος Τρούμαν έταξε τις Ηνωμένες Πολιτείες στο πλευρό της Ελλάδας και είπε ότι “πιστεύω πως πρέπει να βοηθούμε τους ελεύθερους λαούς να χαράσσουν το πεπρωμένο τους, κατά τη δική τους ελεύθερη βούληση”. Μ’ αυτή την προκλητική τοποθέτηση, ο Μπαράκ Ομπάμα κατέστησε σαφές ότι ήρθε στην Ελλάδα -εκτός των άλλων- και για να δικαιώσει την αμερικανοκρατία, τα εγκλήματα που έχει διαπράξει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σε βάρος του λαού μας, από το 1947, όταν αντικατέστησε τους άγγλους ιμπεριαλιστές, προκειμένου να διευθύνει τον πιο βρόμικο πόλεμο ενάντια στον ανθό του ελληνικού λαού, ενάντια στους αγωνιστές της Αντίστασης, που ξαναβγήκαν στο βουνό διεκδικώντας λευτεριά, δημοκρατία, ειρήνη.

Δεν έκανε τυχαία την αναφορά στο «δόγμα Τρούμαν» και στην αμερικανοκρατία που εγκαθιδρύθηκε το 1947, με όργανό της τον μαύρο μοναρχοφασισμό. Είχε δίπλα του έναν πρωθυπουργό που παριστάνει τον αριστερό και που συχνά-πυκνά αναφέρεται στη «δρακογενιά της Αντίστασης». Κι ήθελε απ’ αυτόν να πάρει τη δικαίωση της αμερικανοκρατίας. Λίγο πριν, ο τρισάθλιος Τσίπρας είχε δώσει στον Ομπάμα την πάσα που αυτός ήθελε, λέγοντας ότι αυτός ολοκληρώνει «μια θητεία κατά τη διάρκεια της οποίας άλλαξε η εικόνα των Ηνωμένων Πολιτειών σε ολόκληρο τον κόσμο. Ακόμα και στην δική μας χώρα, όπου, στο πλαίσιο του Ψυχρού Πολέμου οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις συσσώρευσαν ένα βαρύ ιστορικό φορτίο».

Το ρεπορτάζ θα μπορούσε να τελειώσει εδώ. Όταν ο έλληνας πρωθυπουργός λέει πως ο Ομπάμα άλλαξε την εικόνα των ΗΠΑ σε όλο τον κόσμο, ακόμα και στην Ελλάδα όπου είχε συσσωρευτεί «ένα βαρύ ιστορικό φορτίο» (πιο αποχρωματισμένες λέξεις δε θα μπορούσε να βρει) και ο αμερικανός πρόεδρος του απαντά επιδεικνύοντας περήφανα ως «συμβολή στη δημοκρατία» τη ματωβαμμένη αμερικάνικη επέμβαση το 1947, με τις ναπάλμ, τα ξερονήσια-κολαστήρια, τα βασανιστήρια, τα εκτελεστικά αποσπάσματα και τον περιβόητο Πιουριφόνι ως υπερ-κυβερνήτη της χώρας, έχουμε την εικόνα ενός Νενέκου που προσκυνά έναν συγγνό και αλαζόνα ιμπεριαλιστή. Είχε όμως και άλλα το μενού, πέρα από την αηδιαστική

προπαγάνδα, στην οποία πρωταγωνίστησαν τα στελέχη των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και όλα τα αστικά ΜΜΕ, που έδωσαν δείγματα ΜΜΕ μπανάνιας.

Ο Τσίπρας ευχαρίστησε δημόσια τον Ομπάμα και για τη συνεισφορά του στην υπογραφή του τρίτου Μνημονίου: «Πριν από ενάμιση χρόνο, κληθήκαμε, παρότι νεοεκλεγμένοι, να λάβουμε πολύ δύσκολες αποφάσεις. Και θέλω, με την ευκαιρία, να αναγνωρίσω και δημόσια τον ρόλο και την συνεισφορά του Προέδρου Ομπάμα, εκείνες τις κρίσιμες ώρες - να αναγνωρίσω την ηθική και πολιτική στήριξη που παρείχε στην κυβέρνηση - μου στην προσπάθεια να υπάρξει μια θετική διεξόδος!».

Ο Τσίπρας παραπονέθηκε για τη μνημονιακή πολιτική: «Αντιμετωπίσαμε ως οικονομία και ως κοινωνία ένα πρόγραμμα καταστροφικής λιτότητας που όζυνε, αντί να λύσει τα προβλήματα». Κι ο Ομπάμα απάντησε ότι όλα αυτά ήταν απαραίτητα: «Πιστεύω ότι ο δρόμος στον οποίο βρίσκεται σήμερα η Ελλάδα, είναι σωστός. Περάσατε από μερικές πολύ δύσκολες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και πιστεύω ότι ο ελληνικός λαός, παρά τις δυσκολίες, παρά τους δύσκολους καιρούς, παρά το ότι μερικές πολιτικές δεν ήταν οι ορθότερες, ο ελληνικός λαός, λοιπόν, πρέπει να αναγνωρίσει ότι σε αυτή την παγκοσμιοποιημένη οικονομία, η ελληνική οικονομία θα έπρεπε, ήταν δεδομένο ότι έπρεπε, να υποστεί

κάποιες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις! Και επαίνεσε τον Τσίπρα που είναι αποφασισμένος να συνεχίσει στον ίδιο δρόμο: «Κατά τη διάρκεια της συνάντησής μας, ο Αλέξης σκιαγράφησε τα επόμενα βήματα που σκοπεύει να κάνει. Συγκεκριμένα, τις μεταρρυθμίσεις που θα κάνουν την Ελλάδα πιο ελκυστική στις επενδύσεις και που θα αποτρέψουν την επανεμφάνιση των ανισορροπιών, που οδήγησαν εν πρώτοις στην κρίση του δημοσίου χρέους (...) Βλέπω ότι ο έλληνας πρωθυπουργός και η κυβέρνησή του **έχουν τη βούληση να συνεχίσουν σε αυτό το δρόμο**, να κάνουν την Ελλάδα πιο ανταγωνιστική, πιο ελκυστική εντέλει για τις επενδύσεις στο μέλλον».

Τη στιγμή που ο ελληνικός λαός στενάζει από τη σκληρή λιτότητα, ο Ομπάμα μοιράζει συγχαρητήρια όχι μόνο για τη νατοϊκή νομιμοφροσύνη της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ («Αλέξη, θέλω να σε ευχαριστήσω για την προσήλωσή σου στη Συμμαχία μας»), αλλά και για τη διατήρηση των πολεμικών δαπανών στα ύψιστα επίπεδα: «Δράττομαι της ευκαιρίας για να συγχαρώ την Ελλάδα, γιατί είναι μία από τις πέντε μόνο χώρες - μέλη του ΝΑΤΟ που συνεχίζει να δαπανά 2% του ΑΕΠ της για την άμυνα. Και αυτό το έπραξε η Ελλάδα, ακόμη και σ’ αυτές τις δύσκολες οικονομικά εποχές. Θα έλεγα ότι αν η Ελλάδα τα κατάφερε εν μέσω δυσκολιών να πετύχει αυτόν τον στόχο,

τότε όλοι μας οι σύμμαχοι θα έπρεπε να είναι σε θέση να το πράξουν!»! Το αίμα του ελληνικού λαού μετατρέπεται σε υπερκέρδη για τα αμερικάνικα μονοπώλια του λεγόμενου στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος και ο Ομπάμα συγχαίρει τον Τσίπρα (και τους προκατόχους του, για να μην τους αδικήσουμε), επειδή η σκληρή λιτότητα δεν αφορά τις πολεμικές δαπάνες.

Ακόμα και σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής που η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ προσπαθεί να εμφανιστεί στον ελληνικό λαό ότι δε συντάσσεται με τους πιο επιθετικούς κύκλους της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, ο Ομπάμα φρόντισε να «δώσει» στεγνά τον Τσίπρα: «Συζητήσαμε τη σημασία της διατήρησης σε ισχύ των κυρώσεων, συμπεριλαμβανομένων αυτών της Ευρωπαϊκής Ενωσης κατά της Ρωσίας, έως ότου η Ρωσία εκπληρώσει στο ακέραιο τις υποχρεώσεις της βάσει της Συμφωνίας του Μινσκ» (θυμόσατε, ασφαλώς, τον Κοτζιά να δηλώνει πως η Ελλάδα κράτησε επιφυλάξεις για τις κυρώσεις κατά της Ρωσίας).

Ακόμα και για το Κυπριακό, ο Ομπάμα φρόντισε, από διεθνές ζήτημα κατοχής μιας ανεξάρτητης χώρας-μέλους του ΟΗΕ, να το υποβιβάσει σε διμερές ζήτημα, υποστηρίζοντας ανοιχτά την κατοχική πολιτική (περισσότερα γράφουμε στη σελίδα 11).

Με την τελευταία φράση της εισαγωγικής τοποθέτησής του στην κοινή συνέντευξη Τύπου με τον Τσίπρα, ο Ομπάμα «τα είπε όλα»: **«Πραγματικά είμαστε υπερήφανοι που στο πρόσωπο της Ελλάδας βλέπουμε έναν από τους στενότερους συμμάχους και καλύτερους φίλους των ΗΠΑ»!**

Τι έμεινε στους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και προσωπικά στον Τσίπρα, εκτός από το στίγμα της αμερικανοδουλείας στην πιο ελεεινή μορφή της; Κάποια στρογγυλεμένα λογάκια του Ομπάμα για το χρέος, πρακτικά άχρηστα στο παζάρι που γίνεται με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και ειδικά τους Γερμανούς. Όμως και χρήσιμα να ήταν αυτά τα λογάκια του Ομπάμα στους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, το τελικό αποτέλεσμα μιας νέας ρύθμισης για το χρέος (που θα γίνει κάποια στιγμή) θα είναι το αλυσόδεμα του ελληνικού λαού για περισσότερες δεκαετίες στο ζυγό της πιο σκληρής εκμετάλλευσης, για να αποπληρώνεται ένα χρέος που έχει πληρωθεί πολλές φορές μέχρι τώρα (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 16).

Σε αστο-αντιδραστική κατεύθυνση

Ο άλλοτε φιλελεύθερος καθηγητής του Ποινικού Δικαίου Ν. Παρασκευόπουλος δεν μακροημέρευσε στο υπουργείο Δικαιοσύνης, παρά τις προσπάθειές του να κρατήσει δυο καρπούζια κάτω από την ίδια μασχάλη. Κάποιες μεταρρυθμίσεις του στον τομέα της λεγόμενης σωφρονιστικής πολιτικής βάλλονταν συστηματικά από τα δεξιά. Όχι μόνο από τη ΝΔ αλλά και από το αστικό μιντιακό σύστημα. Ταυτόχρονα, η συνέχιση της ίδιας πολιτικής απέναντι στους πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος, δεν του επέτρεπε ν’ αποκτήσει ερείσματα στ’ αριστερά. Ήταν, λοιπόν, προδιαγεγραμμένο το τέλος της υπουργικής του θητείας: ή θα τον απέλυε ο Τσίπρας, υπακούοντας στην πίεση από τα δεξιά, είτε θα «κλατάριζε» και θα παραιτούνταν, μην αντέχοντας στη διπλή πίεση. Συνέβη το πρώτο. Τον απέλυσε ο Τσίπρας, αφού προηγουμένως τον υπέβαλε στον έσχατο εξευτελισμό, με τη διαταγή για τη διεξαγωγή προκαταρκτικής εξέτασης για τη διαρρεύσασα ιδιωτική αλληλογραφία του αντιπροέδρου του ΣτΕ.

Στο υπουργείο παρέμεινε ο δεξιότατος Δ. Παπαγγελόπουλος, άνθρωπος με θητεία στις μυστικές υπηρεσίες (πρώτα Αντιτρομοκρατική και μετά ΕΥΠ/ΚΥΠ) και «μακρύ χέρι» του καραμανλισμού στο χώρο της αστικής Δικαιοσύνης (δε χρειάζεται να επαναλάβουμε τα «κατορθώματά» του). Δίπλα του τοποθετήθηκε ένας δευτεροκλασάτος συριζαίος δικηγόρος (Κοντονής), που αρχικά είχε θεωρηθεί ικανός μόνο για το υφυπουργείο Αθλητισμού και που διακρίθηκε στην ίντριγκα με τους καπιταλιστές-ιδιοκτήτες ποδοσφαιρικών ομάδων, κατά παράβαση κάθε νομιμοφάνειας. Ετσι, ο Παπαγγελόπουλος -αν και αναπληρωτής υπουργός- είναι πια ο δυνατός πόλος εξουσίας στο υπουργείο Δικαιοσύνης.

Αυτό το αντιλήφθηκε αμέσως ο γενικός γραμματέας Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Κ. Παπαϊωάννου, με μακρά θητεία σε διάφορους φιλελεύθερους αστικούς θεσμούς (από τη Διεθνή Αμνηστία μέχρι την Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου), που έσπευσε να υποβάλει την παραίτησή του, ακολουθώντας τον Παρασκευόπουλο στην έξοδο. Δεν είναι τυχαίο ότι στην ανακοίνωση της παραίτησής του ευχαριστεί μόνο τον Νίκο Παρασκευόπουλο «γιατί με τίμησε με την εμπιστοσύνη και την υποστήριξή του», αποφεύγοντας οποιαδήποτε αναφορά στον πρωθυπουργό. Απαξίωσε ν’ αναφέρει το όνομα του νέου υπουργού, στον οποίο ευχήθηκε «ολόψυχα καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο του», ενώ ο Παπαγγελόπουλος είναι σαν να μην υπάρχει για τον Παπαϊωάννου. Με τον ίδιο ψυχρό τρόπο η παραίτηση έγινε δεκτή από τον Κοντονή, που με μια λακωνική ανακοίνωση «ευχαρίστησε θερμά τον κ. Παπαϊωάννου για τις υπηρεσίες που προσέφερε στο Υπουργείο κατά τη διάρκεια της θητείας του και ευχήθηκε καλή συνέχεια στο έργο του».

Η ανακοίνωση Παπαϊωάννου, όμως, περιλάμβανε κι ένα ολοφάνερο καρφί για την ακολουθούμενη πολιτική: «Κλείνω αυτόν τον κύκλο με τη βεβαιότητα πως στη σημερινή συγκυρία κάθε θεσμική υποχώρηση κοστίζει πολύ ακριβά, είτε αφορά στις σχέσεις κράτους και Εκκλησίας είτε στα θεμελιώδη δικαιώματα των προσφύγων».

Το συμπέρασμα είναι πως ακόμα και σ’ αυτόν τον τομέα, που δεν είναι «άμεσος μνημονιακού ενδιαφέροντος», έχουμε ενίσχυση της αστο-αντιδραστικής κατεύθυνσης σε βάρος της αστο-φιλελεύθερης. Κάτι που δεν πρέπει να μας προξενεί έκπληξη. Μια περίοδος οικονομικής αντίδρασης αναγκαστικά γίνεται και περίοδος πολιτικής αντίδρασης. Οι κυβερνήσεις, αποκομμένες από κάθε όσμωση με το λαϊκό στοιχείο, στρέφονται προς την πολιτική αντίδραση, που αποτελεί το μοναδικό στήριγμα της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής που ακολουθούν.

Σκυλοκαυγιάς Νενέκων

Όλοι μαζί προσκύνησαν τον «πλανητάρχη», όλοι εξύμνησαν την προσωπικότητά του, το ιστορικό του μέγεθος, τη μόρφωσή του και ό,τι άλλο τους ερχόταν στο μυαλό. Όμως, δεν μπορούσαν να ξεχάσουν και τα δικά τους. Δεν μπορούσαν ν’ αφήσουν τον Τσίπρα να εκμεταλλευτεί την επίσκεψη Ομπάμα και να την παρουσιάσει σαν μεγάλη επιτυχία της εξωτερικής του πολιτικής. Ετσι, άναψε και πάλι ο σκυλοκαυγιάς.

Δεν αναφερόμαστε τόσο στα χλευαστικά σχόλια στο Διαδίκτυο για τον επαρχιωτισμό του Τσίπρα, που κάποιες φορές τον οδηγούσε σε αγένεια, όσο στις δημόσιες παρεμβάσεις των στελεχών της ΝΔ, που υμνούσαν μεν τον Ομπάμα, έλεγαν ότι η επίσκεψή του είναι εξ ορισμού σημαντική, την ίδια στιγμή όμως αποδυνάμωναν το βασικό επιχείρημα της τσιπροπαγάνδας, ότι ο Ομπάμα ήρθε στην Αθήνα για να βοηθήσει για το χρέος (κι είχαν δίκιο στην επιχειρηματολογία τους). Μόλις το Air Force One απογειώθηκε από το «Ελ. Βενιζέλος», πέρασε στην αντεπίθεση η συγκυβέρνηση, με δηλώσεις του Τζανακόπουλου ενάντια στον Μητσοτάκη (που -σε αντίθεση με τον Ομπάμα- μηδενίζει τις κυβερνητικές προσπάθειες) και με non paper του Μιχόπουλου που κατηγορούσαν τη ΝΔ ότι απαξιώνει τον Ομπάμα!

Σαν τους κλέφτες

Πρώι-πρωί, για να μην υπάρχει κόσμος στο Πολυτεχνείο, σαν τους κλέφτες, πήγαν να καταθέσουν στεφάνι στο Πολυτεχνείο ο Βούτσης, ο Γαβρόγλου, ο Ρήγας, ο Φίλης, ο Δρίτσας και μια δράκα εγκάθετων που τους συνόδευαν. Το θράσος τους δεν έχει όρια. Την προηγούμενη στριμώχνονταν για να χαιρετίσουν τον Ομπάμα, διέταξαν απαγόρευση διαδηλώσεων, επιδόθηκαν σ’ ένα αηδιαστικό γλείψιμο του επικεφαλής των φονιάδων των λαών, και μετά πήγαν να καταθέσουν στεφάνι στο χώρο της θυσίας μαγαρίζοντας τη μνήμη της εξέγερσης και των νεκρών της. Αν πήγαιναν δυο-τρεις ώρες αργότερα, είναι σίγουρο ότι δε θα τα κατάφερναν να φτάσουν στο χώρο. Πρώι-πρωί, όμως, μόνο κάτι καφέδες «έφυγαν» (εξ ου και οι ανοιχτές ομπρέλες στο βάθος).

Πίνουν το αίμα των προσφύγων

Πριν από κάμποσες μέρες, η εκπομπή Panorama του BBC δημοσίευσε ρεπορτάζ με τίτλο «Παιδιά πρόσφυγες στην Τουρκία φτιάχνουν ρούχα για βρετανικά μαγαζιά». Οι ρεπόρτερ του καναλιού ερεύνησαν εργοστάσια στην Τουρκία και βρήκαν παιδιά να δουλεύουν για την παραγωγή ρούχων της Marks and Spencer και του διαδικτυακού καταστήματος Asos. Επίσης, βρήκαν ενήλικες πρόσφυγες να εργάζονται παράνομα σε εργοστάσια που παράγουν τζιν για τις αλυσίδες Zara και Mango.

Όλες οι φήμες ισχυρίστηκαν ότι παρακολουθούν προσεκτικά τις εφοδιαστικές τους αλυσίδες και δεν ανέχονται την εκμετάλλευση προσφύγων ή παιδιών. Η Marks and Spencer υποστήριξε ότι οι έρευνές της δεν βρήκαν ούτε έναν σύριο πρόσφυγα να δουλεύει στην εφοδιαστική της αλυσίδα στην Τουρκία, όμως το BBC βρήκε επτά Σύριους να δουλεύουν σε ένα από τα κύρια εργοστάσια της βρετανικής φίρμας στην Τουρκία, εισπράττοντας ελάχιστα πάνω από μια τουρκική λίρα την ώρα (περίπου μισό ευρώ), ποσό που είναι πολύ κάτω από το βασικό μισθό της Τουρκίας. Όπως είπε ένας από τους πρόσφυγες στην εκπομπή, η συμπεριφορά των αφεντικών είναι άθλια. «Αν συμβεί κάτι σ' έναν Σύριο, θα τον πετάξουν σαν ένα κομμάτι ύφασμα». Ο νεαρότερος πρόφυγας εργάτης ήταν 15 ετών και δούλευε περισσότερες από 12 ώρες την ημέρα, σιδερώνοντας ρούχα πριν αυτά πακεταριστούν με προορισμό την Αγγλία.

Η ρεπόρτερ του Panorama Ντάρα Μακιντάιρ μίλησε σε ντουζίνες σύριων εργατών που ξέρουν ότι είναι αντικείμενα εκμετάλλευσης. Όπως είπε, «μιλούν για άθλιους μισθούς και φρικτές συνθήκες εργασίας. Ξέρουν ότι τους εκμεταλλεύονται, αλλά επίσης ξέρουν ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα γι' αυτό». Η ρεπόρτερ είπε πως δε δυσκολεύτηκε να κάνει το ρεπορτάζ της, παρά τους περιορισμούς που οι τουρκικές αρχές έχουν επιβάλει στον Τύπο. «Μου είχαν πει ότι η παιδική εργασία είναι ενδημική στην Τουρκία, όμως δεν φανταζόμουν μέχρι ποιου σημείου. Σε ένα υπόγειο εργαστήριο που επισκέφτηκα δούλευαν σχεδόν αποκλειστικά παιδιά, τα περισσότερα από τα οποία δεν ήταν πάνω από 7-8 ετών. Ήταν σαν να ζούσα σε μυθιστόρημα του Ντίκενς».

Μετά το αποκαλυπτικό ρεπορτάζ της Μακιντάιρ, οι βρετανικές εταιρίες αναδιπλώθηκαν από τις αρχικές διαψεύσεις τους και άρχισαν να δηλώνουν ότι δεν ήξεραν και ότι φταίνε οι υπεργολάβοι τους στην Τουρκία. Κάποιοι, μάλιστα υποσχέθηκαν ότι θα δώσουν λεφτά για να γίνουν σχολεία στα οποία θα πάνε τα προσφυγόπουλα που έπεσαν θύματα εκμετάλλευσης.

Ετσι, όλοι στην πολιτισμένη Βρετανία είναι ικανοποιημένοι. Προπαντός οι καταναλωτές που δε θέλουν ρούχα κατασκευασμένα από τα χέρια παιδιών, θυμάτων υπερεκμετάλλευσης. Εδώ και περίπου δυο δεκαετίες, στην πολιτισμένη Δύση είναι πολύ της μόδας να σημειώνουν οι εταιρίες που πωλούν εμπορεύματα κατασκευασμένα σε χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου ή αγροτικά προϊόντα που προέρχονται από τέτοιες χώρες, ότι ακολουθούν τις βέλτιστες επιχειρηματικές πρακτικές. Γιατί του πολιτισμένου Ευρωπαίου του σκαλώνει στο λαιμό ο καφές, αν δε διαβάσει στην ετικέτα ότι προέρχεται από διαδικασίες «δίκαιου εμπορίου».

Από την εποχή της αποικιοκρατίας ακόμα, οι λαοί στις χώρες της Δύσης έκλειναν τα μάτια μπροστά στην εκμετάλλευση των αποικιών, που γινόταν με το βουρδούλα του επιστάτη και με το μουσκέτο του μισθοφόρου στρατιώτη. Η συνήθεια αυτή πέρασε και στην εποχή του ιμπεριαλισμού, που κάποια στιγμή γνώρισε την κατάρρευση της αποικιοκρατίας. Μπορεί οι κρατικές μορφές εκμετάλλευσης να άλλαξαν, όμως οι κοινωνικο-οικονομικές μορφές παρέμειναν οι ίδιες. Εργοστάσια κάτεργα, μεροκάματα πείνας, εκμετάλλευση της παιδικής εργασίας, συνεχής τρομοκρατία χαρακτηρίζουν τις εργασιακές συνθήκες στις χώρες που κατ' ευφημισμόν ονομάζονται «αναπτυσσόμενες», «αναδυόμενες οικονομίες» και τα παρόμοια.

Είναι δυνατόν στην Τουρκία, που συνέρρευσαν εκατομμύρια πρόσφυγες από τη Συρία, να μην άνθισαν όλα αυτά τα φαινόμενα μεσαιωνικής εκμετάλλευσης; Φαινόμενα που θα συνεχιστούν, φυσικά, όπως θα αναπτυχθούν και στη δική μας χώρα, μέχρις ότου οι ίδιοι οι πρόσφυγες αρχίσουν να σκέφτονται πολιτικά. Η περίοδος της φιλανθρωπίας πρέπει να δώσει τη θέση της στην περίοδο της αντίστασης και της ταξικής αλληλεγγύης.

Πρώτα ανακοινώθηκε ότι ο σημερινός υπουργός Εξωτερικών, ο σοσιαλδημοκράτης Φρανκ-Βάλτερ Σταινμάγερ θα είναι κοινός υποψήφιος σοσιαλδημοκρατών και χριστιανοδημοκρατών/χριστιανοκοινωνιστών για το (συμβολικό) αξίωμα του προέδρου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Αυτό έγινε την περασμένη Δευτέρα. Μια μέρα μετά, στενός συνεργάτης της Άνγκελα Μέρκελ, ο πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Μπούντεσταγκ, Νόρμπερτ Ρέτγκερ, δήλωσε στο CNN ότι η καγκελάρια θα είναι και πάλι υποψήφια για το αξίωμα που κατέχει για τρίτη συνεχή θητεία, στις εκλογές του προσεχούς Σεπτεμβρίου, διεκδικώντας μια τέταρτη θητεία (είναι καγκελάρια από το 2005). «Είναι απολύτως αποφασισμένη, διατεθειμένη και έτοιμη να συμβάλλει στην ενίσχυση της φιλελεύθερης διεθνούς τάξης» είπε ο Ρέτγκερ. Και συμπλήρωσε με νόημα: «Η καγκελάρια είναι εκ των ακρογωνιαίων λίθων της πολιτικής αντίληψης σύμφωνα με την οποία η Δύση πρέπει να αποτελεί έναν παγκόσμιο παίκτη. Θα είναι επομένως υποψήφια και θα ενεργήσει ως υπεύθυνη ηγέτιδα».

Αυτή η δήλωση, που θα θεωρούνταν τυπική υπό άλλες συνθήκες, αποκτά ξεχωριστό νόημα όταν γίνεται σε αμερικανικό Μέσο, δυο μέρες πριν ο απερχόμενος πρόεδρος των ΗΠΑ πραγματοποιήσει το τελευταίο του ταξίδι επισκεπτόμενος το Βερολίνο για συνομιλίες με την Μέρκελ. Ο Ομπάμα φεύγει, η Μέρκελ μένει και θα είναι αυτή που θα προσπαθήσει να κρατήσει «ενωμένη τη Δύση», αποκρούοντας τις «ταρζανιές» του Τραμπ, είναι το μήνυμα που περνά η ηγεσία του γερμανικού ιμπεριαλισμού.

Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ηγεμονική δήλωση. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός φρόντισε αμέσως μετά την εκλογή Τραμπ, με την κάθε άλλο παρά διπλωματική δήλωση της Μέρκελ, να καταστήσει σαφές ότι είναι έτοιμος να απαντήσει σε κάθε όζυνση του διμπεριαλιστικού ανταγωνισμού από πλευράς ΗΠΑ. Μπορεί η Μέρκελ να μίλησε για αξίες και δικαιώματα (οποία ειρωνεία!), όμως οι ιμπεριαλιστές πολιτικοί ξέρουν να διαβάζουν πίσω από τις γραμμές: ο γερμανικός ιμπεριαλισμός δήλωσε έτοιμος να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε πρόκληση από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού.

Παράλληλα, οι δυο μεγάλες αστικές παρατάξεις της Γερμανίας έδειξαν ότι δεν είναι διατεθειμένες να αντιδράσουν με το σύνδρομο του σκαντζόχοιρου, που κλείνεται στο αγκάθιο καβούκι του αφήνοντας την πρωτοβουλία στον αντίπαλό του. Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του γερμανικού ιμπεριαλισμού εξασφάλισαν μια ακόμα τετραετία με την

CDU/CSU και SPD παγώνουν τον «μεγάλο συνασπισμό» στη Γερμανία

Των φρονίμων τα παιδιά...

ίδια πολιτική. Ο,τι ποσοστό και να πάρει η ακροδεξιά AfD, χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες θα εξακολουθήσουν να κυβερνούν με τον «μεγάλο συνασπισμό». Κι επειδή οι Γερμανοί είναι πρακτικοί άνθρωποι, εμμέσως έχουν προεξοφλήσει και τη σειρά κατάταξης των κομμάτων τους στις επόμενες εκλογές: πρώτος ο συνασπισμός της δεξιάς (CDU/CSU), δεύτεροι οι σοσιαλδημοκράτες (SPD). Αλλιώς, ούτε ο Σταινμάγερ θα επέλεγε να περάσει στο διακοσμητικό πόστο του προέδρου της Δημοκρατίας ούτε η Δεξιά θα τον στήριζε.

Φυσικά, οι δύο παρατάξεις δε θα κατέβουν σε ενιαίο εκλογικό συνασπισμό. Αυτό δε θα ήταν φρόνιμο για καμία από τις δύο, ούτε για το σύστημα. Θα δημιουργούσε «κενό», που θα το εκμεταλλεύονταν από τη μια η ακροδεξιά AfD και από την άλλη οι Πράσινοι και η Linke. Ακόμα και τη συμφωνία για την υποστήριξη της υποψηφιότητας Σταινμάγερ οι δεξιότινι παρουσίασαν με τρόπο που να «πιάνουν» το δεξιό ακροατήριο. Ο Σόμπλε μίλησε για «ήττα» της CDU. Ο Ζεσχόφερ της βαυαρικής CSU είπε ότι «η απόφαση είχε καθαρά πρακτικούς λόγους και πηγάζει από την ευθύνη που έχει η CSU για τη χώρα». Μετά από «εντατική αναζήτηση» δε βρέθηκε κομματικός υποψήφιος, είπε. Οι κομματικοί υποψήφιοι, βέβαια, όπως ο πρόεδρος της Βουλής Νόρμπερτ Λάμερς, αρνούσαν να διεκδικήσουν το διακοσμητικό αξίωμα. Γιατί, όμως, δεν πρότειναν κάποιον τριτοκλασάτο δεξιό, όπως ο σημερινός πρόεδρος Γιοάχιμ Γκάουκ; Είναι φανερό ότι μεθόδευσαν έτσι τα πράγματα ώστε να οδηγηθούν «αναγκαστικά» στην υποστήριξη του Σταινμάγερ, τον οποίο είχε έγκαιρα προτείνει ο πρόεδρος του SPD Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, σε συνεννόηση με τη Μέρκελ.

«Ο Σταινμάγερ είναι άνθρωπος του πολιτικού κέντρου

και χαίρει σεβασμού στην οικονομία, στην κοινωνία, στο εσωτερικό και το εξωτερικό» δήλωσε η Μέρκελ, τονίζοντας ιδιαίτερα τις λέξεις «**μήνυμα σταθερότητας**». Για «**σημαντικό μήνυμα σε δύσκολους καιρούς**», που ζητούμενο είναι η διασφάλιση της δημοκρατίας» μίλησε και ο Γκάμπριελ. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός επιλέγει να τοποθετήσει στο διακοσμητικό πόστο του προέδρου μια ισχυρή πολιτική προσωπικότητα, που επέλεξε να κλείσει νωρίς την καριέρα της (ο Σταινμάγερ είναι μόλις 60 ετών). Μια καριέρα μακρά, καθώς το 1993, σε ηλικία 37 ετών, ανέλαβε τη διεύθυνση του προσωπικού γραφείου του Γκέρχαρντ Σρέντερ, τότε πρωθυπουργού της Κάτω Σαξονίας και μετά από τρία χρόνια ακολούθησε τον Σρέντερ στην καγκελαρία, της οποίας έγινε γενικός γραμματέας. Σε τρία χρόνια έγινε υπουργός της Καγκελαρίας (κάτι σαν τους δικούς μας υπουργούς Επικρατείας) και υπήρξε ο αρχιτέκτονας των εφιαλτικών αντεργατικών μεταρρυθμίσεων που πήραν την ονομασία «Ατζέντα 2010» και ισχυροποίησαν τη θέση του γερμανικού ιμπεριαλισμού στον οικονομικό ανταγωνισμό, αναγορεύοντάς την σε αδιαμφισβήτητη ηγεμονική δύναμη στην ΕΕ. Διετέλεσε υπουργός Εξωτερικών και στις δύο κυβερνήσεις «μεγάλου συνασπισμού» (2005 και 2013) και άλλες φιλοδοξίες δεν μπορεί να έχει πια, καθώς το 2009 ηττήθηκε από τη Μέρκελ, ρίχνοντας το SPD στο χαμηλότερο μετεκλογικό ποσοστό του. Κατά συνέπεια, είναι η καλύτερη επιλογή που θα μπορούσε να βρει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός για να αναβαθμίσει ένα πολιτειακό πόστο που έως τώρα ήταν καθαρά διακοσμητικό, και επομένως να ενδυναμώσει τα εργαλεία άσκησης εξωτερικής πολιτικής.

Το πρόσωπο που θα διαδεχτεί τον Σταινμάγερ στο υπουργείο Εξωτερικών δεν ανακοινώθηκε, προφανώς

επειδή πρέπει να γίνουν τα σχετικά παζάρια στο εσωτερικό του SPD. Ακούγεται έντονα το όνομα του Μάρτιν Σουλτς, που «καίγεται» να φύγει από το ευρωκοινοβούλιο και να γίνει ο υποψήφιος καγκελάριας του SPD (ένας ακόμα που θα χάσει από τη Μέρκελ). «Η απόφαση θα ληφθεί αργότερα» δήλωσε ο Γκάμπριελ, που θα ήθελε να είναι και πάλι ο ίδιος υποψήφιος καγκελάριας των σοσιαλδημοκρατών, κόβοντας τη φόρα του φιλόδοξου Σουλτς.

Όμως, από γεωπολιτική άποψη δεν έχει καμιά σημασία η κατάληξη των διαγκωνισμών ανάμεσα στα μεγαλοστελέχη του SPD. Σημασία έχει η οργανωμένη οχύρωση του εσωτερικού μετώπου του γερμανικού ιμπεριαλισμού, προκειμένου να αντιμετωπίσει με αξιώσεις τους κλυδωνισμούς που προκαλεί η διεθνής καπιταλιστική κρίση και ιδιαίτερα τους κλυδωνισμούς που αναπόφευκτα προκαλεί η διαδικασία υλοποίησης (ή μη υλοποίησης) του Brexit. Αλλά και το ερωτηματικό που ακόμα πλανιέται σχετικά με ενδεχόμενη αλλαγή εξωτερικής πολιτικής στις ΗΠΑ, με έμφαση στην όζυνση του οικονομικού ανταγωνισμού. Τα μισά απ' όσα είπε προεκλογικά ο Τραμπ να προσπαθήσει να υλοποιήσει, θα έχουμε άγριο οικονομικό πόλεμο ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Τι μήνυμα στέλνουν οι δυο μεγάλες γερμανικές αστικές παρατάξεις; Οτι η Γερμανία δεν πρόκειται ν' αντιμετωπίσει προβλήματα τύπου Brexit ή «ευρωσκεπτικισμού», όπως αντιμετωπίζει η Βρετανία και ενδέχεται να αντιμετωπίσει η Γαλλία αν εκλεγεί στην προεδρία η Λεπέν. Κι ακόμα, ότι η Γερμανία είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει τις ΗΠΑ, αν η νέα διοίκηση (δηλαδή οι μονοπωλιακοί όμιλοι που τη στηρίζουν) επιδιώξει να ορθώσει προστατευτικά τείχη ή να κάνει κινήσεις από κοινού με μια Βρετανία που θα έχει φύγει από την ΕΕ.

Το βέβαιο είναι πως μετά τη μεγάλη κρίση του 2008-09 και την τεράστια καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων που προκάλεσε, ο παγκόσμιος καπιταλισμός δεν μπόρεσε να «απολαύσει» παρά μια σύντομη περίοδο αναζωογόνησης (για άνθιση ούτε λόγος). Η βύθιση σε μια νέα κρίση οζύνει τον διμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, σπάει συμμαχίες, γεννάει φυγόκεντρες τάσεις σε μορφώματα όπως η ΕΕ, οζύνει ανταγωνισμούς και επιβεβαιώνει για μια ακόμα φορά την ανάλυση του Λένιν για το μονοπωλιακό στάδιο του καπιταλισμού: η ανισόμετη ανάπτυξη δεν εξομαλύνει, αλλά οζύνει τις διμπεριαλιστικές αντιθέσεις, ενώ το αστικό κράτος (και όχι κάποια δήθεν υπεριμπεριαλιστικά μορφώματα) εξακολουθεί ν' αποτελεί την ασφαλή βάση εφόρμησης του μονοπωλιακού κεφαλαίου.

Διακυβέρνηση Ομπάμα

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα (2)

Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στις κάλπικες υποσχέσεις της κυβέρνησης Ομπάμα για το βασικό μισθό, που δεν αυξήθηκε, την πολυδιαφημιζόμενη υποχρεωτική ασφάλιση Υγείας (Obamacare), που άνοιξε τις αγορές στις ασφαλιστικές εταιρίες μεταφέροντας ταυτόχρονα όλο και μεγαλύτερο μέρος των εξόδων της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης στις τσέπες των ασφαλισμένων, και την ένταση της κρατικής ρατσιστικής βίας κατά των Αφροαμερικανών, που γιγαντώθηκε επί ημερών Ομπάμα. Στο παρόν φύλλο θα αναφερθούμε στις υπόλοιπες υποσχέσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν και στην ταξική πολιτική της κυβέρνησης Ομπάμα, που παρά τα ωραία λογάκια στάθηκε στο ύψος της ως συνεπής εκφραστής των συμφερόντων της αμερικάνικης κεφαλαιοκρατίας.

Ταξική φορολογία

Μπορεί η κυβέρνηση Ομπάμα να παινέυεται ότι προάσπισε τα συμφέροντα της μεσαίας και της εργατικής τάξης στο φορολογικό σύστημα, με το σταμάτημα των φοροαπαλλαγών που είχε εισάγει η κυβέρνηση Μπους, το θέμα όμως είναι πως τα χρήματα που πληρώνουν οι καπιταλιστές σε φόρους υπολείπονται κατά πολύ από αυτά της φορολογίας φυσικών προσώπων. Για την ακρίβεια, ισοδυναμούν με το ένα τέταρτο, σύμφωνα με τα στοιχεία των προϋπολογισμών που κάθε χρόνο δημοσιεύει η αμερικάνικη κυβέρνηση.

Οι αριθμοί που αναφέρουν αυτοί οι προϋπολογισμοί τροποποιούνται προς όφελος των καπιταλιστών. Για παράδειγμα, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2012, οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις θα πλήρωναν 435 δις. δολάρια σε φόρους το 2015. Ο προϋπολογισμός του 2017, όμως, αναφέρει ότι πλήρωςαν μόλις 344 δις. δολάρια, δηλαδή ποσοστό γύρω στο 80% από αυτό που (υποτίθεται ότι) θα πλήρωναν. Τα αντίστοιχα ποσά όμως για τη φορολογία φυσικών προσώπων για το 2015 είναι 1.628 δις. δολάρια, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2012, και 1.541 δις. δολάρια, σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2017, δηλαδή ποσοστό περίπου 95% του προϋπολογισθέντος. Για την ερχόμενη δεκαετία, η φορολογία των επιχειρήσεων θα κυμαίνεται μεταξύ 1.5% και 2.5% του ΑΕΠ, ενώ των φυσικών προσώπων μεταξύ 9% και 10% του ΑΕΠ (βλ. <https://www.whitehouse.gov/sites/default/files/omb/budget/fy2017/assets/budget.pdf>).

Ο προϋπολογισμός που κατέθεσε η κυβέρνηση Ομπάμα για το οικονομικό έτος 2014 ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για τα κοράκια του Πενταγώνου και δυσάρεστη για όλους όσους επένδυσαν στην πολιτική Ομπάμα ως μια πολιτική πιο δίκαιη και κοινωνικά ευαίσθητη σε σχέση με τους προκατόχους του. Η έκπληξη ήταν ότι **τα 500 δις. δολάρια που θα κόβονταν από τις στρατιωτικές δαπάνες την επόμενη δεκαετία συρρικνώθηκαν στο ένα πέμπτο!** Μόλις 100 δις. προβλεπόταν ότι θα κοπύν τελικά από το Πεντάγωνο, την ίδια στιγμή που οι περικοπές (μείωση σπατάλης το λένε) στην Υγεία και τα προγράμματα Medicare (ιατρικής περίθαλψης απόρων και ηλικιωμένων) θα φτάσουν τα 400 δις. (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/727/Διεθνή/19032.Δώρο-στο-Πεντάγωνο-χαράτσια-στους-φτωχούς!>)

Μεγάλο μέρος της αύξησης των εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού (227 δις. δολάρια το 2015), σύμφωνα με την τελευταία έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κογκρέσου (CBO), που δημοσιεύτηκε το Γενάρη του 2016 (βλ. https://www.cbo.gov/sites/default/files/114th-congress-2015-2016/reports/51129-2016Outlook_OneCol-2.pdf), ήταν οι φόροι εισοδήματος φυσικών προσώπων που αυξήθηκαν κατά 148 δις. δολάρια. Αποτελούσαν δηλαδή το 65% της αύξησης των εσόδων. Από το ποσό αυτών των φόρων, λίγο παραπάνω από το μισό (78 δις.) αφορούσε φορολογία μη μισθολογικών εισοδημάτων (π.χ. κέρδη από μετοχές τις οποίες κατέχουν όχι μόνο καπιταλιστές αλλά και μεσαία στρώματα) και τα υπόλοιπα 70 δις. φόρους από μισθούς. Ετσι, οι φόροι εισοδήματος αυξήθηκαν από το 8.1% του ΑΕΠ που ήταν το 2014 στο 8.7% το 2015, ποσοστό που σύμφωνα με το CBO είναι το μεγαλύτερο από το 2001!

Αυτή η αύξηση αναμένεται να διατηρηθεί και το 2016 (από 8.7% του ΑΕΠ να γίνει 8.8%), ενώ αντίθετα, οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις θα δουν τους φόρους τους να μειώνονται γύρω στο 5%, λόγω τροποποιήσεων στη νομοθεσία, που παρέτειναν ορισμένες φοροαπαλλαγές στις επιχειρήσεις. Ετσι, το ποσοστό των φόρων των καπιταλιστικών επιχειρήσεων σε σχέση με το ΑΕΠ

αναμένεται να πέσει από το 1.9% στο 1.8% το 2016, αφού ο φόρος των επιχειρηματικών κερδών θα μειωθεί στο 28% (25% για τις ντόπιες βιομηχανίες).

Ταυτόχρονα, το χρέος του αμερικανικού κράτους προς τους πολίτες εκτινάχτηκε στο 74% του ΑΕΠ το 2015, από 35% που ήταν το 2007, πράγμα που προμηνύει σίγουρα μελλοντικές περικοπές.

Η φτώχεια παραμένει

Αν και η μέτρηση της φτώχειας στις ΗΠΑ έχει πολλά κενά και μαγειρεύεται με στόχο να εμφανίζονται λιγότεροι φτωχοί, προκειμένου να γλιτώνει το κράτος λεφτά από τα κοινωνικά επιδόματα, ενώ οι διάφορες μετρήσεις της φτώχειας αντιφάσκουν μεταξύ τους

(διαφορετική για παράδειγμα είναι η μέτρηση σύμφωνα με τα στοιχεία της Αμερικάνικης Κοινωνικής Ερευνας - American Community Survey, διαφορετικά με τις Τρέχουσες Πληθυσμιακές Εκθέσεις - Current Population Reports και διαφορετική με τη Συμπληρωματική Μέτρηση της Φτώχειας - Supplemental Poverty Measure που θεσπίστηκε πριν μερικά χρόνια), οι τάσεις αποτυπώνονται στα επίσημα στοιχεία.

Ετσι, σύμφωνα με την ετήσια έκθεση «Εισόδημα, Φτώχεια και Ασφάλιση Υγείας στις ΗΠΑ» (Income Poverty and Health Insurance Coverage in the United States), που δημοσιεύει κάθε χρόνο το Γραφείο Στατιστικής, η φτώχεια στις ΗΠΑ ήταν στο 13.5% του πληθυσμού το 2015, μία ποσοστιαία μονάδα πάνω από το 12.5% που ήταν το 2007 (τελευταίο έτος πριν το ξέσπασμα της κρίσης), αλλά περίπου ίση με το 13.2% που ήταν το 2008, τελευταίο έτος της διακυβέρνησης Μπους. Δηλαδή, **η οκταετής διακυβέρνηση Ομπάμα δεν άλλαξε καθόλου τα επίσημα ποσοστά της φτώχειας. Οσο ήταν στην αρχή τόσο είναι και στο τέλος της** (βλ. <https://www.census.gov/content/dam/Census/library/publications/2016/demo/p60-256.pdf>, <https://www.census.gov/prod/2009pubs/p60-236.pdf> και <https://www.census.gov/prod/2008pubs/p60-235.pdf>). Η κρίση είχε καταστροφική επίδραση, αυξάνοντας τη φτώχεια, η σχετική ανάκαμψη τη μείωσε (σύμφωνα πάντα με τα επίσημα στοιχεία), σήμερα όμως δεν έχει επανέλθει στα επίπεδα πριν από την τελευταία κρίση (δηλαδή του 2007).

Η κατάσταση για τους Αφροαμερικανούς και τους ισπανόφωνους εξακολουθεί να παραμένει πολύ χειρότερη από αυτή των λευκών. Για την ακρίβεια, το ποσοστό φτώχειας σε καθεμία από τις παραπάνω ομάδες του πληθυσμού είναι διπλάσιο από αυτό των λευκών. Και εκεί, τα επίσημα στοιχεία δε δείχνουν σημαντικές μεταβολές. Μπορεί η διακυβέρνηση Ομπάμα να καμαρώνει ότι η φτώχεια στους μαύρους μειώθηκε στο 24.1% το 2015 (από 26.2% που ήταν το 2014), το ποσοστό αυτό όμως είναι ελάχιστο μικρότερο από αυτό του 2007 (που ήταν 24.5%). Το ίδιο ισχύει για τους ισπανόφωνους: το 2015 το ποσοστό φτώχειας ήταν 21.4%, δηλαδή ελάχιστο κάτω από το 21.5% που ήταν το 2007 (επί διακυβέρνησης Μπους).

Νομιμοποίηση ή φακέλωμα των μεταναστών;

Το νομοσχέδιο για τη μετανάστευση, που ψηφίστηκε από τη Γερουσία στις 27 Ιούνη του 2013 (όχι όμως και από τη Βουλή των Αντιπροσώπων, που το απέρριψε), διαφημίστηκε σαν η μεγάλη ευκαιρία για τέσσερα εκατομμύρια «παράνομους» μετανάστες να νομιμοποιηθούν. Λίγοι γνωρίζουν, όμως, ότι αυτή η «νομιμοποίηση» θα ήταν υπό αυστηρούς όρους, για όσους μετανάστες τηρούσαν μία από τις παρακάτω προϋποθέσεις:

1. Να ζουν στις ΗΠΑ για πάνω από πέντε χρόνια (προφανώς θα πρέπει να το αποδείξουν αυτό).

2. Να έχουν παιδιά που είναι αμερικανοί.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

Κάιρο, 2009

Αθήνα, 2016

Προκλητική μπουρδολογία ιμπεριαλιστή μακελάρη

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Ομπάμα είναι ένας σταρ χολιγουντιανού τύπου. Πέρα από τις προσωπικές υποκριτικές και ρητορικές του ικανότητες, όμως, έχει και μια γερή «παραγωγή» να τον στηρίζει. Αυτή φροντίζει να του στήνει το κατάλληλο φυσικό και κοινωνικό ντεκόρ και να κάνει τόσο εκκωφαντική ρεκλάμα ώστε το κείμενο που εκφωνεί ο σταρ να γίνεται παγκόσμιο talk of the town, όπως συνηθίζουν να λένε οι Αμερικανοί.

Πόσοι θυμούνται ότι ο Ομπάμα ξεκίνησε την προεδρική του θητεία με μια «ιστορική» (όπως χαρακτηρίστηκε) ομιλία στο Πανεπιστήμιο του Καΐρου, όπου υποσχέθηκε μια «νέα Μέση Ανατολή». Το σκηνικό ήταν ίδιο μ' αυτό του Νιάρχειου: στο φόντο σημαίες της Αιγύπτου και των ΗΠΑ, μπροστά το βήμα με τον θυρεό της αμερικάνικης προεδρίας κι ο ομιλητής να παριστάνει πως εκφωνεί από στήθους (στην πραγματικότητα διαβάζει από teleprompters, κάτι λεπτές οθόνες που τοποθετούνται στο πλάι, δεξιά κι αριστερά του, στο ύψος των ματιών του) την ομιλία του, την οποία έχει προβάρει φυσικά.

Δε θα έπρεπε, λοιπόν, να μας παραξενεύει που επέλεξε να κλείσει την προεδρική του καριέρα με μια εξίσου πυρίνη ομιλία στην Αθήνα. Την Αίγυπτο την επέλεξε ως πολιτιστική πρωτεύουσα του αραβικού κόσμου, την Αθήνα ως κοιτίδα της αρχαιοελληνικής δημοκρατίας, που αποτελεί το καλύτερο ιδεολογικό καύσιμο για κάθε αστικό όχημα. Ηθελε να πραγματοποιήσει την ομιλία του στην Πνύκα, παριστάνοντας τον σύγχρονο Περικλή, όμως η ασφάλειά του δεν το επέτρεψε (σε κάθε ανοιχτό χώρο στην Ελλάδα «μυρίζει μπαρούτι» για τους ταγούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού). Ούτε σε αμφιθέατρο ελληνικού πανεπιστημίου θα μπορούσαν να πάνε, και δε χρειάζεται να εξηγήσουμε το λόγο. Μολονότι η ομιλία έγινε σε έναν απομονωμένο και καλά φυλασσόμενο χώρο, φρόντισαν να τραβήξουν προηγούμενως τα απαραίτητα πλάνα στην Ακρόπολη, για να γίνουν συνδυαστικά οι απαραίτητοι συνειρμοί.

Δε θα ασχοληθούμε με την αηδιαστική λογοδιάρροια των συριζαίων και των ανθρώπων των αστικών ΜΜΕ, που σαν «ρουβίτσες» εκστασιάζονταν από ό,τι έλεγε ο Ομπάμα και εξακολουθούν να κάνουν τα ίδια σχόλια δυο μέρες μετά την αναχώρησή του. Πόσες φορές δεν ακούσαμε για τις φουστάνες, τη σπανακόπιτα, το ούζο και τον Άντετοκούνμπο; Λες και σ' αυτή τη χώρα κατοικούν μόνον ηλίθιοι και όχι άνθρωποι που ξέρουν ότι σε κάθε χώρα που επισκέπτεται ο Ομπάμα (και κάθε Ομπάμα) του γράφουν και μερικές ντόπιες λέξεις για να τις πει και να τις ακούσουν οι ιθαγενείς.

Θα μείνουμε μόνο στις προκλήσεις Ομπάμα.

Στο Κάιρο, στην αρχή της θητείας του, υποσχέθηκε «νέα Μέση Ανατολή», ως φιλοξενούμενος του δικτάτορα Χόσνι Μουμπάρακ. Ολοκληρώνοντας τη θητεία του, αφήνει πίσω ένα κατεστραμμένο Ιράκ, μια κατεστραμμένη Λιβύη, μια κατεστραμμένη Συρία. Αφήνει αίμα, δάκρυα και ερείπια. Ο λαός της Αιγύπτου, με μπροστάρισσα τη νεολαία, ματώνοντας στην πλατεία Ταχρίρ και σε όλες τις μεγάλες πόλεις, κατάφερε ν' ανατρέψει τον δικτάτορα Μουμπάρακ. Σήμερα στενάζει κάτω από τη μπότα του δικτάτορα Σίσι, στενού συμμάχου του Ομπάμα, του μεγάλου εραστή της δημοκρατίας, όπως δήλωσε κάνοντας τις σπονδές στην Αθήνα για τηλεοπτική κατανάλωση. Και δίπλα στην Αίγυπτο, ο παλαιστινιακός λαός στη Γάζα πενθεί τους νεκρούς από τις αμερικάνικες βόμβες που έριχναν οι πολεμικές μηχανές των σιωνιστών από αέρα, θάλασσα και στεριά και προσπαθεί ν' αναστηλώσει τα σπάρτα του και τις υποδομές του από τα ερείπια που σώριασαν οι ίδιες βόμβες. Για τον Ομπάμα και τους ομοίους του, όμως, το σιωνιστικό μόρφωμα είναι «η καλύτερη δημοκρατία της Μέσης Ανατολής» (η αμέσως καλύτερη είναι η Αίγυπτος του δικτάτορα Σίσι και η αμέσως καλύτερη η Τουρκία του σουλτάνου Ερντογάν).

Όμως ο Ομπάμα, εκτός από τις σπονδές στη δημοκρατία, μας άφησε και το δάκρυ του για τους πρόσφυγες. Τους πρόσφυγες που δημιουργεί η ιμπεριαλιστική καθεστώς που επί οχτώ χρόνια διευθύνει. Τους πρόσφυγες από τους πολέμους που η ιμπεριαλιστική χώρα του διεξάγει. Τους πρόσφυγες από τα κοινωνικά ερείπια που σωριάζει στην Ασία και την Αφρική η αδηφάγα μανία των μονοπωλίων της ιμπεριαλιστικής του χώρας.

Ενας στοιχειωδώς μορφωμένος και απροκατάλητος άνθρωπος, ακούγοντας ή διαβάζοντας την ομιλία Ομπάμα, θα συμφωνήσει ότι πρόκειται για μια μπουρδολογία επιπέδου «αγωγής του πολίτη» γυμνασιακών τάξεων. Ούτε αστός διανοούμενος δεν μπορεί να ονομαστεί κάποιος σαν τον Ομπάμα. Όμως, όπως το Χόλιγουντ έχει τον τρόπο να κάνει πιστευτές (έστω και για όσο κρατάει μια ταινία) τις μεγαλύτερες απιθανότητες, έτσι και ο μηχανισμός προπαγάνδας του Λευκού Οίκου έχει τον τρόπο να κάνει σημαντικό και «ιστορικό» το ασήμαντο, τη μπουρδολογία, την πρόκληση της νοημοσύνης. Βλέπετε, το ιμπεριαλιστικό σύστημα έχει αντικαταστήσει τις παλιές αποικίες με μπανανίες, στις οποίες κουμάντο κάνει ένα ελεεινό πολιτικό προσωπικό και ένα αδίστακτο μιντιακό σύστημα που παίζει με φανατισμό το ρόλο του κομπάρσου και του χειροκροτητή.

στο ψαχνό

Παρακαταθήκη

Αν ψάξει κανείς στην ιστοσελίδα του Λευκού Οίκου θα δει πολλά βίντεο και ακόμα περισσότερες φωτογραφίες από τις ανά τον κόσμο επισκέψεις του Μπαράκ Ομπάμα. Θα διαπιστώσει ότι στις περισσότερες χώρες που επισκέφτηκε ο Ομπάμα έκανε δημόσιες ομιλίες, σε ανοιχτούς χώρους ή σε γήπεδα, παρουσία πλήθους που τον χειροκροτούσε. Θα δει ότι η αυτοκινητοπομπή με τα θηριώδη αυτοκίνητα περνούσε από σημεία όπου ήταν συγκεντρωμένοι άνθρωποι που χειροκροτούσαν και κουνούσαν σημαία με την αστερόεσσα. Θα τον δει να επισκέπτεται πανεπιστήμια, αθλητικά και άλλα κέντρα, να μοιράζει χειραψίες. Πάντα με τους γορίλλες να «σκανάρουν» τον κόσμο, με αυξημένα μέτρα ασφάλειας, αλλά χωρίς τίποτα να θυμίζει αυτό που έγινε στην Αθήνα.

Σ' αυτό τουλάχιστον μπορούμε να είμαστε περήφανοι. Ο ηγέτης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ήρθε σε εχθρικό έδαφος. Ακύρωσαν την ομιλία του σε ανοιχτό χώρο και τη μετέφεραν μακριά από το κέντρο, σε μια μεγάλη σάλα με το κοινό αυστηρά επιλεγμένο. Αδειαζαν τους δρόμους όταν μετακινούνταν, άδειασαν την Ακρόπολη και το Μουσείο της Ακρόπολης. Όσο για επίσκεψη σε κάποιο πανεπιστήμιο, ούτε λόγος. Εφτασαν στο σημείο να περιορίσουν ακόμα και τους καλεσμένους στο επίσημο δείπνο, επειδή οι αμερικανοί πράκτορες δεν είχαν τον πλήρη έλεγχο της κατάστασης.

Η αδυναμία τους να στήσουν έστω και μια μικρή και σύντομη φιέστα λαϊκής υποδοχής του Ομπάμα, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι μόνες συγκεντρώσεις που έγιναν ήταν αντιαμερικανικές, δείχνει ότι παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που κατέβαλε ολόκληρο το αστικό πολιτικό σύστημα (πλην Περισού), καθώς και τα αστικά ΜΜΕ που ξεπέρασαν τον εαυτό τους σε γλειψιματική προπαγάνδα, τα αντιαμερικανικά αισθήματα των προοδευτικών τμημάτων του ελληνικού λαού δεν άλλαξαν.

Αυτό είναι σημαντικό από μόνο του, καθώς δείχνει τη δύναμη της ιστορικής μνήμης. Ιδιαίτερα σ' αυτό που ονομάζουμε «ο κόσμος της Αριστεράς». Κάθε οικογένεια αυτού του κόσμου έχει θύματα από την αμερικανοκρατία και τα όργανά της. Νεκρούς, σακατεμένους από βασανιστήρια, κατεστραμμένους από τις πολύχρονες διώξεις και φυλακίσεις. Κι αυτές τουλάχιστον οι οικογένειες δεν ξεχνούν. Όπως δεν ξεχνούν και οι νεότερες γενιές που εξακολουθούν κάθε χρόνο στις 17 Νοέμβρη να πορεύονται από το Πολυτεχνείο προς την αμερικάνικη πρεσβεία, σύμβολο του «απόλυτου κακού» για το προοδευτικό κομμάτι του ελληνικού λαού.

Από μόνος του, βέβαια, αυτός ο αντιαμερικανισμός, που μας τον κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές που τον πλήρωσαν με βαρύ φόρο αίματος, όσο σημαντικός κι αν είναι ως παρακαταθήκη, δεν αποτελεί ικανή συνθήκη για να τροφοδοτήσει το απαραίτητο «άλμα προς το μέλλον». Κάτι τέτοιες στιγμές, όπως η περήφανη στάση κατά την επίσκεψη Ομπάμα, σε πλήρη αντίθεση με τη δουλοπρέπεια του Τσίπρα, του Παυλόπουλου, του Μητσοτάκη και των υπόλοιπων, μπορούμε να αισθανόμαστε ικανοποίηση.

Ομως, η ζωή απαιτεί απείρως περισσότερα. Η ζωή απαιτεί να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων και να οικοδομήσουμε και πάλι ένα κίνημα αντάξιο εκείνου που ανάγκασε τους Αγγλους να φύγουν άρον-άρον από την Ελλάδα το 1947 και να παραδώσουν τη σκυτάλη στους Αμερικανούς. Εκείνο το κίνημα μπορεί να ηττήθηκε, όμως δε γονάτισε, δεν τα παράτησε. Συνέχισε στον ίδιο δρόμο μέχρι που χτυπήθηκε από τα μέσα. Το δρόμο, όμως, μας τον έδειξε.

«Μαχαίρι, Σύρμα, Σρεμπρένιτσα». Επρεπε να σηκωθεί το **συγκεκριμένο** φασιστικό πανό στις κερκίδες του σταδίου όπου διεξαγόταν ο ποδοσφαιρικός αγώνας Ελλάδας-Βοσνίας (παρουσία του πρωθυπουργού και της παρέας του, μάλιστα), για να θυμηθεί ο αστικός Τύπος τη «γαλάζια στρατιά» που εδώ και χρόνια έχει φτιάξει ο Παναγιώταρος, το παλαιότερο πογκρόμ κατά των αλβανών μεταναστών που πανηγύριζαν για τη νίκη της εθνικής τους ομάδας κατά της ελληνικής, τη συμμετοχή ελλήνων φασιστών στα παραστρατιωτικά τάγματα θανάτου των σέρβων εθνικιστών κατά τον εμφύλιο της Γιουγκοσλαβίας. Πρωτύτερα έκαναν πως δεν τα έβλεπαν αυτά ή τα υποβάθμιζαν τελείως. Όταν όμως οι έλληνες φασίστες εκθειάζουν τη συγκεκριμένη σφαγή αμάχων, που τόσο την έχει καπηλευτεί η ιμπεριαλιστική Δύση για να κηρύξει τον πόλεμο στο σερβικό εθνικισμό και τους ρώσους προστάτες του, εγκυμονείται κίνδυνος διπλωματικής εμπλοκής που καμιά κυβέρνηση δε θα τον ήθελε. Γι' αυτό και μόνο αντέδρασαν. Αν δεν υπήρχε αυτός ο κίνδυνος, θα το ξεπερνούσαν κι αυτό στα γρήγορα. Όπως τόσες φορές έκαναν στο παρελθόν.

KONTRES

Γελοίοι οσφυοκάμπτες

Η κορωνίδα της γελοιότητας των προπαγανδιστών του Μαξίμου ήταν το επιχείρημα που διοχέτευαν σε δημοσιογράφους, ότι όχι μόνο δεν υποβαθμίζει το ταξίδι του Ομπάμα η εκλογή Τραμπ, αλλά αντίθετα μπορεί να το αναβαθμίσει, γιατί ο Ομπάμα μπορεί να θέλει να κλείσει όλα τα ανοιχτά ζητήματα πριν φύγει και ειδικά την... κρίση χρέους, που ξέσπασε στην αρχή της θητείας του!

Όταν είδαν ότι αυτό περισσότερο γέλιο παρά προβληματισμό προκαλούσε, έβγαλαν το νέο «πουλέν» του Μαξίμου, τον δημοσκόπο υπουργό Επικρατείας Βερναρδάκη να πει σε ραδιοφωνικό σταθμό πως έχει την πεποίθηση (!) ότι ο Ομπάμα έχει μιλήσει με τον Τραμπ για το τι θα πει στην Ελλάδα. Κι όχι μόνο έχει μιλήσει, αλλά άκουσε και τον Τραμπ και θα μεταφέρει στην Ελλάδα και τις δικές του απόψεις!

Μια-δυο φορές συναντήθηκαν ο Ομπάμα με τον Τραμπ και δεν έκαναν τίποτ' άλλο από το να κανονίζουν τι θα πει ο Ομπάμα στο ταξίδι αναψυχής στην Ελλάδα. Η οσφυοκαμψία συναντά τη γελοιότητα στο λόγο των συριζαίων.

Πάσης αντίδρασης

Η ΝΔ ανακοίνωσε ότι ο Κούλης «συνομιλεί για το σήμερα και το αύριο της Ελλάδας» με τον Στέλιο Ράμφο σε μια εκδήλωση, και ξεσήκωσε την μήνιν του Ποταμιού, που διεκδικεί για πάρτη του το μονοπώλιο του... ραμφισμού. Γιατί πριν από δυο ολόκληρα χρόνια το Ποτάμι είχε κλείσει ένα σκυλάδικο της Ιεράς Οδού για να οργανώσει ομιλία του Ράμφου. Μόλις που πρόλαβαν οι καθαρίστριες να μαζέψουν το... λελουδικό από την πίστα, πριν ξεχυθεί σ' αυτή ο «φιλόσοφος» της νεοορθόδοξης μπουρδας. Οπότε δεν μπορεί να κάνει τώρα το ίδιο πράγμα η ΝΔ, χωρίς ν' αναφέρεται στους πρώτους διδάξαντες.

Εμείς θα συστήναμε ηρεμία. Είναι γνωστό ότι ο Ράμφος είναι... πάσης αντίδρασης, οπότε μπορούν να βολευτούν όλοι τους.

Δυο μέτρα και δυο σταθμά

Η φωτιά στο εξοχικό ενός παρόντα της διαιτησίας στη Χαλκιδική έκαψε μόνο μερικά ντουβάρια. Οι δράστες περίμεναν προφανώς να φύγουν οι άνθρωποι από το σπίτι για να κάνουν τη δολιοφθορά. Κι έγινε είδηση μεγάλη, πρωτοσέλιδη σε όλο σχεδόν τον αστικό Τύπο, ακολούθησαν συσκέψεις επί συσκέψεων και απόφαση της κυβέρνησης να διακόψει τα ποδοσφαιρικά πρωταθλήματα μέχρι να αντιμετωπιστεί η μαφία του ποδοσφαίρου.

Πριν από δυόμισι χρόνια, τραμπούκοι της ΑΕΚ (εκτελώντας εντολές του «αφεντικού»), επιτέθηκαν σε πολίτες που προσπάθησαν να οργανώσουν δημόσια εκδήλωση ενάντια στην κατασκευή του γηπέδου Μελισσανίδη. Ήταν καθαρά θέμα τύχης που δε θρηνήσαμε θύματα από τη δολοφονική τους mania (υπήρξε σωρεία τραυματισμών, μερικοί σοβαροί). Διέρρηξαν με λοστούς ένα δημόσιο χώρο (τη «Στρούγκα»), τον βανδάλισαν, προσπάθησαν να τον πυρπολήσουν. Ομως, αυτή η οργανωμένη μαφιόζικη δράση ούτε πρωτοσέλιδο έγινε ούτε οδήγησε σε συσκέψεις και αποφάσεις.

Η «Αυγή» λέει τον Τσίπρα νάνο

Αν δεν παινέψει η «Αυγή»

Η Γκεμπελίσκη της οδού Κολοκοτρώνη

Στην «Εφημερίδα των Συντακτών» της Πέμπτης 10.11.2016, στη στήλη «Παρασκήνια», δημοσιεύτηκε σχόλιο με τίτλο «Όλοι με τον πλανητάρχη;» (<http://www.efsyn.gr/arthro/oloi-me-ton-planitarhi>). Η συντάκτρια του σχολίου Α(ντα) Ψ(αρρά) «ενημερώνει» τους αναγνώστες της ότι «ο Πάνος Καμμένος ζήτησε από τον ελληνικής καταγωγής σύμβουλο του Τραμπ να βοηθήσει την Ελλάδα (!), ενώ φυσικά πανηγύρισαν πέρα από τη Χρυσή Αυγή και τη διαδικτυακή "παρέα" του Φαήλου Κρανιδιώτη η εφημερίδα "Δημοκρατία" και η εφημερίδα "KONTA". Εντυπωσιακή και η πηγαία ικανοποίηση του γνωστού ιστότοπου "Iskra" (που απηχεί τις απόψεις της ΛΑ.Ε.), όσο κι αν αυτό συνοδεύτηκε με την απόσταση που υπάρχει ανάμεσα στην Αριστερά και στον Τραμπ».

Η «Κόντρα» φυσικά και δεν πανηγύρισε για την εκλογή του Τραμπ, όπως γνωρίζουν οι αναγνώστες της. Αλλωστε, τη συγκεκριμένη μέρα η «Κόντρα» δεν είχε κυκλοφορήσει ακόμα, ούτε είχε δημοσιεύσει κάποιο σχόλιο στην ιστοσελίδα της (www.eksegersi.gr). Εκείνη που πανηγύρισε είναι η φυλλάδα «kontra news» του Κουρή (ένθερμου υποστηρικτή του ΣΥΡΙΖΑ).

Ακόμα και σε έναν νεαρό και άπειρο συντάκτη δε δικαιολογούνται τέτοια λάθη. Ομως η κυρία Ψαρρά κάθε άλλο παρά νεαρή και άπειρη είναι και -επιπλέον- γνωρίζει πολύ καλά την «Κόντρα», γνωρίζεται προσωπικά με συντάκτες της, έχει συνεργαστεί μαζί τους στο πλαίσιο του ρεπορτάζ. Γνωρίζει πολύ καλά ότι άλλο «KONTA» και άλλο «kontra news». Γι' αυτό και είμαστε σίγουροι ότι λειτούργησε υστερόβουλα, θέλοντας να επιβεβαιώσει τον τίτλο του σχολίου της (έβαλε και την «Κόντρα» για να μην νιώθει... μοναξιά η ΛΑΕ). Πρόκειται για τη γνωστή εμπάθεια των ορφανών του πά-λαι ποτέ ευρωαναθεωρητισμού.

Παραδίδουμε την κ. Ψαρρά και τους ομοίους της στη χλεύη των αναγνωστών μας και όσων γνωρίζουν την «Κόντρα» και τον σταθερό ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό της, τον οποίο σέβονται φίλοι και αντίπαλοι.

τον πρώην διευθυντή της, θα πέσει η Κουμουνδούρου να την πλακώσει. Λογική, λοιπόν, η επίθεση στον Ιερώνυμο, που από... αρχιεπίσκοπος της αγάπης, χαρακτηρίζεται πλέον «πλήρως μεταλλαγμένος αρχιεπίσκοπος [που] μετατράπηκε οριστικά στο “γαλάζιο άνθος” της διασταύρωσης της κοινωνικής ακροδεξιάς (Βορίδης, Γεωργιάδης κ.ά.) με την οικονομική Ακροδεξιά του άκρατου νεοφιλελευθερισμού και την “πνευματική» του Σεραφείμ, του Ανθιμου και του Αμβρόσιου». Ως εδώ καλά, αλλά... υπάρχουν και χειρότερα.

Ο Θανάσης Καρτερός (που κάθε άλλο παρά κοινή διαδρομή έχει με τον Φίλη, αφού προέρχεται από τον Περισσό) χαρακτήρισε τον Τσίπρα πολιτικό νάνο. «Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας: Ο Ιερώνυμος εκβίασε τον Τσίπρα ανοιχτά και δημόσια: Την κεφαλή του Φίλη, γιατί αλλιώς θα έχετε πόλεμο με την Εκκλησία», έγραψε ο αρθρογράφος της «Αυγούλας» και συνέχισε: «Ο Τσίπρας, με ανοιχτά τα μέτωπα της διαπλοκής, του προσφυγικού, του χρέους, της αξιολόγησης, βρέθηκε μπροστά στην απειλή της σύγκρουσης με μια αναχρονιστική, μισαλλόδοξη, φανατική, αλλά με μεγάλη επιρροή, Ιεραρχία». Και υποχώρησε περιδεής. «Είναι μια απόφαση που μπορεί κανείς να καταλάβει. Όχι να συμφωνήσει, να καταλάβει» σημειώνει με νόημα ο Καρτερός, για να περάσει αμέσως μετά στην προειδοποίηση: «Κι αν στηρίζουμε με χίλια τον Τσίπρα, αν καταλαβαίνουμε το ασήκωτο βάρος που σηκώνει, αν κατανοούμε τη δύσκολη θέση του μεταξύ πολλαπλών εκβιασμών, αυτό δεν σημαίνει κι ότι θα σωπάσουμε. Γιατί κι αυτός δικαιούται την κριτική μας. Και στην υπόθεση αυτή, το λιγότερο που μπορείς να πεις είναι ότι δεν έπεισε τους σύγχρονους... Φιλικούς, που κρατούν αναμμένο το κεράκι της Αριστεράς...».

Όχι, δεν είναι ο Καρτερός το στέλεχος που θα συσπειρώσει μια αντιπολίτευση κατά του Τσίπρα. Δεν έχει το ειδικό βάρος. Ούτε ο Φίλης. Αυτός θα προτιμήσει, όταν του περάσει ο θυμός, να κάνει κάποιο πολιτικό «ντιλ» με τους Τσιπραίους. Ο τρόπος όμως με τον οποίο μιλάει ο Καρτερός, αυτοαναγορευόμενος σε... Φιλική Εταιρία της «Αριστεράς», δείχνει πως το φωτοστέφανο του Τσίπρα έχει αρχίσει να ξεθωριάζει. Όταν χάσει από τον Κούλη, θα έχει σβήσει τελείως.

Στέγνωσαν τα νοικοκυριά

«Συνολικά η εκπωτική περίοδος του Νοεμβρίου, όσον αφορά στις πωλήσεις των εμπορικών καταστημάτων που συμμετείχαν σε αυτήν, κινήθηκε σε χαμηλότερα επίπεδα από την αντίστοιχη περσινή για 2 στις 3 επιχειρήσεις. Το 29% των επιχειρήσεων είδε τις φειτινές πωλήσεις, τη συγκεκριμένη περίοδο αναφοράς, να παραμένουν στα ίδια επίπεδα και μόλις το 4% σε καλύτερο επίπεδο σε σύγκριση με το 2015».

Η εκτίμηση γίνεται από το INEMY της ΕΣΕΕ (ινστιτούτο-μηχανισμός του συνδικάτου των εμπόρων), που έκανε τηλεφωνική έρευνα μεταξύ εμπόρων. Τα νοικοκυριά στέγνωσαν κι όταν στεγνώνουν τα νοικοκυριά, στεγνώνει και το λιανεμπόριο.

Ονειρο ζωής

Ελαμπε ολόκληρος δίπλα στον Ομπάμα. Φούσκωναν από υπερηφάνεια τα μαγουλία του. Ο Καμμένος ζούσε την πιο τρελή εφηβική του φαντασίωση. Ήταν αυτός που υποδεχόταν τον αμερικανό πρόεδρο στο αεροδρόμιο. Εβλεπε τα βλοσυρά πρόσωπα των καλωδιωμένων πρακτόρων της Μυστικής Υπηρεσίας, έβλεπε το στόλο των θωρακισμένων αυτοκινήτων, έβλεπε το Air Force One να τροchioδρομεί στο διάδρομο των Σπάτων και μετά είδε τον ίδιο τον Ομπάμα να κατεβαίνει χοροπηδητά τα σκαλιά και να είναι αυτός ο πρώτος άνθρωπος που του δίνει το χέρι! Τι άλλο να ζητήσει ένας άνθρωπος από τον καλό θεοούλη; Προκειμένου να ζήσεις τέτοιο όνειρο, ακόμα και «συντρόφους και συντρόφισσες» προσφωνείς τους συριζαίους. Περιττεύει να πούμε ότι ήταν αίτημά του να υποδεχτεί αυτός τον Ομπάμα και όχι ο υπουργός των Εξωτερικών ή ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης ή ο πρώτος τη τάξει υπουργός, όπως συνήθιζεται.

Αμερικανολιγούρια

Τον νέο προσωπάρχη του Λευκού Οίκου τον λένε Ράινς Πρίμπους. Ούτε το όνομα ούτε το επώνυμό του παραπέμπει σε ελληνική καταγωγή. Όμως, τα αμερικανολιγούρια Έλληνα τον ανεβάζουν, ελληνικής καταγωγής τον κατεβάζουν. Η μάνα του πράγματι είναι ελληνικής καταγωγής. Ακόμα κι αυτή, όμως, γεννήθηκε στο Σουδάν, όπου είχε μεταναστεύσει η οικογένειά της. Εκεί γνώρισε τον Πρίμπους, που υπηρετούσε σε αμερικάνικη στρατιωτική βάση. Δε θα άλλαζε τίποτα, βέβαια, αν ο Πρίμπους ήταν όντως ελληνικής καταγωγής. Ενα κορυφαίο στέλεχος του αμερικανικού πολιτικού συστήματος (πρόεδρος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος) υπηρετεί τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και όχι τη χώρα καταγωγής των προγόνων του. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, οι Νενέκοι ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο.

ΥΓ. Ο πατέρας του Πρίμπους έχει γερμανικές ρίζες. Και το όνομά του είναι γερμανικό (το Ράινς είναι εξαμερικανισμός του Ράινχολντ). Είδате καμιά τέτοια λιγούρα από τους γερμανούς ιμπεριαλιστές και το μιντιακό τους σύστημα;

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα (2)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

κάνοι υπήκοοι ή νόμιμοι κάτοικοι.

3. Να καταγραφούν, να περάσουν από εγκληματολογικό έλεγχο και να πληρώσουν ένα «δίκαιο» μερίδιο φόρων.

Μόνο τότε οι μετανάστες θα μπορέσουν να κάνουν αίτηση για προσωρινή άδεια παραμονής χωρίς τον κίνδυνο να απελαθούν(βλ. <http://www.whitehouse.gov/blog/2014/11/20/we-were-strangers-once-too-president-announces-new-steps-immigratio>).

Ο Ομπάμα δεν ενέργησε ως προστάτης των μεταναστών αλλά ως εκπρόσωπος του κράτους της αμερικάνικης κεφαλαιοκρατίας, το οποίο αφού περάσει τους «παράνομους» μετανάστες από κόσκινο και τους καταγράψει, θα τους βάλει να πληρώσουν κιάλας (το «δίκαιο» μερίδιο των φόρων που λέει ο Ομπάμα). Γι' αυτό και το Γραφείο Προϋπολογισμού του Κογκρέσου (CBO) προέβλεπε ότι το νομοσχέδιο, αν γίνει νόμος, θα αυξήσει τα έσοδα του κρατικού κορβανά κατά 158 δισ. δολάρια μέσα στη δεκαετία 2014-2023 με την αύξηση κατά 9,6 εκατομμύρια των νόμιμων κατοίκων των ΗΠΑ (<https://www.cbo.gov/sites/default/files/s744aspassed.pdf>).

Με τη «νομιμοποίηση» όσων μεταναστών πέσουν στη φάκα και πάνε να καταγραφούν, η κυβέρνηση θα κερδίσει διπλά. Πρώτα θα τους βάλει να πληρώσουν γεμίζοντας τα κρατικά ταμεία με τον ιδρώτα τους και ύστερα θα τους φακέλωσει ώστε να τους ελέγχει απόλυτα.

Ταυτόχρονα όμως, ο Ομπάμα κοίταζε να ενισχύσει τα σύνορα της χώρας με το Μεξικό, ενώ στη διάρκεια της θητείας του αυξήθηκε κατακόρυφα ο αριθμός των καταγεγραμμένων απελάσεων, με αποτέλεσμα ακτιβιστές να τον αποκαλούν «πρόεδρο των απελάσεων». Αυτό έγινε γιατί τα προηγούμενα χρόνια οι απελάσεις που γίνονταν στα σύνορα δεν καταγράφονταν (θεωρούνταν «επαναπωθήσεις»). Τώρα αυτές οι απελάσεις γίνονται επίσημα και καταγράφονται στους φακέλους των μεταναστών προκειμένου να ποινικοποιηθεί η παράνομη είσοδος στη χώρα.

Με τον τρόπο αυτό, θα ενταθεί αυτό που ήδη συμβαίνει: «Ένας αυξανόμενος αριθμός ανθρώπων που πιάνεται προσπαθώντας να περάσει τα σύνορα, τώρα έχει μία τυπική απόφαση απέλασης στους φακέλους του. Το να μπαίνεις στη χώρα χωρίς νόμιμη εξουσιοδότηση δεν είναι ποινικό αδίκημα. Όμως από τη στιγμή που ένα άτομο έχει απελαθεί, μπορεί να διωχθεί δικαστικά αν ξαναμπει στη χώρα» σχολίαζαν οι Λος Άντζελες Τάιμς (βλ. <http://www.latimes.com/nation/la-na-obama-deportations-20140402-story.html#page=1>).

Τελικά, ούτε αυτό το νομοσχέδιο μπόρεσε να περάσει, εξαιτίας της αντίδρασης των Ρεπουμπλικανών που ούτε αυτή τη «νομιμοποίηση» δεν ήθελαν. Τον περασμένο Ιούνιο, το Ανώτατο Δικαστήριο εμφανίστηκε διχασμένο στο νομοσχέδιο αυτό (τα μισά μέλη το στήριξαν και τα υπόλοιπα μισά όχι) με αποτέλεσμα να μπλοκαριστεί για τα καλά.

Η άρνηση των αντιδραστικότερων κύκλων του πολιτικού

συστήματος της αμερικάνικης κεφαλαιοκρατίας να επικυρώσουν το νομοσχέδιο Ομπάμα δε σημαίνει ότι το νομοσχέδιο θα ήταν μία δίκαιη λύση για τα εκατομμύρια «παράνομων» μεταναστών στις ΗΠΑ, αφού -όπως αναφέραμε παραπάνω- θα «νομιμοποιούνταν» προσωρινά και υπό αυστηρούς όρους, ενώ ταυτόχρονα θα εντεινόταν το φακέλωμα με ποινικοποίηση της παράνομης εισόδου στη χώρα.

«Κλείσιμο» Γκουαντανάμο

Από τότε που ο Ομπάμα υπέγραψε το πρώτο διάταγμα για το κλείσιμο του Γκουαντανάμο (τρεις μέρες αφότου ανέλαβε τα προεδρικά καθήκοντα, στις 23 Γενάρη του 2009), υποσχέθηκε πολλές φορές ότι θα το κλείσει, αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Η «φυλακή των φυλακών» παρέμεινε όλα αυτά τα χρόνια στη θέση της, αποτελώντας μνημείο κρατικής κτηνωδίας, ισάξιο με τα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

Σήμερα, στο Γκουαντανάμο βρίσκονται γύρω στους 60 κρατούμενους σε καθεστώς παρατεταμένης προφυλάκισης, αφού μόλις τρεις από αυτούς έχουν καταδικαστεί από τα έκτακτα στρατοδικεία που στήθηκαν για το σκοπό αυτό μέσα στη φυλακή! Οι αμερικάνικες αρχές δεν τήρησαν ούτε τα προσχήματα και κρατούν δεκάδες ανθρώπους χωρίς καν να τους περάσουν από δίκη! Οι φυλακισμένοι του Γκουαντανάμο έχουν πολλές φορές κάνει απεργίες πείνας, είτε για τις άθλιες συνθήκες κράτησης (το 2005 απέργησαν 200 κρατούμενοι) είτε για το καθεστώς της επ' αόριστον φυλάκισης χωρίς δίκη. Πριν από τέσσερα περίπου χρόνια, οι 106 από τους 166 εναπομείναντες κρατούμενους είχαν προχωρήσει σε απεργία πείνας γι' αυτό το λόγο και υποβλήθηκαν στο βασανιστήριο της υποχρεωτικής σίτισης, κατ' εντολήν της κυβέρνησης Ομπάμα.

Πολλά «Γκουαντανάμο»

Θα ήταν λάθος να τον χαρακτηρίσουμε γραφικό, μολοντί έτσι εμφανίζεται. Είναι τυπικό δείγμα αποστασίας, γραικυλισμού και εξουσιολαγνείας. Χαρακτηριστικά που πρέπει να διαθέτει πλέον κάθε στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως δεν είναι το Γκουαντανάμο το μόνο κολαστήριο που διαθέτει η αμερικάνικη υπερδύναμη. Την ίδια στιγμή που ο Ομπάμα ποζάρει στα τηλεοπτικά σκουπίδια της αμερικάνικης τηλεόρασης φτιάχνοντας το προφίλ του καλού, συμπονετικού και προσδευτικού προέδρου, στο Σικάγο οι μπάτσοι συνεχίζουν να οργιάζουν κατά των -μαύρων στην πλειοψηφία τους- κρατούμενων. Εκεί, σε μία αποθήκη με το όνομα Homan Square, έχει γεννηθεί μία ακόμα μυστική φυλακή τύπου Γκουαντανάμο.

Οι πρώτες αποκαλύψεις γι' αυτή τη φυλακή έγιναν από τη βρετανική εφημερίδα Guardian (που επικαλέστηκε εσωτερικά κείμενα της αστυνομικής διεύθυνσης του Σικάγο) τον περσινό Αύγουστο. Πλέον, η εφημερίδα διαθέτει ολόκληρο αφιέρωμα στην ιστοσελίδα της, με πληθώρα στοιχείων για το κολαστήριο που μέχρι σήμερα έχει «εξαφανίσει» πάνω από 7.350 ανθρώπους (<http://www.theguardian.com/us-news/homan-square>), στη συντριπτική τους πλειοψηφία (πάνω από 80%) μαύρους. Λέμε «εξαφανίσει», γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν καταγράφονταν καν στα αρχεία της αστυνομικής διεύθυνσης του Σικάγο, ενώ στη συντριπτική τους πλειοψηφία στερήθηκαν -για όσο διάστημα ανακρίνονταν- οποιαδήποτε επαφή με δικηγόρο ή με τους συγγενείς τους!

Για το θέμα είχαμε γράψει αναλυτικά τον περασμένο Απρίλη (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/867/Διεθνή/26100.Ενα-Γκουαντανάμο-στο-Σικάγο>) γι' αυτό και δεν θα επεκταθούμε άλλο εδώ. Το μόνο που θα θέλαμε να σημειώσουμε είναι ότι αυτό αποτελεί σίγουρα την κορυφή του παγόβουνου.

Ιμπεριαλιστική πολιτική

Η κυβέρνηση Ομπάμα μπορεί να μην άνοιξε τέτοιας έκτασης μέτωπα όπως η προηγούμενη (που άνοιξε τα μέτωπα σε Ιράκ και Αφγανιστάν), αυτό όμως δεν οφείλεται σε κάποια «ευαισθησία» αλλά στην πλήρη αποτυχία της αμερικάνικης πολιτικής τόσο στη Μέση Ανατολή όσο και στο Αφγανιστάν. Στη Μέση Ανατολή η αμερικάνικη πολιτική διαπίστωσε ότι ο πόλεμος στο Ιράκ δεν έφερε τα αποτελέσματα που περίμενε. Η ιρακινή αντίσταση μπορεί να κάμφθηκε, αλλά το Ιράκ μετατράπηκε σε συντρίμια χωρίς τη δυνατότητα ασφαλών επενδύσεων στη χώρα. Η γέννηση του ISIS αποτέλεσε το αναπόφευκτο αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής.

Στην Παλαιστίνη η αντίσταση δε σταμάτησε. Ούτε στο Λίβανο, που η Χεζμπολά μετά από τον πόλεμο του 2006 βγήκε ενισχυμένη και μπήκε στην κυβέρνηση. Στο Αφγανιστάν οι Ταλιμπάν δεν εξολοθρεύτηκαν, ενώ στη Λατινική Αμερική δημιουργήθηκαν καθεστώτα καθόλου φιλικά προς τις ΗΠΑ. Γι' αυτό και η κυβέρνηση Ομπάμα δεν μπορούσε να ανοίξει νέα μέτωπα, αλλά συμμετείχε σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις (βλ. Συρία) και στήριξε τους σιωνιστές απέναντι στους αντιστεκόμενους Παλαιστίνιους (έστω κι αν εμφανίστηκε ότι διαφοροποιείται από τις πιο ακραίες πλευρές της σιωνιστικής πολιτικής, π.χ. στο ζήτημα της εξάπλωσης των εποίκισμών).

Πέρα από το στίλ και τα ωραία λογάκια, οι λύκοι παραμένουν λύκοι όποια μουτσούνα κι αν φορέσουν.

Το τριετές σχέδιο του υπουργείου Παιδείας, στο οποίο αναφέρθηκε ο υπουργός Κώστας Γαβρόγλου κατά την τελετή παράδοσης-παραλαβής, δημοσίευσε η εφημερίδα Αυγή (13/11), ενημερώνοντάς μας πως αυτό βρίσκεται στην ατζέντα των συζητήσεων με τους «θεσμούς», «προκειμένου να “ξεπαγώσει” η συζήτηση για τους μόνιμους διορισμούς αλλά και να διερευνηθούν οι πρώτες δυνατότητες χρηματοδότησης για τις μεταρρυθμίσεις που δεν έχουν ακόμη εξειδικευτεί».

«Βασικός στόχος», λέει, «παραμένει η αύξηση της χρηματοδότησης για την Παιδεία σε βαθμό τέτοιο ώστε η Ελλάδα να φτάσει τον μέσο όρο της Ευρωζώνης. Η ελληνική πλευρά αναζητά τρόπους, κατά τις πληροφορίες, ώστε να προχωρήσει η συζήτηση με τον ΟΟΣΑ για τη σύνταξη μιας νέας έκθεσης για την Παιδεία, που δεν θα εισηγείται μεταρρυθμίσεων με βάση τα προ κρίσης οικονομικά της εκπαίδευσης».

Τα περί αύξησης της χρηματοδότησης για την Παιδεία, ώστε η Ελλάδα να φτάσει τον μέσο όρο της Ευρωζώνης, τα θεωρούμε απλά δημαγωγία, όταν ξηλώνεται με περισσή μανία και συνέπεια κάθε κοινωνικό δικαίωμα.

Στο ίδιο μήκος κύματος είναι και η αναφορά για «ξεπάγωμα» των μόνιμων διορισμών. Θυμίζουμε ότι μετά τη συνάντηση του πρώην υπουργού Παιδείας Φίλη με την τρόικα/κουαρτέτο υπήρξε δημοσίευμα, που ουδέποτε διαψεύστηκε, σύμφωνα με το οποίο οι εκπρόσωποι των ιμπεριαλιστών δανειστών «επικαλούνται τη δυσμενή δημοσιονομική κατάσταση που “απαγορεύει” τους διορισμούς στο δημόσιο, και ξεκαθαρίζουν ότι για να πραγματοποιηθούν διορισμοί στα σχολεία, πρέπει να προηγηθεί αυστηρή και εξαντλητική αξιολόγηση του υπάρχοντος διδακτικού δυναμικού, να απομακρυνθούν οι “ακατάλληλοι” από τις τάξεις και όσα κενά προκύψουν να καλυφθούν με αντίστοιχο αριθμό προσλήψεων» (aftodiokisi.gr).

Δηλαδή, οι «θεσμοί» διατάσσουν οι όποιες προσλήψεις να γίνουν μετά την επιβολή της αξιολόγησης και την απόλυση των «ακατάλληλων» και όχι βεβαίως με βάση τις πραγματικές ανάγκες των σχολείων.

Δεδομένων, λοιπόν, των συνθηκών, η νέα έκθεση του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, την οποία οι συριζαίοι μας την παρουσιάζουν ως το ευαγγέλιο των μεταρρυθμίσεων, ομολογώντας και πάλι ότι αυτή είναι που θα θέσει και το πλαίσιο των αλλαγών, θα είναι τώρα πιο «προσγειωμένη» και «ρεαλιστική», όσον αφορά τις «μεταρρυθμίσεις» που έχουν οικονομικό κόστος. Δηλαδή, θα περιλαμβάνει προτάσεις και μέτρα που θα περιορίζουν ακόμη παραπέρα τις δυνατότητες λειτουργίας του δημόσιου εκπαιδευτικού συστήματος και θα εξαφανίζουν ό,τι έχει απομείνει από τον δωρεάν χαρακτήρα του. Τα δε μέτρα πειθάρχησης των εκπαιδευτικών και αυτά που στην ουσία ανοίγουν δρόμο στην άρση της μονιμότητάς τους θα αποτελούν και πάλι βασικό συστατικό στοιχείο.

Τις δημόσιες δαπάνες φρόντισε ήδη να πετσοκόψει ο Φίλης, εφαρμόζοντας τον «κόφτη» με κάθε μέσον. Θυμίζουμε επίσης ότι ο πρώην υπουργός Παιδείας έθεσε θέμα μείωσης των οργανικών θέσεων και

νέου κύματος συγχωνεύσεων-καταργήσεων («του χρόνου μπορούμε να μαζέψουμε κι άλλο τα πράγματα») και θέμα διορισμού πολύ λιγότερων αναπληρωτών.

Η πειθάρχηση, υποταγή των εκπαιδευτικών θα είναι το επόμενο βήμα και περιλαμβάνεται τόσο στις πρώτες εξαγγελίες Γαβρόγλου, όσο και στο τριετές σχέδιο, καθώς και στο πόρισμα της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, της οποίας αυτός ήταν πρόεδρος κατά τη διεξαγωγή του «διαλόγου».

Το τριετές σχέδιο περιέχει έξι άξονες, ενώ αναμένεται εξειδίκευση ως προς τα χρονοδιαγράμματα υλοποίησης μέσα στο Νοέμβριο.

Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση

◆ Α. Νηπιαγωγείο

Θεωρείται πετυχημένη η «μεταρρύθμιση» Φίλη με τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Νηπιαγωγείου καθώς και τη θεσμοθέτηση διδακτικού ωραρίου των Νηπιαγωγών.

Οι αλλαγές αυτές στόχευαν στη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης. Γι' αυτό και θεσπίστηκαν μεγαλύτερα όρια για την ίδρυση και λειτουργία Νηπιαγωγείου (από 7 σε 14 νήπια), αυστηρότερες προϋποθέσεις εγγραφής στο Ολοήμερο (να εργάζεται και οι δυο γονείς), διαχωρίστηκε η πρωινή ζώνη (υποχρεωτική) από την απογευματινή (προαιρετική), ενώ οι θέσεις των Νηπιαγωγών δεν θεωρούνται ενιαίες, με αποτέλεσμα να κατηγοριοποιούνται οι εκπαιδευτικοί και να αμφισβητείται ο επιστημονικός και εκπαιδευτικός τους ρόλος. Παράλληλα, αυξήθηκε το διδακτικό ωράριο των Νηπιαγωγών και δεν επεκτάθηκε η υποχρεωτικότητα της φοίτησης στα δύο χρόνια.

Στον περαιτέρω σχεδιασμό το τριετές πρόγραμμα περιλαμβάνει μέτρα όπως οι διορισμοί νηπιαγωγών, η σταδιακή μείωση του αριθμού των μαθητών / τμήμα και η αναμόρφωση του αναλυτικού προγράμματος σπουδών / έμφαση στην διαφοροποιημένη παιδαγωγική (εκπαίδευση προσφύγων, μεταναστών, ευάλωτων ομάδων).

Οι εξαγγελίες για διορισμούς Νηπιαγωγών και μείωσης του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα είναι ένα ακόμα ψέμα, με δεδομένα όσα αναφέραμε στην αρχή, αλλά και την ίδια την πρακτική του υπουργείου Παιδείας, που αύξησε αντί να μειώσει τα νήπια για

Τριετές Σχέδιο υπουργείου Παιδείας

Ευχολόγια και συνέχιση αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων

την ίδρυση και λειτουργία Νηπιαγωγείου και προχώρησε σε συγχωνεύσεις τμημάτων. Η αναμόρφωση του προγράμματος, σύμφωνα με όσα ήδη δρομολογήθηκαν από τον Φίλη, προϋποθέτει για «σχολειοποίηση» του Νηπιαγωγείου.

◆ Β. Δημοτικό Σχολείο

Θεωρείται σημαντικότερη μεταρρύθμιση αυτή του Ενιαίου Τύπου Ολοήμερου Σχολείου, που καθιερώθηκε στα 4/θέσια και άνω Δημοτικά. Πρόκειται και πάλι για ρύθμιση με στόχο την εξοικονόμηση δαπανών, επενδυμένη με παιδαγωγικό δήθεν περιεχόμενο.

Εχουμε μείωση των ωρών στο ωρολόγιο πρόγραμμα και τις ώρες διδασκαλίας μαθημάτων, λειτουργία του Ολοήμερου ανάλογα με τις περισσευούμενες ώρες των εκπαιδευτικών από το πρωινό πρόγραμμα, κατάργηση του υπεύθυνου δασκάλου για το απογευματινό πρόγραμμα στα Ολοήμερα Δημοτικά, ενώ καθεστώς πλέον έχει γίνει η μετακίνηση εκπαιδευτικών ειδικοτήτων σε δυο και τρία σχολεία, προκειμένου να συμπληρώσουν ωράριο διδασκαλίας.

Στον περαιτέρω σχεδιασμό προβλέπεται η επέκταση του Ενιαίου Τύπου Ολοήμερου Δημοτικού στα 1/θέσια, 2/θέσια και 3/θέσια Δημοτικά, που δε μπορεί να γίνει χωρίς νέο κύκλο καταργήσεων-συγχωνεύσεων σχολείων. Τα περί μείωσης των μαθητών ανά τμήμα (στόχος οι 22 μαθητές) τα θεωρούμε απλώς γελοία.

Σημειώνουμε την «επέκταση της

περιγραφικής ποιοτικής αξιολόγησης», που θα αυξήσει το βαθμό δυσκολίας για τους μαθητές και θα ευνοήσει (στο πλαίσιο του αστικού σχολείου) αυτούς που προέρχονται από ανώτερα κοινωνικο-οικονομικά και μορφωτικά στρώματα.

Η επέκταση της «ευέλικτης ζώνης» σε όλο το Δημοτικό θα μεγαλώσει και το πεδίο δράσης των λεγόμενων «τοπικών κοινωνιών» και διαφόρων επιχειρηματικών συμφερόντων, που υλοποιούν «προγράμματα», τις περισσότερες φορές με τη συμβολή «της στέπης των γονιών».

Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση

◆ Α. Νέο Γυμνάσιο

Περιγράφονται οι ρυθμίσεις Φίλη (βαθμολόγηση σε επίπεδο τετραμήνων, περιορισμός των γραπτών εξεταζόμενων μαθημάτων σε 4, κ.λπ.),

που προσφέρονται για δημαγωγική προπαγάνδα και αποσιωπάται π.χ. το καθεστώς των δεύτερων και τρίτων αναθέσεων μαθημάτων σε εκπαιδευτικούς, προκειμένου να μην υπάρξουν πρόσθετοι διορισμοί (ούτε καν αναπληρωτών).

Στο κείμενο αναφέρεται ότι «Στόχος είναι με το Γυμνάσιο ο μαθητής να ολοκληρώνει τη δεκάχρονη πλέον υποχρεωτική εκπαίδευση» (σ.σ. 1 χρόνος Νηπιαγωγείο, 6 χρόνια Δημοτικό, 3 χρόνια Γυμνάσιο). Το σημείο αυτό προϋποθέτει ότι στη «μεταρρύθμιση Γαβρόγλου» δεν θα υπάρχει η ρύθμιση για τετραετές Γυμνάσιο, που περιείχε το πόρισμα της Επιτροπής Λιάκου. Η εξέλιξη αυτή έχει επιλεγεί για προφανείς λόγους αποφυγής των πρόσθετων δαπανών, που θα απαιτούνταν στην περίπτωση αναδιάρθρωσης της δομής της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Ο περαιτέρω σχεδιασμός (π.χ. δημιουργία επιτροπής για τον εξορθολογισμό της ύλης, ενισχυτική διδασκαλία, αναβάθμιση των βιωματικών δράσεων, κ.λπ.) προσφέρεται για δημαγωγική προπαγάνδα.

Ως προς τον πολυδιαφημισμένο «εξορθολογισμό της ύλης» θυμίζουμε ότι το πόρισμα της Επιτροπής Γαβρόγλου είχε οδηγήσει τα Προγράμματα Σπουδών που εκπονήθηκαν στο πλαίσιο της Πράξης του Νέου Σχολείου της Διαμαντοπούλου για όλα τα γνωστικά αντικείμενα της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

Συμπεράσμα: Η αναγκαία μείωση

της ύλης, λαμβανομένων υπόψη των κατευθύνσεων για τις δεξιότητες στον 21ο αιώνα που περιέχει το «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου, που εν ολίγοις αντιστοιχούν στις σημερινές ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς για τη διαμόρφωση του προφίλ του αυριανού εργαζόμενου, δεν υπηρετούν την ουσία.

◆ Β. Νέο Λύκειο και εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Στο κείμενο αναφέρεται ότι «Στόχος είναι η δημιουργία ενός αυτόνομου και αναβαθμισμένου Λυκείου, που θα προετοιμάζει τους μαθητές για την εισαγωγή τους στην Τριτοβάθμια μέσω ενός νέου συστήματος». Αναφέρεται επίσης ότι «Η ενίσχυση της Τεχνικής / Επαγγελματικής Εκπαίδευσης, ιδίως μέσω των επαγγελματικών ευκαιριών που μπορούν να αποκτήσουν οι μαθητές με την απόκτηση του πτυχίου ειδικότητας, αποτελεί βασικό άξονα της μεταρρύθμισης».

Ωστόσο τα μέτρα που περιλαμβάνονται στη συνέχεια στον περαιτέρω σχεδιασμό, όπως: Κατάργηση των Πανελληνίων όπως είναι σήμερα, Εθνικό Απολυτήριο (ή Πιστοποιητικό Σπουδών), Νέος τρόπος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια, με τη νομοθέτηση νέας δομής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (στα τέλη του 2017 - αρχές 2018), Αναμόρφωση των ΑΕΙ ώστε η υποδοχή των φοιτητών να γίνεται, ενδεχομένως, σε σχολές και όχι τμήματα, μας οδηγούν στις ακόλουθες διαπιστώσεις:

Πρώτον, δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξει έστω και στοιχειωδώς ενίσχυση της «αυτονομίας» του Λυκείου όσο υπάρχει σύστημα επιλογής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση είτε μέσα στο Λύκειο είτε έξω από αυτό και όχι ελεύθερη πρόσβαση. Και τέτοιο -σύστημα επιλογής- ανεξάρτητα από τη μορφή που θα έχει, θα υπάρχει και στη «μεταρρύθμιση Γαβρόγλου».

Δεύτερον, το σύστημα αυτό συνδυάζεται και με τη «νέα δομή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης». Αναλυτική περιγραφή δεν υπάρχει στο κείμενο, όμως αναφέρονται το δυαδικό σύστημα του πορίσματος Λιάκου για Εθνικό Απολυτήριο και Πιστοποιητικό Σπουδών.

Σύμφωνα με το πόρισμα Λιάκου, η απόκτηση του Εθνικού Απολυτηρίου προϋποθέτει την εφαρμογή του «ατομικού προγράμματος» του μαθητή, το διαχωρισμό των μαθητών με την καθιέρωση του δίπολου: βασικό επίπεδο μαθημάτων και υψηλό επίπεδο μαθημάτων, τη συγγραφική εκτεταμένου δοκίμιου και τη συμμετοχή σε δράσεις εθελοντισμού και κοινωνικής ευαισθησίας. Αντίθετα, γι' αυτούς που δε θα αντέξουν τη δοκιμασία του απαιτητικού και αριστοκρατικού Λυκείου προβλέπεται η χορήγηση ενός απλού «πιστοποιητικού αποφοίτησης», στο οποίο απλώς θα αποτυπώνεται ο χρόνος παρακολούθησης καθώς και η ακαδημαϊκή τους επίδοση κατά το διάστημα παρακολούθησης.

Και το Εθνικό Απολυτήριο και το Πιστοποιητικό Σπουδών θα αντιστοιχούν σε συγκεκριμένο αριθμό Εκπαιδευτικών Ακαδημαϊκών μονάδων στο Ευρωπαϊκό σύστημα πιστοποίησης προσόντων.

Για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση το πόρισμα Λιάκου προβλέπει τα εξής:

Ψήνουν σχέδιο Ανάν-2

«Πρόκειται για μία διαπραγμάτευση μεταξύ Κυπρίων. Τουρκοκυπρίων και Ελληνοκυπρίων». Έτσι ξεκίνησε ο Ομπάμα την απάντησή του σε ερώτηση σχετική με το Κυπριακό. Επίσημα πλέον για την αμερικάνικη ιμπεριαλιστική πολιτική το Κυπριακό είναι **διμερές και όχι διεθνές ζήτημα**. Επομένως, όπως είπε ο Ομπάμα, «εάν τα μυαλά των δύο ηγετών κάπου συναντηθούν, τότε, θα μπορούσαμε όλοι μας, συμπεριλαμβανομένης της διεθνούς κοινότητας, της Ελλάδας, της Τουρκίας

και των ΗΠΑ, να υποστηρίξουμε αυτή τη Συμφωνία».

Τι σημαίνει αυτή η τοποθέτηση; Σημαίνει ότι η συζήτηση δε γίνεται με βάση τις αποφάσεις του ΟΗΕ, που θεωρούν ότι στην Κύπρο υπάρχει κατοχή του ενός τρίτου μιας ανεξάρτητης χώρας-μέλους του, αλλά με βάση το status quo που έχει δημιουργήσει η κατοχή. Ο Ομπάμα ούτε μια φορά δεν αναφέρθηκε στην Κυπριακή Δημοκρατία, αλλά μιλούσε για «δύο ηγέτες» και «δύο λαούς». Είναι τα δυο «συνιστώμενα κράτη», όπως αναφέρει το

σχέδιο επί του οποίου Αναστασιάδης και Ακιντζί συζητούν στο ελβετικό θέρετρο (ολοκλήρωσαν ένα γύρο και την Κυριακή θα ξεκινήσουν το δεύτερο).

Ανακοινώσεις δεν έχουν γίνει, όμως καλλιεργείται και πάλι ένα κλίμα αισιοδοξίας για επικείμενη συμφωνία. Από διαρροές που έγιναν φαίνεται ότι υπάρχει «προσφορά» της Τουρκίας στο εδαφικό (να μειωθεί ελάχιστα ο τουρκοκυπριακός θύλακας, γύρω στο 29% του εδάφους), αλλά να παραμείνουν τα κατοχικά στρατεύματα, μειωμένα

στο μισό (20.000 άνδρες), για μια «μεταβατική» περίοδο δωδεκαετίας. Και βέβαια, η τουρκική πλευρά ζητά και εκ περιτροπής προεδρία, που σημαίνει ότι δεν πάμε σε μια διζωνική-δικοινοτική ομοσπονδία, αλλά σε μια συνομοσπονδία δύο ισότιμων κρατών, που θα ασκούν εκ περιτροπής την προεδρία της συνομοσπονδίας.

Έτσι κι αλλιώς, μια παραλλαγή του σχεδίου Ανάν θα προτεινόταν. Τι ζόρι τραβά, όμως, η ελληνοκυπριακή πλευρά για να μπει στη συζήτησή της;

Τα τριτοβάθμια Ιδρύματα θα προκηρύσσουν τις θέσεις για τους πρωτοετείς και για την επιλογή φοιτητών θα χρησιμοποιούν ποικίλα κριτήρια. Υποχρεωτικό θα είναι κατά 80% τουλάχιστον η μοριοδότηση των υποψηφίων να στηρίζεται στην πρόοδο των υποψηφίων προς την απόκτηση του Εθνικού Απολυτήριου. Το υπόλοιπο 20% θα μπορεί να συναποτελείται από την πρωτοδότηση της επιλογής του υποψηφίου, της γλωσσομάθειας ή άλλων στοιχείων. Τα ποσοστά αυτά είναι ενδεικτικά και θα μπορούσαν να εξαρτώνται από τις αποφάσεις των ίδιων των Πανεπιστημίων.

Τέλος, το κάθε τμήμα θα ορίζει αν απαιτείται οι υποψήφιοι να έχουν παρακολουθήσει κάποια μαθήματα σε υψηλό επίπεδο, αν απαιτείται ένας ελάχιστος βαθμός σε κάποιο μάθημα ή ακόμα και συνολικά στο Εθνικό Απολυτήριο.

Τρίτον, θεωρείται δεδομένος ο διαχωρισμός του Λυκείου σε δυο τύπους, γεγονός που επιβεβαιώνει και αναπαράγει τον κοινωνικό διαχωρισμό: Το Γενικό Λύκειο για λίγους κι εκλεκτούς και το Τεχνικό Επαγγελματικό Λύκειο για την «πλέμπα», τα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Οποιο φτιασίδωμα της ΤΕΕ επινοηθεί για πολλοστή φορά θα έχει στόχο να πληγεί η ιστορικά διαμορφωμένη τάση της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή εκπαίδευση. Τα περί «επαγγελματικών ευκαιριών» που θα αποκτήσουν οι κάτοχοι πτυχίου ειδικότητας, ηχούν γελοία, όταν η ανεργία είναι σε δυσθεώρητα ύψη και μαστίζει και τους νέους που διαθέτουν πτυχίο Πανεπιστημίου.

«Ενιαίος Χώρος»

Ο Ενιαίος Χώρος Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Έρευνας περιγράφει ως όρος την αναδιάταξη των ΤΕΙ. Η αξιολόγηση των ΤΕΙ θα οδηγήσει κάποια από αυτά να μπορούν να έχουν διδακτορικά, κάποια να συνεργάζονται πιο συστηματικά με τα ΑΕΙ και κάποια να παρέχουν αμιγώς τεχνική εκπαίδευση. Κοντολογίς, η διαδικασία αυτή, όταν και εάν γίνει, θα έχει συγχωνεύσεις-καταργήσεις, αναβάθμιση και υποβάθμιση.

Πανεπιστήμια και ΤΕΙ

Σύμφωνα με το κείμενο «Στόχος είναι ο επαναπροσδιορισμός του ρόλου των ΑΕΙ μέσα από ένα σύνολο κριτηρίων αξιολόγησης του κάθε τμήματος (ποιότητα προγραμμάτων, ερευνητική δραστηριότητα, αριθμός προσωπικού, αναλογία μελών ΔΕΠ/ΕΠ προς φοιτητές, υποδομές)». Δηλαδή, στον άμεσο σχεδιασμό είναι η γενίκευση της αξιολόγησης των Πανεπιστημίων και των ΤΕΙ, σύμφωνα με τα κριτήρια που προβλέπουν οι διεθνείς κατατάξεις

των πανεπιστημίων και μετρούν την «ανταγωνιστικότητα» των ιδρυμάτων.

Τέτοια κριτήρια είναι η συμμετοχή των αποφοίτων τους σε διεθνείς διαγωνισμούς, πόσοι από τους καθηγητές τους είναι καταξιωμένοι με βραβεία, πόσο «δημοφιλή» είναι τα ιδρύματα στους καθηγητές παγκοσμίως, δηλαδή αν μπορούν να τους προσελκύουν για δουλειά με παχυλούς μισθούς, πόσο «καλούς» φοιτητές διαθέτουν, αν έχουν μεγάλη παραγωγή «αποδοτικής» έρευνας (δηλαδή έρευνας κατά παραγγελία καπιταλιστικών επιχειρήσεων), αν έχουν δημιουργήσει παραρήματα σε άλλες χώρες, κ.λπ.

Στο πεδίο αυτό περιλαμβάνονται και οι ρυθμίσεις για τις μεταπτυχιακές σπουδές (ο Γαβρόγλου έβαλε «πάγο» στο σχέδιο νόμου της Αναγνωστοπούλου, με υπονοούμενα για αντίθεση στον ορισμό πλάφόν στα δίδακτρα) και τα όσα αναφέραμε παραπάνω για την «αναδιάρθρωση» των ΤΕΙ.

Άλλες ρυθμίσεις

Στο κεφάλαιο αυτό, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνονται η θεσμοθέτηση ενιαίου φορέα αξιολόγησης για όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης - αυτοαξιολόγηση και το Εθνικό Σύστημα Διαρκούς Επιμόρφωσης Εκπαιδευτικών. Οι αναφορές Γαβρόγλου για «αλλαγή νοοτροπιών», «ας μη φοβόμαστε να λέμε τη λέξη αξιολόγηση», «ας μη φοβόμαστε να λέμε τη λέξη συντεχνία» είχαν σκοπό να προετοιμάσουν το έδαφος. Οι συριζαίοι προετοιμάζονται πυρετωδώς να επαναφέρουν την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, για την κατάργηση της οποίας έσκιζαν τα ιμάτιά τους προεκλογικά για να τσιμπήσουν ψηφαλάκια.

Στο προηγούμενο φύλλο της Κόντρας γράφαμε πως είναι φανερό ότι η «αλλαγή νοοτροπιών» απέναντι στην επερχόμενη αξιολόγηση, αφορά το αγωνιζόμενο εκπαιδευτικό κίνημα, που έβαλε φραγμό στην προσπάθεια επιβολής της (επαναφορά του επιθεωρητισμού είναι στην ουσία) από τους υπουργούς Διαμαντοπούλου και Αρβανιτόπουλο, το οποίο -κίνημα- ο υπουργός Παιδείας αποκαλεί «συντεχνία».

Γράφαμε επίσης ότι το πόρισμα της Επιτροπής Γαβρόγλου ισχυρίζεται ότι η αυτοαξιολόγηση πρέπει να έχει στόχο «τη βελτίωση και όχι την επιβολή κυρώσεων». Τα ίδια, όμως, επικαλούνταν και όλοι οι υπουργοί Παιδείας που επιχειρήσαν την επαναφορά της αξιολόγησης στο σχολείο («μη τιμωρητική», «ανατροφοδοτική» και τα ρέστα).

Σκοπίμως υποκρύπτεται το γεγονός ότι η αξιολόγηση συνδέεται άμεσα με το βαθμό και το μισθό στο μισθολόγιο των δημόσιων υπαλλήλων, καθώς και με τις απολύσεις, σύμφωνα ακόμα και με τον Ν.1566/85 και τον δημοσιοϋπαλλη-

λικό κώδικα. Αποτελεί δε, βασικό μοχλό τρομοκράτησης, πειθάρχησης, αλλά και μηχανισμό ελέγχου και περιορισμού του αριθμού των εργαζόμενων στο δημόσιο.

Εκείνο που πρέπει να έχουμε κατά νου είναι ότι στον καπιταλισμό η αξιολόγηση θα έχει πάντα τιμωρητικό χαρακτήρα. Αυτός θα αφορά κυρίως τους εκπαιδευτικούς που συγκρούονται σθεναρά με την αστική ιδεολογία και αντιστέκονται στα νομοθετήματα και τις πράξεις που προωθούν τα συμφέροντα της αστικής τάξης στην εκπαίδευση. Οι άλλοι, που θα κρίνονται απλώς «επαρκείς», θα φυτοζωούν, θα επιβιώνουν με το διαρκές άγχος της διατήρησης της θέσης τους και του μισθού τους, θα γίνονται οσφυοκάμπτες και σημαιοφόροι του περιοχόμενου και του ρόλου του αστικού σχολείου.

Σύμφωνα με το πόρισμα της Επιτροπής Γαβρόγλου η επιμόρφωση των εκπαιδευτικών θα έχει δύο μορφές:

◆ Η πρώτη θα βασιστεί στη δημιουργία Κοινοτήτων Μάθησης και Πρακτικής και θα γίνεται εξ αποστάσεως και

◆ Η δεύτερη θα εκτυλίσσεται στο επίπεδο της σχολικής μονάδας ή μιας ομάδας σχολικών μονάδων.

Θεωρείται επίσης απαραίτητος ο καθορισμός Πλαισίου Προσόντων των Εκπαιδευτικών (ΠΠΕ), που θα περιλαμβάνει (κατά επίπεδο εκπαίδευσης) τις προσδοκίες για τις πρακτικές και τις δράσεις του εκπαιδευτικού - προσδοκίες που μπορεί: (α) να έχει ο ίδιος ο εκπαιδευτικός για τον εαυτό του και αποτελούν σημεία αναφοράς για αυτοαξιολόγηση, (β) να έχουν τα άτομα που τον βοηθούν στο έργο του, και (γ) να έχουν τα άτομα που αξιολογούν το έργο του. Το ΠΠΕ θα αφορά και τα προγράμματα επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών.

Όλα αυτά μας προετοιμάζουν για τη σύνδεση της επιμόρφωσης με την αξιολόγηση και για τις αλλαγές στον τρόπο διορισμού. Προβλέπεται επίσης εισαγωγική επιμόρφωση, που θα πραγματοποιείται στο διάστημα που ο εκπαιδευτικός θα είναι «δόκιμος» και θα έχει διετή διάρκεια.

Ο δρόμος της άρσης της μονιμότητας και των απολύσεων στην εκπαίδευση ανοίγει με την πρόβλεψη του «δόκιμου» εκπαιδευτικού. Η μονιμότητα θα αποκτάται μετά από πιστοποίηση που θα παρέχεται από «κατάλληλο φορέα με την ευθύνη του Υπουργείου Παιδείας». Στους αποτυχόντες θα δίνεται «μια δεύτερη ευκαιρία». Το πόρισμα, βέβαια, αποκρύπτει την πικρή αλήθεια, αναφέροντας ότι «στις ελάχιστες αυτές περιπτώσεις θα εξετάζεται κάθε περίπτωση ξεχωριστά ώστε να διερευνηθούν λύσεις προσανατολισμού σε διοικητικές εργασίες στην εκπαίδευση».

Γιούλα Γκεσούλη

Δουλοπρεπείς ζήτουλες

«**Σας παρακαλώ** να μη λησμονάτε τη χώρα μας - για να θυμηθώ τον στίχο του Οδυσσέα Ελύτη από το “Αξιον Εστί”». Αν το 'λεγε κάποιος αμόρφωτος ή μισομορφωμένος (τύπου Τσίπρα), θα μπορούσε κανείς να το αποδώσει σε άγνοια. Ομως ο πρόεδρος Πάκης, που το είπε στον Ομπάμα μ' ένα λιγδιάρικο, δουλοπρεπές ύφος, είναι ένας μορφωμένος αστός και ήξερε πολύ καλά τι έλεγε. Για τον Παυλόπουλο και όλους τους υπόλοιπους Νενέκους του ελληνικού αστισμού, ο πρόεδρος των μακελάρηδων των λαών είναι ο νοητός ήλιος της Δικαιοσύνης και η δοξαστική μυρσίνη, που σαν δουλοπρεπείς ζήτουλες παρακαλούν να μη λησμονήσει τη χώρα τους. Χώρα τους και όχι χώρα μας, γιατί ο ελληνικός λαός πλήρωσε με αίμα τον αγώνα του ενάντια στην αμερικανοκρατία.

Αφού, λοιπόν, ο Παυλόπουλος επέλεξε να διαστρεβλώσει στίχους από το «Αξιον Εστί», να του θυμίσουμε τι λέει παρακάτω:

Τα πικρά μου χέρια με τον κεραυνό

τα γυρίζω πίσω απ' τον καιρό

τους παλιούς μου φίλους καλώ

με φοβέρες και μ' αίματα!

Τα ρο της μπανανίας

Και μια που πιάσαμε τον Ελύτη, να πάμε από «Τα ρω του έρωτα» στα ρο της μπανανίας. Στα ρο του Τσίπρα που τα πρόσφερε με αμερικάνικη προφορά. Μία λέξη, δυο λέξεις, τρεις, τέσσερις, όλα τα ρο ήταν «στραμπουληγμένα», σε μια επίδειξη επαρχιώτικου κόμπλεξ. Σιχαινόσουν να τον ακούς.

Πού τον έχουν γραμμένο αυτόν τον δουλοπρεπή επαρχιώτη οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές φάνηκε καθαρά στην τηλεοπτική μετάδοση της ομιλίας Ομπάμα, που ήταν αμερικάνικη υπόθεση και όχι εκδήλωση στο πλαίσιο του πρωτόκολλου. Ούτε ένα πλάνο του δεν αξιώθηκαν να δείξουν. Ούτε στην αρχή της ομιλίας, όταν ο Ομπάμα τον ευχαρίστησε για την παρουσία του. Η ομιλία ήταν οpe man show, ήταν το αποχαιρετιστήριο «σόου» του Ομπάμα, που απευθυνόταν σε όλο τον κόσμο, και οι Αμερικανοί δεν ήθελαν να τη λεκιάσει ο επαρχιώτης δούλος.

Όταν ο πλανητάρχης υποκλίθηκε μπροστά στο μεγαλείο του προέδρου Πάνου

Καμία αντίφαση

Ο Ομπάμα, ειδικά μετά την ήττα του από τον χυδαίο ακροδεξιό Τραμπ (γιατί μη γελιόμαστε, δεν έχασε μόνον η Κλίντον, έχασε κι αυτός, που μαζί με τη σύζυγό του πήραν πάνω τους μεγάλο βάρος της προεκλογικής καμπάνιας της Κλίντον), αρέσκεται να μιλάει περισσότερο για τα ανθρώπινα δικαιώματα σε σχέση με το παρελθόν -ιδιαιτέρα για τα δικαιώματα των φυλετικών και κοινωνικών μειοψηφιών- καταφέρεται ενάντια στον εθνικισμό και το λαϊκισμό κτλ. Πολλοί, λοιπόν, σχολίασαν το γεγονός ότι ο Τσίπρας έστειλε να τον υποδεχτεί στο αεροδρόμιο τον ακροδεξιό Καμμένο, που πανηγύρισε για τη νίκη του Τραμπ, που έχει καταψηφίσει το σύμφωνο συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια, που είναι εθνικιστής και λαϊκιστής μέχρι αηδίας κτλ.

Καμία αντίφαση, όμως, δεν υπάρχει σ' αυτό. Ενδεχομένως, κάποιος άλλος υπουργός να ήθελε να πάει να υποδεχτεί τον Ομπάμα. Ο Κοτζιάς, ας πούμε, που ήταν και ο πλέον αρμόδιος ως ΥΠΕΞ. Ομως, ο Τσίπρας τη χρώσταγε τη χάρη στον κυβερνητικό του εταίρο, που ζούσε γι' αυτή τη στιγμή. Οσο για τον Καμμένο, αυτός δεν έβλεπε το μαύρο δέρμα του Ομπάμα, ούτε άκουγε τον αστοφιλελεύθερο λόγο του. Αυτός έβλεπε μόνο την αστερόεσσα. Ακόμα και τον αρχικηπουρό του Λευκού Οίκου να τον έστελναν να υποδεχτεί, θα το έκανε με την ίδια χαρά, με τον ίδιο σεβασμό, με το ίδιο δέος, με το ίδιο χαμόγελο της ευτυχίας ζωγραφισμένο στα ροδαλά του μάγουλα. Ως γνήσιος εκπρόσωπος της ελληνικής ακροδεξιάς ο Καμμένος ομνύει στην αμερικανοδουλεία, ανεξάρτητα από το πρόσωπο που την εκφράζει. Αλλωστε, και ο Τρούμαν που εγκαθίδρυσε την αμερικανοκρατία το 1947, όταν οι Αγγλοι έκαναν πίσω ηττημένοι από τον αντάρτικο αγώνα του λαού μας, από το ίδιο κόμμα με τον Ομπάμα προέρχεται. Ούτε ο Ομπάμα είχε κανένα πρόβλημα με τον Καμμένο. Ο φιλελευθερισμός του είναι μόνο ένα περιτύλιγμα της πιο σκληρής ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Έχει χαιρετίσει και χειρότερους.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

«ΣυΡΙΖΑ, δεν βρίσκεται λέξη καμία / να 'χει στον ήχο της
τόση αγυρτεία».

Τι πίνει και δεν μας δίνει; Γιατί αν κάποιος είχε αμφιβολίες, το
δήμερο της επίσκεψης Obama διαλύθηκαν όλες. Κάτι πίνει, δεν
υπάρχει περίπτωση... Και είναι ολοφάνερο ότι απαιτείται «επανα-
φορά στις εργοστασιακές ρυθμίσεις».

Αλέξη πώς μιλάς like that; Τι σε ποτίσαν', πες μας.
Μην είν' απ' τη συγκίνηση ή μήπως είναι βλάβη;
Μη σου 'φερε αγγελόσκονη ή τίποτε χορτάρια
Ο πλανητάρχης κι έγινες κι εσύ αμερικανίκι;

Υπάρχει και η
μεταφυσική δι-
άσταση βέβαια,
με όλα εκείνα τα
«σαρπι ιστ» (ο ανα-
γραμματισμός του
ονόματος Τσίπρας
ντε, του Παίσιου).
Ωστόσο, υπάρχει
και η επιστημονική άποψη που καταθέτουν διακεκριμένοι μετα-
φραστές-ερευνητές, σύμφωνα με την οποία υπερισχύει το «σταρ
πις» ως αναγραμματισμός του εν λόγω επωνύμου. Και για να μην
ξαναγίνει κανένα ολέθριο σφάλμα και μεταφραστεί ως «ειρή-
νη των άστρων», εξηγούμαστε: Πρόκειται για «κατούρημα των
άστρων» (star piss), συνήθη συμπεριφορά κάθε αυθάδη.

Και βέβαια (υπερ)ισχύουν πάντα αυτά που είχαμε πει από πα-
λιά περί «φτηνής βιασύνης» (cheap rush) και -κυρίως- «φτηνού
εξανθήματος» (cheap rash).

Πάντως, πίσω απ' όλα αυτά έμεινε να πλανιέται το ερώτημα που
αποτύπωσε η λαϊκή μούσα, έτσι καθώς τη σημάδευαν τα όπλα των
ελεύθερων -πλην παντρεμένων- σκοπευτών που είχαν ακροβολι-
στεί στην... πρωτεύουσα και κοιτίδα της δημ(ι)οκρατίας («χιλιάδες
κάννες κεντράρουν πάνω μας απ' την ταρατσα του ΟΤΕ» που
έλεγε και η Κατερίνα Γώγου):

Τι πάθατε κοπρόσκυλα, τι τρέχει βρε γουρούνια
κι εσείς κοράκια μου καλά τι χάλια είναι τούτα;
Ελάτε τώρα, ντρέπεστε για το κατάντημά σας;
«Εξω το NATO» και λοιπά, ε, η ώρα δεν περνούσε
εάν δεν λέγατε κι εσείς καμία μ' άλλα ΚΥΑ...

Είπε για ΚΥΑ η λαϊκία (like KYA) μούσα και θυμηθήκαμε: Βγαί-
νει οσονούπω και η Κοινή Υπουργική Απόφαση για τα αποτεφρω-
τήρια. Την καθυστέρησε, λέει, ο ανασχηματισμός. Για να δούμε
μήπως την καθυστερήσει περαιτέρω και κανένας ινδιάνος. Τι θα
πει «τι ινδιάνος» ρε; Ξέρω 'γω, τόσο υπάρχουν, Τσεγιέν, Απάτσι,
Σιού. Κανένας Τζερόνιμο ας πούμε.

«Φίλης, nothing more than Φίλης», που λέει και το τραγούδι.
Πόσο μεγάλο, τεράστιο κενό! Εμείς δεν χάσαμε υπουργό, την
Ατλαντίδα ξαναχάσαμε!

Ιππουργός, σύνθετη λέξη εκ των «ίππος» και «έργο», ο πράσσειν
άλογα... Και Σ.Δ.Ο.Ε.: Σώμα Δίωξης Οποιοδήποτε. Ετσι!

Μερικά πράγματα δεν τα χωράει ο νους. Πώς γίνεται να είσαι
χαμένο κορμί και να είσαι στο σώμα;

Μετά την παρασκευή τσίπουρου και το μάζεμα της ελιάς, υπεν-
θυμίζουμε προς όλους τους ενδιαφερόμενους: Τον Δεκέμβριο
έχουμε τη γνωστή και προσφιλή γουρουνοχαρά. Να μην ξεχνάμε
και τις ωραίες παραδόσεις του λαού μας. Ποιος θα 'λεγε όχι στη
μετατροπή ενός γουρουνιού σε ωραία λουκάνικα;

«Θέλουμε ποσοστά / από το γάλα μας / φώναζαν τα πρόβατα.
/ Θα είμαι πιο γενναιόδωρος / μαζί σας, είπε ο τσέλιγκας. / Θα
σας δώσω ποσοστά / από το κρέας σας» (Αργύρης Μαρνέρος).

Προφανώς η έξωση είναι μικρό κι ασήμαντο πράγμα. Δεν δι-
καιολογείται αλλιώς εκείνο το απαξιωτικό «αιματηρή συμπλοκή
για μια έξωση»...

Όπως η τράπεζα κρύβει (τι κρύβει δηλαδή; Ολοφάνερο είναι!)
μια παγίδα (trap) στο όνομά της, έτσι και ο τραμπούκος κρύβει
έναν Τραμπ.

Είμαστε καμιά εντεκάδα εκατομμύρια οι παρεπιδημούντες
στον ελλαδικό χώρο κι όμως έχουμε πάνω από δεκαπέντε μύ-
ρια κινητά τηλέφωνα! Γουάου! Δεν τα πάνε κι άσχημα οι εταιρίες
μέσα στη γενική κοινωνική δυσχέρεια. Και σιγά-σιγά θα χάσουν
τα κινητά και στα νηπιαγωγεία (για την ασφάλεια των παιδιών
μας βεβαίως-βεβαίως) και στους -δημοτικούς- βρεφονηπιακούς
σταθμούς, μιας κι είναι της μόδας και οι ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημο-
σίων - Ιδιωτικών Τρωκτικών).

«Κι αν η μουσική κάπου παίζει, τι ωφελεί; Τραγούδια αφού πια
δε λέμε, τι μας νοιάζει η μουσική»; (Jose Yero - «Ο αδιάφορος»).

Κοκκινουσκούφτσα

Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Πειραιά

Κατέρρευσε μια ακόμα σκευωρία

Μια ακόμα σκευωρία σε βά-
ρος πολιτικών κρατούμε-
νων κατέρρευσε την περασμέ-
νη Τρίτη στο Τριμελές Εφετείο
Κακουρηγημάτων του Πειραιά.
Οι Γιώργος Καραγιαννίδης,
Χάρης Χατζημιχαλάκης, Πανα-
γιώτης Αργυρού και Παναγιώ-
της Μασούρας απαλλάχτηκαν
από τις βαρύτατες κατηγορίες
της στάσης και της απόπειρας
απόδρασης, που θα τους φόρ-
τωναν με πολλά χρόνια φυλακή
τον καθένα. Η κατηγορία της
πρόκλησης σωματικών βλαβών
(σε μπάτσους) μετατράπηκε σε
πταίσμα (όπως ελαφρές σωμα-
τικές βλάβες) και κρίθηκε πα-
ραγεγραμμένη. Ήταν το τελευ-
ταίο φύλλο συκής με το οποίο
οι δικαστές προσπάθησαν να
καλύψουν μια καραμπινάτη
σκευωρία του αστυνομικού
μηχανισμού καταστολής.

Τα γεγονότα συνέβησαν

στη δεύτερη συνεδρίαση της
πρώτης τρομοδίκης για το Χα-
λάνδρι, στις 24 Γενάρη του 2011.
Μετά από την ανακοίνωση μι-
ας σειράς προκλητικών παρε-
μπιπτουσών αποφάσεων από
την πρόεδρο Μ. Βαρελά, οι
κατηγορούμενοι ανακοίνωσαν
ότι αποχωρούν από τη συνεδρί-
αση. Η φρουρά τους έδεσε τα
χέρια πίσω με χειροπέδες και
τους οδηγούσε από το διάδρο-
μο προς το χώρο κράτησης,
όταν μέσα στην αίθουσα, συγ-
γενής πολιτικού κρατούμενου
είδε έναν ασφαλίτη της Αντι-
τρομοκρατικής (Γ. Μουρδου-
κούτας) να κάνει καταγραφή
των παρευρισκόμενων με το
κινητό του. Εβαλε τις φωνές,
έγινε φασαρία, την άκουσαν οι
κρατούμενοι από το διάδρομο
και γύρισαν μέχρι την είσοδο
της δικαστικής αίθουσας, παρά
την προσπάθεια της φρουράς

να τους εμποδίσει.

Το επεισόδιο έληξε εκεί,
όμως ο αστυνομικός κατασταλ-
τικός μηχανισμός αποφάσισε
να του δώσει συνέχεια, σε μια
προσπάθεια να σκορπίσει τον
τρόμο στους πολιτικούς κρα-
τούμενους, ενόψει και των τρο-
μοδικών που θ' ακολουθούσαν.
Τους τύλιξαν, λοιπόν, σε μια
κόλλα χαρτί με τις βαρύτατες
κατηγορίες της στάσης (κα-
κουρηγηματικού χαρακτήρα),
της απόπειρας απόδρασης
και της πρόκλησης σωματικών
βλαβών. Και βέβαια, ο δικα-
στικός μηχανισμός, ο άλλος
βραχίονας της καταστολής,
έδωσε συνέχεια στην υπόθε-
ση, οδηγώντας την στο ακροα-
τήριο του Τριμελούς Εφετείου
Κακουρηγημάτων.

Στο ακροατήριο, οι οχτώ
από τους έντεκα αστυνομικούς
που κατέθεσαν «μάζεψαν» τις

καταθέσεις τους. Οι μάρτυρες
υπεράσπισης, η γνωστή δικα-
στική συντάκτρια Κατερίνα Κα-
τή, ο συντάκτης της «Κόντρας»
Γεράσιμος Λιόντος, ο δικηγό-
ρος Δημήτρης Κατσαρής και
η μητέρα του Π. Μασούρα, πε-
ριέγραψαν τα γεγονότα όπως
ακριβώς συνέβησαν.

Ο εισαγγελέας της έδρας
πρότεινε την απαλλαγή των
κατηγορούμενων από όλες
τις κατηγορίες. Το δικαστήριο,
όπως προαναφέραμε, αποφά-
σισε την απαλλαγή από τις δύο
σοβαρές κατηγορίες και τη με-
τατροπή της τρίτης σε πταίσμα
που έχει παραγραφεί.

Συνήγοροι υπεράσπισης
ήταν οι Φρ. Ραγκούσης, Γ. Κα-
καρνιάς, Θ. Μαντάς και ένας
που διορίστηκε από το δικα-
στήριο (στον Π. Μασούρα), το
όνομα του οποίου δε συγκρα-
τήσαμε.

Δικαστικές συντεχνίες και κομματικός ανταγωνισμός

Προσπάθεια να στήσουν δική
τους συντεχνία στο δικαστικό
χώρο καταβάλλουν οι συριζαίοι,
με ενορχηστρωτή τον «σκοτεινό»
αναπληρωτή υπουργό Δ. Παπαγ-
γελόπουλο και όργανο την πρόε-
δρο του Αρείου Πάγου Β. Θάνου.
Στο Ειρηνοδικείο της Αθήνας έχει
κατατεθεί αίτηση για την ίδρυση
συντεχνίας με την επωνυμία Ενω-
ση Ανώτατων και Ανώνυμων Δικα-
στών και Εισαγγελέων, προκαλώ-
ντας οργισμένες αντιδράσεις από
τις υπάρχουσες συντεχνίες, την
Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων
και την Ενωση Εισαγγελέων Ελλά-
δας, που κάλεσαν τους δικαστές
να απομονώσουν την υπό σύστα-
ση συντεχνία.

Μάλλον δε χρειάζεται να εξη-
γήσουμε γιατί μιλάμε για συντε-
χνίες. Πρόκειται για τον ορισμό
αυτού του τύπου οργάνωσης,
αφού οι δικαστές έχουν ιδιαίτε-
ρες σχέσεις με το αστικό κράτος
(του οποίου αποτελούν βασικό
κατασταλτικό πυλώνα), ενώ πα-
ράλληλα έχουν τη δυνατότητα
να δικάζουν τις δικές τους υποθέ-
σεις και -φυσικά- να τις κρίνουν
όπως τους συμφέρει. Δεν έχουν,
δηλαδή, καμιά σχέση με τους ερ-
γαζόμενους στο Δημόσιο, ούτε
οι ενώσεις τους είναι συνδικαλι-
στικά όργανα. Όργανα πολιτικής
ισχύος είναι, στα οποία κάθε αστι-
κό κόμμα προσπαθεί να αυξήσει
την επιρροή του.

Πώς προέκυψε η ανάγκη για
νέα συντεχνία, η οποία μάλιστα
φιλοδοξεί να συσπειρώσει μόνο
ανώτερους και ανώτατους δι-
καστές και εισαγγελείς (εφέτες
και αρεοπαγίτες); Και να ήθελε
κανείς να την αποσυσχετίσει από
τις «συνδικαλιστικές» δραστηρι-
ότητες της προέδρου του Αρείου
Πάγου δε θα μπορούσε. Η Β. Θά-
νου, μετά τη συνάντηση των προέ-

δρων των ανώτατων δικαστηρίων
με τον Τσίπρα, πήγε στο Εφετείο
Αθήνας και ανακοίνωσε στους συ-
ναδέλφους της ότι ο πρωθυπου-
ργός βλέπει θετικά την αύξηση των
ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης
των δικαστών, εξηγώντας τους ότι
υπάρχει τρόπος να ξεπεραστεί η
ρητή συνταγματική απαγόρευση.

Τότε ξέσπασε σάλος, οι υπάρ-
χουσες Ενώσεις που ελέγχονται
από γαλαζοπράσινες ομάδες
έβγαλαν πύρινες ανακοινώσεις
και ο -πρώην πλέον- υπουργός
Δικαιοσύνης Ν. Παρασκευόπου-
λος αναγκάστηκε να πει ότι δεν
πρόκειται να γίνει κάτι κόντρα στο
Σύνταγμα. Η ίδια η Θάνου αναδι-
πλώθηκε και είπε πως την πρότα-
σή της τη συνέδεε με τη συνταγ-
ματική αναθεώρηση. Κι εκεί που
το θέμα φαινόταν να έχει κλείσει,
«έσκασε μύτη» το νέο συνδικάτο,
που απευθύνεται μόνο σε ανώτε-
ρους και ανώτατους δικαστικούς,
δηλαδή την «πελατεία» στην
οποία η Θάνου προσπάθησε να
«πουλήσει» την ιδέα της για πα-
ράταση του χρόνου παραμονής
στο δικαστικό σώμα.

Βλέποντας το θέμα σε μεγα-
λύτερο βάθος, νομίζουμε πως
πρόκειται για προσπάθεια των
συριζαίων να φτιάξουν μια ελεγ-
χόμενη απ' αυτούς συντεχνία.
Δεν ξέρουμε αν η ιδέα είναι του
Παπαγγελόπουλου ή της Θάνου,
όμως αν η κυβέρνηση διαφωνού-
σε θα έβρισκε τρόπο να το πει
αυτό δημόσια. Άλλωστε, το γεγο-
νός ότι οι υπάρχουσες δικαστικές
συντεχνίες έχουν εκδώσει τελευ-
ταία αρκετές ανακοινώσεις ενά-
ντια σε δηλώσεις κυβερνητικών
στελεχών, οδηγεί στο συμπέρα-
σμα ότι θέλουν και μια συντεχνία
που δε θα τους «κράζει», αλλά θα
παρουσιάζεται ως αντίποδας των
δύο άλλων συντεχνιών.

Διαχειριστής της καταστολής κατά των μεταναστών

«Όταν έχουμε να αντιμετωπίσουμε ένα τέτοιο μέγεθος
μεταναστευτικής κρίσης, δυστυχώς ένα από τα στοιχεία
αντιμετώπισης δεν μπορεί παρά να είναι οι επιστροφές και
τα κλειστά κέντρα». Με το κυνικό ύφος του εξουσιαστή, ο
υπουργός Μουζάλας περιγράφει ως αναγκαία μια διαδικα-
σία μαζικών απελάσεων και φυλακίσεων των μεταναστών
που εικάζεται ότι το αίτημά τους για άσυλο θα απορριφθεί
(συνέντευξη στην ΕφΣυν, 12-13.11.2016).

Ως μηχανάρχης στο παρελθόν δε θα τα έλεγε ποτέ αυτά.
Όπως δε θα τα έλεγε και ένας συριζαίος. Γιατί αυτά δε
διαφέρουν σε τίποτα απ' όσα έλεγαν και έκαναν ο Δένδιας
και ο Χρυσόχοϊδης. Είχαν τις απελάσεις στην ημερήσια δι-
άταξη και επειδή φοβούνταν ότι κάποιοι θα εξαφανιστούν
και θα κρυφτούν στο εσωτερικό της χώρας, τους προφυ-
λάκιζαν προληπτικά για να τους έχουν «στο πιάτο» όταν
τελειώσουν οι διαδικασίες και αποφασιστεί η απέλαση. «Αν
απορριφθεί το αίτημα ασύλου σε δεύτερο βαθμό, πρέπει να
εξασφαλιστεί ότι θα βρεθεί αυτός που προσέφυγε για να
του επιδοθεί η απέλαση» λέει ο Μουζάλας, εξηγώντας για
ποιο λόγο πρέπει να προφυλακίζονται οι αιτούντες άσυλο
(ιδιαίτερα οι νεαροί) και πέραν του ορίου των 25 ημερών
που προβλέπει ο νόμος για την ταυτοποίηση. Συνεχίζει,
δηλαδή, την πολιτική των προκατόχων του της ΝΔ και του
ΠΑΣΟΚ.

Για την αιφνιδιαστική αλλαγή της σύνθεσης των δευ-
τεροβάθμιων επιτροπών, που έγινε αμέσως μόλις πήραν
αποφάσεις που έλεγαν ότι η Τουρκία δεν είναι «ασφαλής
τρίτη χώρα», χαλώντας τη φάμπρικα των απελάσεων, με την
άνεση του πολιτικού ψεύτη ο Μουζάλας λέει ότι «η αλλαγή
της σύνθεσης των επιτροπών ώστε να συμμετάσχουν στη
σύνθεση και δικαστικοί λειτουργοί έγινε για να αποδίδουν
δίκαιο οι επιτροπές με τον ίδιο τρόπο που γίνεται παντού
στην Ευρώπη, με συμμετοχή δικαστών». Και τόσα χρόνια
τώρα πώς λειτουργούσαν οι επιτροπές χωρίς δικαστές, ρε
Μουζάλα;

Ο ίδιος, όμως, ξεβρακώνεται όταν δηλώνει πως το προ-
σφυγικό δίκαιο προβλέπει ότι η απόφαση είναι εξατομικευ-
μένη και επομένως κανείς δε δικαιούται «εκ των προτέρων
να χαρακτηρίσει ασφαλή ή μη ασφαλή τρίτη χώρα την
Τουρκία». Τι δουλειά έχει η εξατομικευμένη απόφαση για
κάθε πρόσφυγα με το αν μια χώρα όπως η Τουρκία είναι ή
δεν είναι ασφαλής; Μια χώρα είναι ή δεν είναι ασφαλής
για τους πρόσφυγες, μέση λύση δεν υπάρχει. Δεν μπορεί να
είναι ασφαλής αλά καρτ. Δηλαδή, επειδή θέλουν να απελά-
σουν έναν αριθμό προσφύγων, να χαρακτηρίζουν την Τουρ-
κία ασφαλή χώρα ώστε να μπορούν να τους απελάσουν.
Αυτό δε δέχτηκαν να κάνουν οι δευτεροβάθμιες επιτροπές
και τις ξήλωσαν βάζοντας δικαστές που είναι συνηθισμένοι
στις σκληρές κατασταλτικές αποφάσεις.

Πράσινα αλληλομαχαιρώματα

Όταν διαβάσαμε το «ρεπορτάζ» του Γ. Παπαχρήστου, «συντάκτη ειδικών αποστολών» του Συγκροτήματος Ψυχάρη, για τη συνάντηση Λαλιώτη-Σπίρτζη σε ταβερνείο, στη διάρκεια της οποίας ο Σπίρτζης μετέφερε πρόταση Παππά, στην οποία συμφώνησε η Φώφη και μετά φιξάρισε ο Λαλιώτης τηλεφωνικά με τους Βούτση και Φλαμπουράρη, βάλαμε πολλά ερωτηματικά. Όχι τόσο για τη διαδικασία, αλλά για το περιεχόμενο του θρυλούμενου «ντιλ».

Σύμφωνα με τον Παπαχρήστο, το ΠΑΣΟΚ θα ψήφιζε τις τροπολογίες Παππά για το νόμο του, ενώ οι Τσιπραί-οι θα μείωναν τη συμμετοχή των παλιοπασόκων στην κυβέρνηση (γι' αυτό πήραν τον πούλο Μπόλαρης, Τζάκρη και Μάρδας), δε θα υπουργοποιούσαν Ξενογιαννακοπούλου και Τζουμάκα και δε θα στρίμωχναν τον Σαλαγιάννη στην Εξεταστική Επιτροπή για τα δάνεια των κομμάτων.

Παράξενο «ντιλ», αλλά στον κόσμο της ίντριγκας ανάμεσα στα αστικά κόμματα τίποτα δεν αποκλείεται. Και δεν ακούστηκε καθόλου πειστική η διάψευση του Λαλιώτη, ότι έτυχε να βρεθεί αυτός με την παρέα του και ο Σπίρτζης με τη δική του στο ταβερνείο, όπου «εκτός από μια σύντομη φιλοφρόνηση σε ανοιχτό χώρο και με την παρουσία άλλων προσώπων, δεν υπήρξε καμιά ουσιαστική συζήτηση, κανένα παρασκήνιο και πολύ περισσότερο κανένα “προξενίο” και κανέναν “αρραβώνα”». Ακόμα και σ' ένα τέτοιο «τυχαίο» ραντεβού, πάντοτε βρίσκεται ο χρόνος για μια σύντομη προκαταρκτική συζήτηση, η οποία μετά ολοκληρώνεται σε άλλες επαφές, οι οποίες μένουν κρυφές. Και βέβαια, σημειώσαμε το άκρως φιλικό ύφος της επιστολής Λαλιώτη, σε αντίθεση με την οξύτητα της επίσημης ανακοίνωσης του ΠΑΣΟΚ, καθώς και τη συγκατάβαση με την οποία δέχτηκε την επιστολή Λαλιώτη ο Παπαχρήστος, αλλά και το πέταγμα της μπάλας στην εξέδρα που έκανε ο ίδιος. Είναι σαν και τα δύο μέλη να παραδέχτηκαν ότι «κάτι έτρεξε», όμως το καθένα από τα παιδιά διατήρησε διαφορετική άποψη για τη «διαδικασία».

Δεν ήμασταν στο ταβερνείο (δεν το σηκώνει και η τσέπη μας να συχνάζουμε σε τέτοια μέρη), δεν είδαμε την επαφή Λαλιώτη-Σπίρτζη, δεν μπορούμε να έχουμε άποψη αν απ' αυτή ξεκίνησε το «ντιλ». Το μόνο βέβαιο είναι ότι κάποιο «ντιλ» έγινε (εκεί ή κάπου αλλού) κι αυτό αποδεικνύεται από τα γεγονότα. Τα γεγονότα που επικαλείται ο Παπαχρήστος συνέβησαν (το ΠΑΣΟΚ

βάδισε μαζί με την κυβέρνηση σε όλες τις φάσεις της υλοποίησης της υποχώρησης των Τσιπραίων από το νόμο Παππά, οι παλιοπασόκοι του ΣΥΡΙΖΑ αραιώσαν από την κυβέρνηση, νέοι δεν μπήκαν και ο Σαλαγιάννης έκανε έναν υγιεινό περίπατο στην Εξεταστική, χωρίς να αντιμετωπίσει ιεροεξεταστικού τύπου ερωτήσεις από τους γνωστούς συριζαίους), όμως κανείς δεν μπορεί να πει ότι αυτό ήταν το ακριβές περιεχόμενο της συναλλαγής ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Η ίδια η διαδικασία της απεμπλοκής στο ζήτημα των τηλεοπτικών αδειών, που με αγωνία επιζητούσε η κυβέρνηση μετά τη νίλη της στο ΣτΕ, ήταν από την αρχή μέχρι το τέλος μια αλυσίδα από «ντιλ» ανάμεσα στην κυβέρνηση και τα κόμματα της μνημονιακής αντιπολίτευσης, με το ΠΑΣΟΚ να έχει προσχωρήσει από την αρχή και να στηρίζει την κυβέρνηση σε κάθε βήμα υποχώρησης που έγινε. Η ΝΔ, όμως, δεν τίμπησε και ακολούθησε τη δική της τακτική, ακόμα κι όταν είχε απομείνει μόνη. Όταν έκρινε ότι δεν μπορεί να το τραβήξει άλλο, συμφώνησε στην εκλογή του ΕΣΡ, αφού όμως πήρε τον πρόεδρο και ένα ακόμα μέλος στο ΕΣΡ (αποκλείοντας ισάριθμους συριζαίους) και αφού ο Παππάς υποχρεώθηκε σε μια ακόμα εξευτελιστική δήλωση και ο Βούτσης επιβεβαίωσε δημόσια πως εγγυάται πως τα πάντα θα αποφασιστούν από το ΕΣΡ και ο αριθμός των αδειών θα αυξηθεί.

Αν αφαιρέσουμε το στοιχείο της ίντριγκας, για τις διαδικασίες της οποίας δεν μπορούμε να μιλήσουμε με σιγουριά (και δεν έχει και σημασία), εκείνο που μένει είναι το πρόβλημα πολιτικής στρατηγικής του ΠΑΣΟΚ, που τροφοδοτεί συνεχώς δημόσια επεισόδια μιας κρίσης που μαίνεται με αδιάλειπτη ένταση στο κομματικό παρασκήνιο. Πρόκειται για μια κρίση που πλήττει μεν το ΠΑΣΟΚ, όμως αφορά τις συμμαχίες πολιτικής διακυβέρνησης που θα σχηματιστούν στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον.

Υπάρχουν από τη μια ο Βενιζέλος με τους λίγους υποστηρικτές του, που θέλουν το ΠΑΣΟΚ ουρά της ΝΔ, απαιτώντας από την ηγεσία του να στηρίζει την πολιτική Μητσοτάκη, που συμπυκνώνεται στο σύνθημα «να φύγει η κυβέρνηση - εκλογές τώρα». Παρά τα όσα λέει ο Βενιζέλος, ότι αγωνίζεται για τη νίκη του ΠΑΣΟΚ, η πολιτική στρατηγική που επιλέγει είναι η στρατηγική του κόμματος-τσόντα. Όμως τσόντα αποκλειστικά της ΝΔ. Πόσο πολιτικά επεξεργασμένη είναι αυτή η στρατηγική και πόσο οφείλεται στο προσωπικό κόμπλεξ

του Βενιζέλου έναντι του Τσίπρα, στο πληγωμένο σύνδρομο μεγαλοπρέπειας που τον κατατρώει και στο γεγονός ότι με τη ΝΔ έχει ήδη συνεργαστεί κυβερνητικά, δε θα το εξετάσουμε. Σημασία δεν έχουν οι προθέσεις, αλλά το αποτέλεσμα. Και το αποτέλεσμα της «στρατηγικής Βενιζέλου» είναι η στήριξη στη ΝΔ, με σκοπό τη συγκυβέρνηση μ' αυτήν το συντομότερο δυνατόν.

Από την άλλη υπάρχουν οι ξεπεσμένοι βαρόνοι του παλιού ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτης, Σκανδαλίδης), που κινούν τα νήματα της Φώφης, συν ο Λοβέρδος, που έχει προσκολληθεί σ' αυτούς. Και αυτοί λένε ότι αγωνίζονται για τη νίκη του ΠΑΣΟΚ, ότι προσβλέπουν στον επαναπατρισμό ψηφοφόρων που μετά το 2010 μετακινήθηκαν προς τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν πιστεύουν ότι το ΠΑΣΟΚ μπορεί να γίνει σύντομα το δεύτερο κόμμα. Στρατηγική κόμματος-τσόντα έχουν και αυτοί, αλλά δεν αποκλείουν συμμαχία με τον ΣΥΡΙΖΑ. Όχι μόνο στο μέλλον, αλλά ακόμα και στη διάρκεια της παρούσας βουλευτικής περιόδου, η οποία συνταγματικά λήγει το Σεπτέμβριο του 2019 και μπορεί να «γεννήσει» και άλλες εκδοχές συγκυβέρνησης εκτός από αυτή των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Η τακτική αυτή, που είναι εμφανώς πλειοψηφική στο ΠΑΣΟΚ, από τη μια ποντάρει στα εναπομείναντα αντιδεξιά σύνδρομα (ώστε να μην επιτρέψει στον ΣΥΡΙΖΑ να εγκλωβίσει ψηφοφόρους που ενδεχομένως θα μετακινούνταν προς το ΠΑΣΟΚ), ενώ από την άλλη βρίσκεται σε αρμονία με τις (καθόλου ευγενικές) υποδείξεις της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας για συνεργασία με τον Τσίπρα, χωρίς παράλληλα να κλείνουν οι πόρτες για συνεργασία με τη ΝΔ, αν παρσεί ανάγκη. Όπως λένε με νόημα η Φώφη και οι υπόλοιποι, αν είχαν κρυφή συμφωνία με τον ΣΥΡΙΖΑ, τότε θα ψήφισαν και τον εκλογικό νόμο. Όμως, τότε προτίμησαν να ψηφίσουν μαζί με τη ΝΔ και το Ποτάμι, φράζοντας έτσι το δρόμο στον ΣΥΡΙΖΑ. Από τότε μέχρι τώρα, βέβαια, έχει περάσει καιρός και τα πράγματα στην πολιτική δεν μένουν στάσιμα. Θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν κάνει τη συμφωνία πρόσφατα.

Γεγονός είναι ότι αυτή η στρατηγική επιτρέπει στο ΠΑΣΟΚ μεγαλύτερη τακτική ευελιξία. Μπορεί να πηγαίνει πότε με τη ΝΔ και πότε με τον ΣΥΡΙΖΑ και να ισχυρίζεται ότι κάνει πολιτική αρχών, ακολουθώντας ανεξάρτητο δρόμο. Ετσι, βουλώνει και τα στόματα εκείνων των παραγόντων της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας (γάλλων και ιταλών κυρί-

ως) που πιέζουν τη Φώφη για συνεργασία με τον Τσίπρα.

Ο Βενιζέλος έχει τη στήριξη ορισμένων από τους βαρόνους των μίντια (Ψυχάρης, Αλαφούζος), οι οποίοι αισθάνονται προδομένοι από τους Τσιπραίους και ευχαρίστως θα ήθελαν να τους δουν να καίγονται στην πυρά (το ίδιο ακριβώς αισθάνεται και επιθυμεί και ο Βενιζέλος). Αυτοί οι βαρόνοι στηρίζουν τον Μητσοτάκη με όποιον τρόπο μπορούν και θέλουν να δουν τη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων εντελώς απομονωμένα, ώστε κάποια στιγμή να υποκύψει και να πάει σε εκλογές. Δεν μπορεί, όμως, ένα αστικό κόμμα, ακόμα και ένα μικρό κόμμα σαν το σημερινό ΠΑΣΟΚ, να μετατρέπεται σε εργαλείο μιας πολιτικής στρατηγικής που αντιστρατεύεται το ίδιο το συμφέρον του. Αν το ΠΑΣΟΚ θέλει να παραμείνει στο παιχνίδι και να ελπίζει ότι μπορεί να μοιραστεί κάποια στιγμή με τον ΣΥΡΙΖΑ την άλλοτε δική του εκλογική πελατεία, πρέπει να παραμείνει κοντά και σε διακριτή απόσταση από τον ΣΥΡΙΖΑ. Αν γίνει ουρά της ΝΔ, όπως ευθέως ζητά ο Βενιζέλος (που δε διστάζει να δηλώσει πως αν ήταν να κερδίσει ο ΣΥΡΙΖΑ, θα προτιμούσε να κερδίσει η ΝΔ), τότε θα βοηθήσει τον ΣΥΡΙΖΑ να πολώσει τα πράγματα στο πλαίσιο ενός νέου δικομματισμού, με το ΠΑΣΟΚ στη γωνία να χάνει και προς τ' αριστερά και προς τα δεξιά του.

Αυτή, λοιπόν, η σύγκρουση, που μαίνεται εδώ και καιρό γνώρισε μια ακόμα κορύφωσή της το περασμένο Σαββατοκύριακο. Φώφη και λοιποί, ποντάροντας στη συστηματική απουσία του Βενιζέλου από τις συνεδριάσεις των οργάνων, αποφάσισαν να ψηφίσουν τις κυβερνητικές τροπολογίες, αδειάζοντας τη ΝΔ. Τότε ο Βενιζέλος έγινε «τούρμπο» και άρχισε να βγάζει προς τα έξω τη διαφωνία του. Το αποκορύφωμα ήταν η συμμετοχή του στην κοινή συνεδρίαση των καθοδηγητικών οργάνων των σχημάτων της Δημοκρατικής Συμπράταξης. Εισέβαλε ως ταύρος εν υαλοπωλείω και πλακώθηκε με τους πάντες, από Λοβέρδο και Κεγκέρογλου μέχρι Φώφη. Όλες οι διαρροές που έγιναν από παριστάμενους περιγράφουν έναν Βενιζέλο εκτός εαυτού, με τους άλλους να τον αφήνουν να εκτίθεται απαντώντας του ψύχραιμα και μη δίνοντας σημασία στα λεγόμενά του. Τώρα, ακούγεται και η άποψη ότι η Φώφη ετοιμάζεται να διαγράψει τον Βενιζέλο. Ακόμα κι αν αυτό σήμερα ακούγεται δύσκολο, κάποια στιγμή θα πρέπει να το κάνει, αν δε θέλει να της κάνει μαντάρα το κόμμα.

Προβολές & Συζητήσεις ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

- Πούθ' έρχεσαι;
- Απ' τη Βαβυλώνα.
- Πού Πας;
- Στο Μάτι Του Κυκλώνα.

«Φάτα Μοργκάνα»,
Νίκος Καββαδίας

Η περιπέτεια αυτού που δεν βρίσκει γη κάτω από τα πόδια του, αυτού που περπατά από μια χώρα σε μια άλλη, που διασχίζει τα σφραγισμένα σύνορα του «παγκοσμιοποιημένου» καπιταλισμού μέσα στη νύχτα, που είναι ανοιχτά μόνο για τη ροή των κεφαλαίων και των εμπορευμάτων, σε μια ατέρμονη φυγή - αυτού που δραπετεύει από τη Σκύλλα προς τη Χάρυβδη. Του φτωχού κι απανταχού ανεπιθύμητου, αυτού που δεν πνίγεται στη διαδρομή, που δε θάβεται σε έναν ανώνυμο τάφο - αυτού που δεν χωρά στον παράδεισο της Δύσης, που τώρα αναμετρείται με την κόλασή της: απροσμέτρητες τραγωδίες που στοιχειώνουν τη Μεσόγειο και τον κόσμο, στοιχειώνουν και το σύγχρονο κινηματογράφο στα μόνα ανοιχτά σύνορα που του έχουν απομείνει, αυτά του ντοκιμαντέρ με τη μυθοπλασία.

Οι προβολές αρχίζουν στις 8:30μμ και μετά το τέλος τους ακολουθεί συζήτηση.

Η είσοδος είναι -όπως πάντοτε- ελεύθερη.

~Παρασκευή 25/11/2016~

ΔΗΕΡΑΝ: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ

(Dheeran, Γαλλία, 2015, 110')

Σκηνοθεσία: Ζακ Οντιάρ

Σενάριο: Ζακ Οντιάρ, Νοέ Ντεμπρέ, Τομά Μπιντεγκέν

Φωτογραφία: Επονίν Μομανσό

Ερμηνείες: Τζεσουθάσαν Αντονιθάσαν, Καλιασβάρι Σρινιθάσαν, Κλοντίν Βιναισιθάμπι

Μοντάζ: Ζιλιέτ Γουελφλίν

Μουσική: Νίκολας Ζαρ

Παραγωγή: Why Not Productions, Page 114, France 2 Cinéma

Μια ιδιόμορφη οικογένεια φτάνει στη Γαλλία: ένας πρώην Τίγρης Ταμίλ με το όνομα Ντιπάν, που μετά την ήττα του αντάρτικου των Ταμίλ στον εμφύλιο αναγκάζεται να δραπετεύσει από τη Σρι Λάνκα, μια γυναίκα και ένα εννιάχρονο ορφανό κορίτσι που εμφανίζονται ως σύζυγος και κόρη του, μια που έτσι λένε τα διαβατήρια και το «σενάριο» που τους παρέχουν οι διακινητές. Φτάνοντας στο Παρίσι, η «οικογένεια» εγκαθίσταται τελικά σε ένα κακόφημο συγκρότημα εργατικών κατοικιών στα προάστια, όπου ο Ντιπάν αναλαμβάνει χρέη επιστάτη και καθαριστή. Οι μεγάλες δυσκολίες προσαρμογής, ο γλωσσικός αποκλεισμός, τα νωπά τραύματα της εμφύλιας τραγωδίας που άφησαν πίσω τους αλλά και η αναγκαστική συμβίωση τριών αγνώστων μέσα στον φαινομενικό παραλογισμό μιας ψεύτικης οικογένειας συνθέτουν ένα εκρηκτικό μείγμα, ενώ η βία τους ξαναχτυπά την πόρτα. Όπως δήλωσε ο σκηνοθέτης, Ζακ Οντιάρ, σκοπός του ήταν να δώσει «ένα πρόσωπο, ένα όνομα, ένα σώμα (...) σε ανθρώπους αόρατους, χωρίς ταυτότητα (...), να τους δώσω ζωή». Με πρωταγωνιστή τον συγγραφέα και πολεμιστή σε παιδική ηλικία των Τίγρων του Ταμίλ Τζεσουθάσαν Αντονιθάσαν, το Ντιπάν βραβεύτηκε με το Χρυσό Φοίνικα στο φεστιβάλ Καννών το 2015.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

ΚΜε μια πολύ προσεχτική ανακοίνωση, η ποδοσφαιρική ομοσπονδία της Βοσνίας προσπάθησε να ρίξει τους τόνους της αντιπαράθεσης με την ελληνική πλευρά, με αφορμή το εμετικό πανό για τη Σρεμπρένιτσα που σήκωσαν έλληνες και σέρβοι φασίστες κατά τη διάρκεια του αγώνα των εθνικών ομάδων Ελλάδας και Βοσνίας στο γήπεδο «Γεώργιος Καραϊσκάκης».

Οι Βόσνιοι με την ανακοίνωσή τους διαμαρτυρήθηκαν για το επίπεδο της φιλοξενίας τους από την ελληνική πλευρά, έκαναν την αυτοκριτική τους για τη συμπεριφορά των οπαδών τους και τα μικροεπεισόδια που δημιούργησαν όταν πέτυχε γκολ η ομάδα τους (τα δικαιολόγησαν ως αντίδραση στην πρόκληση των ελλήνων οπαδών και στην προσβολή της εθνικής τους υπόστασης), ζήτησαν από τη ΦΙΦΑ, εμμέσως πλην σαφώς, την τιμωρία της ελληνικής ομάδας για το εμετικό πανό και ταυτόχρονα την αναγνώριση ελαφρυντικών για τη συμπεριφορά των οπαδών τους. Τέλος, δέχτηκαν τη συγνώμη της ΠΔΕ της ΕΠΟ, εκφράζοντας ταυτόχρονα την πεποίθηση ότι στο δεύτερο γύρο θα φιλοξενηθούν την ελληνική ομάδα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, όπως αρμόζει σε «ένα μεγάλο αθλητικό αντίπαλο και φίλο».

Είναι φανερό ότι οι Βόσνιοι, μετά το καλό αποτέλεσμα που πήρε η ομάδα τους στο ντέρμπι με την Ελλάδα, προσπαθούν να αποφυγουν την τιμωρία από τη ΦΙΦΑ ή να την περιορίσουν σε χρηματικό πρόστιμο, προκειμένου να μειώσουν τις πιθανότητες κάποιου «στραβοπατήματος» στη συνέχεια, αφού από τη μέχρι τώρα αγωνιστική πορεία τους δείχνουν ότι μετά το Βέλγιο είναι η ομάδα με τις περισσότερες πιθανότητες πρόκρισης. Σε απλά ελληνικά ο στόχος τους είναι οι βαθμοί και όχι η προσπάθεια να ξεβρομίσουν τα γήπεδα από τα κάθε λογής φασισταριά, που βρίσκουν «πεδίο δόξης λαμπρόν» στους αγώνες των εθνικών ομάδων.

Όσο για την ελληνική πλευρά, «κοιμούνται όρθιοι και πληρώνουν ξενοδοχείο», αφού μαζί με τους χρυσαυγίτες που εμφανίζονται στα παιχνίδια της Εθνικής, στο παιχνίδι με τη Βοσνία είχαμε και σέρβους φασίστες, που κατάφεραν να μπουν στο γήπεδο ανενόχλητοι (οι οπαδοί του Ολυμπιακού έχουν στενές σχέσεις με τους οπαδούς του Ερυθρού Αστέρα, στις γραμμές των οποίων δρουν οργανωμένα οι σέρβοι εθνικοφασίστες).

Το αυγό του φιδιού πρέπει να τσακιστεί και αυτό είναι σίγουρο ότι δεν μπορεί να γίνει με τις ανακοινώσεις των ποδοσφαιρικών ομοσπονδιών. Απαιτούνται δραστηριότερα μέτρα για να μην επιτρέψουμε να γίνουν οι εξέδρες των γηπέδων χώρος για ζύμωση και δράση των φασιστικών συμμοριών.

Ασ' το, να μείνουμε φίλοι δεν υπάρχει ελπίδα καμιά...

Μετά το ΣτΕ, οι Τσιπραίοι κατάφεραν να κάνουν μπάχαλο και τις διεθνείς ποδοσφαιρικές ομοσπονδίες. Την προηγούμενη βδομάδα, με αφορμή τον εμπρησμό του σπιτιού του μέλους της Προσωρινής Διοικούσας Επιτροπής της ΕΠΟ και προέδρου της Κεντρικής Επιτροπής Διαιτησίας, Γιώργου Μπίκα, και κατόπιν εντολής του επιτετραμμένου της ΦΙΦΑ, Κωστάκη Κουτσοκούμνη, αποφασίστηκε η επ' αόριστον αναβολή όλων των εθνικών ποδοσφαιρικών πρωταθλημάτων. Στη σχετική της ανακοίνωση, η ΠΔΕ της ΕΠΟ όριζε ως προϋποθέσεις για την επανέναρξη της αγωνιστικής δράσης την έκδοση του πορίσματος για τον εμπρησμό από την Πυροσβεστική και την κοινή συνάντηση των προέδρων των τεσσάρων μεγάλων ομάδων.

Πριν περάσει μια βδομάδα και χωρίς να έχουν ικανοποιηθεί οι συγκεκριμένες προϋποθέσεις, όλα δείχνουν ότι κατόπιν εντολής της ΦΙΦΑ δρομολογείται η άμεση επανέναρξη της αγωνιστικής δράσης. Μετά από ειδική σύσκεψη, ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ κατέληξαν στην άποψη ότι το «λουκέτο» δεν είναι η ενδεδειγμένη λύση για τα προβλήματα του ελληνικού ποδοσφαίρου και ότι η «εξυγίανσή» του θα πρέπει να γίνει με τα πρωταθλήματα να διεξάγονται κανονικά!

Τα σενάρια για τους λόγους που οδήγησαν ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ σε μεγαλοπρεπή κωλοτούμπα είναι πολλά και σε άμεση σύνδεση με τα συμφέροντα και την οπαδική ταυτότητα αυτών που τα διαχέουν στην ποδοσφαιρική πιάτσα. Οι φίλα προσκείμενοι στους ερυθρόλευκους υποστηρίζουν ότι οι διεθνείς ομοσπονδίες κατάλαβαν το παιχνίδι του Κουτσοκούμνη

και της κυβέρνησης, που έχουν στόχο να χτυπήσουν τον Ολυμπιακό και όχι να εξυγιάνουν το ελληνικό ποδόσφαιρο, και γι' αυτό διέταξαν να αρχίσουν άμεσα τα πρωταθλήματα και «τράβηξαν το αυτί» του Κουτσοκούμνη προκειμένου να είναι πιο προσεχτικός και να μην παίρνει πρωτοβουλίες που τις εκθέτουν. Στην αντίπερα όχθη, το αντιολυμπιακό στρατόπεδο καταγγέλλει «παρέμβαση» του γενικού γραμματέα της ΟΥΕΦΑ, Θεοδωρή Θεοδωρίδη (γιος του αντιπροέδρου της ερυθρόλευκης ΠΑΕ, Σάββα Θεοδωρίδη), προκειμένου να ικανοποιηθεί το αίτημα του Ολυμπιακού για επανέναρξη της αγωνιστικής δράσης. Οι ερυθρόλευκοι πιστεύουν ότι η διακοπή ευνοεί τους αντιπάλους τους, γιατί τους δίνει τη δυνατότητα να ξεπεράσουν προβλήματα τραυματισμών και ντεφορμαρίσματος, και γι' αυτό προσπαθούν για αλλαγή της απόφασης της ΠΔΕ της ΕΠΟ.

Τέλος, οι ουδέτεροι και οι λιγοστοί υποστηρικτές της κυβέρνησης διαρρέουν ότι η κυβέρνηση μέσω του νέου υπουργού Αθλητισμού, Γιώργου Βασιλειάδη, μεσολάβησε προς τις διεθνείς ομοσπονδίες υπέρ της άμεσης επανέναρξης του πρωταθλήματος, προκειμένου να ικανοποιηθεί το αίτημα των μικρομεσαίων ομάδων της Σούπερ Λιγκ, οι οποίες φοβούνται ότι η διακοπή θα έχει ως αποτέλεσμα νέο εξώδικο από τη ΝΟΒΑ και σημαντική μείωση των εσόδων τους από τα τηλεοπτικά δικαιώματα, που αποτελούν τη βασικότερη πηγή εσόδων τους. Η εκδοχή αυτή διαψεύδεται επίσημα από την κυβέρνηση. Η σχετική ανακοίνωση μεταξύ άλλων αναφέρει ότι «σε κάθε περίπτωση αρμόδιες για το αν θα ξεκινήσουν τα πρωταθλή-

ματα, σε αυτή τη φάση, είναι η Προσωρινή Διοικούσα Επιτροπή και οι εποπτεύουσες αρχές της ΦΙΦΑ και της ΟΥΕΦΑ». Προφανώς, ο Βασιλειάδης συνεχίζει την πολιτική του Κοντονή, προσφέροντας γην και ύδωρ στις διεθνείς ομοσπονδίες.

Ανεξάρτητα από τους λόγους που οδήγησαν στην κωλοτούμπα ΦΙΦΑ και ΟΥΕΦΑ και στην απόφασή τους να διατάξουν την άμεση επανέναρξη, το αλαλούμ συνεχιζόταν μέχρι τη στιγμή που έκλεισε η ύλη της «Κ», αφού τα δεδομένα άλλαζαν συνεχώς. Αρχικά, ο σχεδιασμός προέβλεπε ανακοίνωση της νέας ΚΕΔ την Πέμπτη, συνεδρίαση της ΠΔΕ της ΕΠΟ την Παρασκευή για την έγκρισή της και άμεσο ορισμό διαιτητών για να ξεκινήσει η αγωνιστική δράση. Οι τελευταίες πληροφορίες ανέφεραν ότι ο Κουτσοκούμνης δεν κατάφερε να βρει τα πρόσωπα που θα στελεχώσουν την ΚΕΔ, οπότε ανατράπηκε ο σχεδιασμός του και η έναρξη των πρωταθλημάτων ορίστηκε για το επόμενο Σαββατοκύριακο.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι δε χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να υποστηρίξουμε το αρχικό μας συμπέρασμα για το μπάχαλο που έχει προκληθεί στις διεθνείς ομοσπονδίες από τα δρώμενα στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Αν όλα τα παραπάνω συνδυαστούν και με την απόφαση της Λίγκας να προσλάβει για τη θέση του Διευθύνοντα Συμβούλου τον υπόδικο Βασίλη Γκαγκάτση, με τη σύμφωνη γνώμη και των τεσσάρων μεγάλων ΠΑΕ, καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχει σωτηρία για το ελληνικό ποδόσφαιρο.

Κος Πάπιας

parias@eksegersi.gr

ΥΓ1. Στο προηγούμενο φύλλο, στη στήλη «ΚΟΝΤΡΕΣ», υπήρξε σύνδεση των καφεενίων του Παγκρατίου με την αποπομπή του Τρύφωνα Αλεξιάδη από τη θέση του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών και την κυβέρνηση. Η στήλη αισθάνεται την ανάγκη να υπερασπιστεί το κύρος των παγκρατιώτικων καφεενίων και το επίπεδο των πολιτικών συζητήσεων που διεξάγονται σε αυτά. Διορθώνουμε λοιπόν τη συντροφική στήλη, τονίζοντας ότι ο Αλεξιάδης μόνο με «μέσο» θα μπορούσε να μπει μέσα σε καφεενείο του Παγκρατίου, πόσο μάλλον να σταθεί στη συζήτηση.

ΥΓ2. Ο τίτλος του σημειώματος είναι στίχος από λαϊκό άσμα με ερμηνευτή στην πρώτη εκτέλεση τον Γιώργο Καμπουρίδη. Επιλέχτηκε για να τονίσουμε ότι το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο είναι για τα πανηγύρια.

ΣΙΝΕΜΑ

ΝΤΕΛΦΙΝ και ΜΙΡΠΙΕΛ ΚΟΥΛΕΝ

The stopover

Το σκηνοθετικό δίδυμο από τη Γαλλία συστήθηκε στον κινηματογράφο πριν από πέντε περίπου χρόνια με την ταινία «17 κορίτσια». Στη νέα του ταινία, η Ορόρ και η Μαρίν επιστρέφουν από μια στρατιωτική αποστολή στο Αφγανιστάν, κάνοντας μια ενδιάμεση στάση σε ένα πεντάστερο ξενοδοχείο της Κύπρου. Εκεί, ανάμεσα στους τουρίστες που παραθερίζουν, έχουν στη διάθεσή τους τρεις μέρες για να αποσυμψιεύσουν σε ένα πρόγραμμα αποκατάστασης που φιλοδοξεί να ανακουφίσει τη στρατιωτική μονάδα από τις εμπειρίες του πολέμου. Όμως, δεν είναι εύκολο να ξεχάσουν τη μάχη και να αφήσουν τη βία πίσω τους.

Οι Κουλέν θίγουν ένα θέμα το οποίο στον ευρωπαϊκό κινηματογράφο δεν έχει αναπτυχθεί, ενώ αντίθετα στον αμερικάνικο το συναντάμε συχνά, δηλαδή τα ίχνη που αφήνουν στους στρατιώτες οι εμπειρίες του πολέμου και πώς αυτά είναι εμφανή, ακόμα και πίσω στην πατρίδα. Εδώ, οι Κουλέν ασχολούνται με το μεταβατικό στάδιο από το μέτωπο στην πατρίδα και αναδεικνύουν την τεράστια δυσκολία των στρατιωτών να επανέλθουν σε μια «κανονική ζωή». Όσο για το ερώτημα «τι γύρευαν τα στρατεύματα στο Αφγανιστάν;», δεν είναι... πολιτικά ορθό και δεν τίθεται. Μη χαλάσουμε και τη μόστρα της ιμπεριαλιστικής πολιτικής.

ΠΑΟΛΟ ΒΙΡΤΖΙ

Η τρελή χαρά

ΗΜπεατρίς είναι μια φλύαρη φαντασιόπληκτη, μια αυτοαποκαλούμενη δισεκατομμυριούχος αριστοκράτισσα, που της αρέσει να πιστεύει ότι έχει στενές σχέσεις με τους ηγέτες του κόσμου. Η Ντονάτελα είναι μια εσωστρεφής κι εύθραυστη νεαρή κοπέλα, η οποία είναι «κλειδωμένη» στον δικό της μυστηριώδη κόσμο. Και οι δύο νοσηλεύονται στη Βίλα Μπιόντι, μια προσδεδεμένη και ασφαλή ψυχιατρική κλινική. Οι δυο γυναίκες αποφασίζουν να το σκάσουν, ξεκινούν μια περιπέτεια περιπλάνησης που θα τις δέσει με μια γερή φίλια, αλλά ταυτόχρονα καλούνται να διαχειριστούν και τις ζωές που άφησαν πίσω.

Ο τοςκανός Πάολο Βίρτζι διαλέγει ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα, που μπορεί πολύ εύκολα να κινηθεί και στο δράμα και στην κωμωδία (όπως φιλοδοξεί ο σκηνοθέτης). Αποτελεί, όμως, στοίχημα, να κρατούνται σωστές ισορροπίες μεταξύ κωμωδίας και δράματος και ο σκηνοθέτης να φτάνει σε κάποιο βάθος στην ματιά του. Ο Βίρτζι μάλλον το χάνει, κυλώντας σ' ένα καλογορισμένο μελό.

17 - 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

29ο Πανόραμα Ευρωπαϊκού Κινηματογράφου

Οι κινηματογράφοι Τριανόν και Ααβόρα φιλοξενούν το 29ο Πανόραμα Ευρωπαϊκού κινηματογράφου. Το φεστιβάλ φιλοδοξεί να αναδείξει τη μετατροπή του κινηματογράφου σε καθρέφτη της σύγχρονης κοινωνίας και των καυτών κοινωνικοπολιτικών

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**Διομήδης Κομνηνός, Μαρία Καλαβρού,
Β. Πεσλής, Σιδ. Ισιδωρόπουλος, Αναστασία
Τσιβίκα, Σταμ. Κανελλοπούλου, Ιάκωβος
Κουμής, Μ. Καλτεζάς, Αλ. Γρηγορόπουλος
(αυτοί οι αγώνες δεν δικαιώθηκαν)**

► Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια, αλλά δεν μπορείς να εμποδίσεις την άνοιξη να 'ρθει (Πάμπλο Νερούδα).

► Σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι λέξεις
Να μην τις παίρνει ο άνεμος (Μαν. Αναγνωστάκης).

► Ενθουσιασμένη η Αυγή με την «ομιλία παρακαταθήκη» του Μπ. Ομπάμα. Τίποτε περισσότερο από ένα «πρόεδρέ μου, ιδού ο στρατός σας» (avgι.gr/article/10842/7651015/ompama-ekphrazo-ten-eugnomosyne-mou-gia-ta-osa-prosephere-e-ellada).

► ΝΔ και ΣΑΝΕΛ διαγωνίζονται για το ποιον «αγαπάει» περισσότερο ο Ομπάμα (βλ. και άρθρο της Αυγής, avgι.gr/article/10842/7651888/maximou-e-nd-epicheirei-na-meiose-ten-axia-tes-episkepses-ompama).

► Αξία, υπεραξία, αν-αξία.

► Δουλάκια!

► «Θα έχουμε θετικές ειδήσεις για το χρέος πριν το τέλος του χρόνου» - έφα Δ. Τζανακόπουλος. Ποιου, άραγε, χρόνου; Του 2016; Του 2017; Σε τρία τέρμινα και βάλε; Απατεωνιστές...

► Ευτυχώς ησυχάσαμε: «Θα ξαναέρθω μετά τη λήξη της θητείας μου» - δήλωσε ο Ομπάμα.

► Κυβερνητικές πηγές αποτιμούν ως θετική την επίσκεψη Ομπάμα. Συγκίνηση...

► Κι άλλη συγκίνηση: «Αλ. Τσίπρας: Χρέος μας να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για κοινωνική δικαιοσύνη». Το δικό σας χρέος (και των προηγούμενων) κυρ-Αλέξη πληρώνουμε σαν π...

► Μαθαίνουμε από τον πρωθυπουργό (γούσου;) της χώρας μας ότι ο Ομπάμα «εργάστηκε με σθένος για τη δημοκρατία και τα δικαιώματα όλων, ανεξαρτήτως καταγωγής, θρησκεί-

ας ή φύλου». Απολύτως σωστό: οι Αφροαμερικανοί έχουν πλέον το δικαίωμα να δολοφονούνται από τη μπάτσα συχνότερα. Το ωρομίσθιο των Αμερικανών έχει το δικαίωμα να είναι κολλημένο στα 7.25 δολάρια. Οι Αμερικανοί έχουν ασφάλιση μόνο με... βαθιά τσέπη. Καίριοι στόχοι της διακυβέρνησης Ομπάμα. Οχι παίξε-γέλασε...

► «Γοητευμένη» δήλωσε η προϊσταμένη της αρμόδιας Εφορείας Αρχαιοτήτων κ. Ελένη Μπάνου, η οποία ξενάγησε τον αμερικανό πρόεδρο στην Ακρόπολη. «Πρόεδρέ μου, ιδού η Ακρόπολή σας»...

► Τελικά, πόση να 'ταν η αποχή στις πρόσφατες αμερικανικές προεδρικές εκλογές;

► «Ομπαμάτα» και ΤΑ ΝΕΑ (online): «Υμνοι Ομπάμα για τη Δημοκρατία».

► «Η Δημοκρατία... είναι η καλύτερη» υποστήριξε ο Ομπάμα. Κυρίως όταν βοηθά την εξάπλωσή της σε άλλες χώρες... (λέγε τον ιμπεριαλισμό).

► «Ομπαμαεντυπωσιασμένο» το ΒΗΜΑ (tovima.gr/opinions/article/?aid=84469): «Χαρισματικός πρόεδρος». Προοοοοσχή!!!

► Ωραίος ο Ομπάμα: με καθηλωμένο το αμερικανικό ωρομίσθιο και με περικοπές κοινωνικών δαπανών, ο ίδιος καταφέρεται κατά της λιτότητας...

► Για «τα δώρα» που έφερε συμφωνούν μια σειρά πλευρές ότι είναι «συμβολικά» - τσάι και συμπάθεια...

► Comfortably numb.

► Και στο Χαλέπι η αεροπορία του Ασαντ βομβαρδίζει νοσοκομείο για παιδιά...

► Έχει για παράδειγμα τις να-πάλμ του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, το Βιετνάμ και αλλαχού...

προβλημάτων της.

Το πρόγραμμά του είναι πραγματικά πολύ πλούσιο. Αφιερώνεται σε σκηνοθέτες (Νίκο Παναγιωτόπουλο, Μάρκο Μπελόκιο, Αλεξάντερ Πέιν), ρετροσπεκτίβα του Ταρκόφσκι από την ΠΕΚΚ (Πανελλήνια Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου) για τα σαράντα χρόνια λειτουργίας της, αβάν πρεμιέρ, ταινίες μικρού μήκους από σπουδαστές κινηματογράφου, προβολή με ζωντανή μουσική («Φάουστ» του Μουρνάου, 1926), διεθνές διαγωνιστικό τμήμα με άπαιχτες ταινίες από Βρετανία, Ρωσία, Τσεχία, Γεωργία, Ουγγαρία, Λετονία, Τουρκία, Κροατία, Πολωνία και Κύπρο.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η ενότητα με τίτλο «Μέρες του '36», που αναζητά κινηματογραφικές «συνδέσεις» της σημερινής κρίσης με τη δριμεία οικονομική κρίση που ξεκίνησε το 1929 στην Αμερική και εξαπλώθηκε στη συνέχεια στην Ευρώπη. Θα παιχτούν εμβληματικές ταινίες από την Ισπανία, τη Γαλλία,

**Αργοπεθαίνει
όποιος γίνεται σκλάβος της συνήθειας,
επαναλαμβάνοντας κάθε μέρα τις ίδιες διαδρομές,
όποιος δεν αλλάζει το βήμα του,
όποιος δεν ρισκάρει να αλλάξει χρώμα στα ρούχα του,
όποιος δεν μιλάει σε όποιον δεν γνωρίζει.
(Π. Νερούδα)**

► Πάνος Καμμένος: the president's man...

► Τα 4/10 και το 25% των παιδιών σε Ελλάδα και ΕΕ αντίστοιχα ζουν σε συνθήκες φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού (Eurostat). Κάργα δικαιώματα στη... «Δημοκρατία».

► Να τη και η «δημοκρατική επανάσταση» του Εμανουέλ Μακρόν. Λόγια... λόγια ψεύτικα.

► Βραζιλία: ανεβαίνει το θερμόμετρο.

► «Smart Parking και Lighting» στη Χαλκίδα: την ανεργία την ρώτησαν;

► Χαμογελάμε κατά μέσα. Αυτό το χαμόγελο, το κρύβουμε τώρα.

Παράνομο χαμόγελο, όπως παράνομος έγινε κι ο ήλιος, παράνομη και η αλήθεια.

Κρύβουμε το χαμόγελο, όπως κρύβουμε στην τσέπη μας,

τη φωτογραφία της αγαπημένης μας,

όπως κρύβουμε την ιδέα της λευτεριάς,

ανάμεσα στα δύο φύλλα της καρδιάς μας.

Όλοι εδώ πέρα έχουμε έναν ουρανό και το ίδιο χαμόγελο.

Αύριο μπορεί να μας σκοτώσουν. Αυτό το χαμόγελο, κι αυτό τον ουρανό, δεν μπορούν να μας τα πάρουν. (Γ. Ρίτσος)

► Φυσικά και η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ προβάλλει το «μήνυμα Δημοκρατίας (του) Ομπάμα από την Αθήνα». Το αφεντικό και τα λυσσαγμένα σκυλιά του.

► Ο Ομπάμα, ο τσολιάς και οι γερμανοτσολιάδες.

► Ανάλυση Κρούγκμαν στους New York Times για τις «σε βάθος χρόνου παρενέργειες της πολιτικής Τραμπ στην αμερικανική οικονομία». Ευλαβική ανα-

δημοσίευση στην ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (kathimerini.gr/883815/article/oikonomia/die8nhs-oikonomia/se-va8os-xronoyoi-parenergeies-ths-politikhstramp-sthn-amerikanikh-oikonomia). Αφιερωμένο σε κάποιους που λιώνουν όταν ακούνε Κρούγκμαν...

► «Ο περιορισμός της άσκοπης κατανάλωσης αντιβιοτικών αποτελεί κρίσιμο κομμάτι της δημόσιας υγείας» γράφει η κ. Π. Μπουλουτζά (kathimerini.gr/883778/article/epikairothta/ellada/mhnyma-or8hs-katanalwshs-antiviotikon). Μάλλον σε μη ενημερωμένους αναγνώστες απευθύνεται το δημοσίευμα. Ανθρώπους που δεν υποφέρουν από τους «κόφτες» της δημόσιας υγείας μέσα σε μια πολιτική βαθιάς λιτότητας.

► Τι πατόκορφο γλείψιμο είναι αυτό; «...Μπαράκ Ομπάμα: ένας πολιτικός εξαιρετικής οξύνοιας και κουλτούρας, που το όνομά του θα μείνει εσαεί σύμβολο-ορόσημο στην ιστορία των ΗΠΑ αλλά και της ανθρωπότητας». (Παν)άξιος ο μισθός του (πάλαι ποτέ ευρωρεβίζιονιστή) Παντελή Μπουκάλα. Mashallah! (kathimerini.gr/883690/opinion/epikairothta/politikh/o-mparak-ompama-sthn-a8hna).

► The sound of the silenced people by US imperialism.

► Τι πίνει ο κυρ-Φαμπρ; «Πιστεύω στην αναρχία του ονείρου της μέρας» (ΕφΣυν, 11/11/2016).

► Dust in the wind.

► Log out steadily.

► Απόκριση της καρδιάς σε άλογους χτύπους.

Βασίλης

την Ελλάδα και τις ΗΠΑ, που προσφέρουν μια εικόνα της εποχής που σηματοδεύτηκε από το κραχ, την ανεργία και τη σταδιακή άνοδο του φασισμού και του ναζισμού, τον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1936 και τη δικτατορία του Μεταξά στην Ελλάδα. Θα προβληθούν τα φιλμ: Μοντέρνοι καιροί (1936) του Τσάρλι Τσάπλιν, Η ζωή είναι δική μας (1936) του Ζαν Ρενουάρ, Λάσπη στ' αστέρια (1960) του Ηλία Καζάν, Πεθαίνοντας στη Μαδρίτη (1963) του Φρεντερίκ Ροσίφ, Viva la Muerte (1971) του Φερνάνδο Αραμπάλ, Μέρες του '36 (1972) του Οδόωρου Αγγελόπουλου, Το πνεύμα του μελισσιού (1973) του Βίκτορ Ερίθ, Γη και ελευθερία (1995) του Κεν Λόουτς.

Αναλυτικά το πρόγραμμα του πανοράματος φιλοξενείται στον ιστότοπο <http://www.panoramafest.org>.

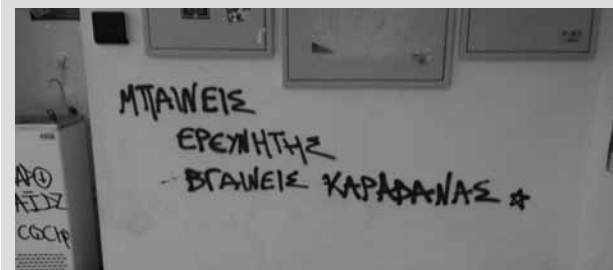
Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Μπορεί κάποιος να κάνει και πολιτική και αισθητική κριτική στην αφίσσα της ΑΔΕΔΥ. Οχι όμως να μιλάει ο Τζανακόπουλος για «πράξη πολιτικής χυδαιότητας» για «κανιβαλισμό και ανθρωποφαγία», που ουδέποτε χρησιμοποιήθηκε στο παρελθόν. Λες και ξέχασε κανείς τα γιουχαϊσματα και τις επιθέσεις σε πολιτικά στελέ-

χη των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, τις κρεμάλες και τα ελικόπτερα στο Σύνταγμα. Ο νεόκοπος κυβερνητικός εκπρόσωπος επικαλείται την «πολιτική ευπρέπεια» και επιδιώκει να μεταφέρει σ' αυτό το επίπεδο τη συζήτηση, για να μην φανεί (αν αυτό είναι δυνατόν!) ότι η σημερινή κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ αντιμετωπίζεται όπως οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις, από τις οποίες δε διαφέρει σε τίποτα.

◆ Άλλο καράφα, άλλο καραβάνι, παιδιά (το σύνθημα είναι γραμμένο σε τοίχο του ΕΜΠ). Όσο για το περιεχόμενο, δε δυσκολευτήκαμε να καταλάβουμε ότι αναφέρεται στα διάφορα προγράμματα με τα οποία οι καθηγητάδες κονομάνε, εξυπηρετώντας σχέδια του νατοϊκού πολεμικού μηχανισμού.

◆ Ιστορική φωτογραφία, ιστορικό πλακάτ. Προπαντός επίκαιρο, όχι μεταφορικά αλλά κυριολεκτικά.

◆ Οι πεισματάρηδες Αμερικανοί που εξακολουθούν να διαδηλώνουν μετά την εκλογή Τραμπ έχουν πολιτογραφήσει ως κορυφαίο ένα σύνθημα: «Δεν είναι δικός μου πρόεδρος». Σύνθημα που απευθύνεται λιγότερο στον Τραμπ και περισσότερο στον Ομπάμα, την Κλίντον και τους υπόλοιπους, που έσπευσαν να διακηρύξουν ότι ο Τραμπ «θα είναι ο πρόεδρός μας». Είναι κι αυτή η αντίδραση «κάτι» μέσα στη μαύρη καταχνιά.

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Ηρθε ο Ομπάμα και μας είπε: «Η Ελλάδα συνεχίζει να μεταρρυθμίζεται, το ΔΝΤ είπε ότι η ελάφρυνση του χρέους είναι ζωτικής σημασίας και εγώ θα συνεχίσω να ενθαρρύνω, να παροτρύνω, τους πιστωτές να κάνουν ό,τι απαιτείται για να επανέλθει η Ελλάδα στο δρόμο που οδηγεί στην οικονομική ανάκαμψη». Δήλωση προσεγμένη λέξη προς λέξη, ώστε και την προπαγάνδα των Τσιπραίων να ικανοποιήσει, και με τους ευρωπαίους δανειστές να μην

πλάσια απ' αυτά που πληρώνει σήμερα το ελληνικό κράτος. Δε χρειάζεται να είναι κανείς οικονομολόγος για ν' αντιληφθεί ότι για να πληρώνονται κάθε χρόνο αυτά τα ποσά θα πρέπει να μην υπάρξει η παραμικρή χαλάρωση στη σκληρή δημοσιονομική λιτότητα και στην κινεζοποίηση. Μισθοί, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες θα πρέπει να διατηρούνται στα σημερινά άθλια επίπεδα και να σπρώχνονται πιο κάτω (ιδιαίτερα οι συντάξεις),

Τίποτα δε χρωστάμε στους ιμπεριαλιστές τοκογλύφους

ανοίξει μέτωπο.

«Καταγράψαμε ότι ο αμερικανός πρόεδρος επισήμανε τη σημασία της ελάφρυνσης του χρέους της Ελλάδας», απάντησε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος στο Βερολίνο, παραπέμποντας στην απόφαση του Eurogroup του περασμένου Μάη, στο οποίο αποφασίστηκε «ένας σαφής οδικός χάρτης ακριβώς γι' αυτό το θέμα», ο οποίος μιλά «για βραχυπρόθεσμα μέτρα και αργότερα το 2018 η προοπτική για μεσοπρόθεσμα μέτρα».

Ο Σόιμπλε, που δεν πολυγουστάρει τις διπλωματικότητες (κάποιος πρέπει να κάνει και τον «κακό», για να κρατάει τα μπόσικα απέναντι στη γερμανική ακροδεξιά), δήλωσε «Οποιος λέει “θα ανακουφίσουμε τα χρέη σας” προσφέρει κακή υπηρεσία στην Ελλάδα».

Ο Ντεϊσελμπλουμ, που πρέπει να φροντίσει και για τα συμφέροντα της ολλανδικής κεφαλαιοκρατίας, έκανε μια «κεντριστική» δήλωση, σύμφωνα με την οποία στο Eurogroup της 5ης Δεκέμβρη θα γίνει σοβαρή συζήτηση για το ελληνικό χρέος. «Η σημερινή ελληνική κυβέρνηση φαίνεται να είναι πολύ δεσμευμένη και να εργάζεται πολύ πιο εποικοδομητικά από προηγούμενες κυβερνήσεις»

συμπλήρωσε με νόημα.

Η ίδια ιστορία για μια ακόμα φορά. Οι «καλοί» και οι «κακοί». Ο Τσίπρας που μιλάει για «απομείωση του χρέους» (ενώ έχει υπογράψει από το περιβόητο Eurosummit στις 12-13 Ιούλη του 2015 ότι «ονομαστικό κούρεμα του χρέους δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί»), ο Ομπάμα και όλοι οι υπόλοιποι που μιλούν για «ελάφρυνση του χρέους», τα «βραχυπρόθεσμα» μέτρα που είναι έτοιμα και τα «μεσοπρόθεσμα» που αφορούν την περίοδο μετά το 2022 και ο μεν Σόιμπλε λέει ότι έχουμε όλο το χρόνο να τα αποφασίσουμε το 2018, ο δε Τσίπρας λέει ότι μπορούν να οριστούν από τώρα και ας ισχύσουν μετά το 2018 κτλ. κτλ.

Αν κάναμε την υπόθεση εργασίας ότι τα περιβόητα «μεσοπρόθεσμα μέτρα» καθορίζονταν από τώρα, τι θα περιλάμβαναν; Θα πήγαιναν πιο πίσω κάποιες λήξεις ομολόγων, ώστε το χρέος να είναι «βιώσιμο», δηλαδή να μπορεί να το αποπληρώνει το ελληνικό κράτος. Γιατί έτσι όπως είναι οι δόσεις μετά το 2022, το κράτος θα χρεοκοπήσει αμέσως. Αυτό προβλέφτηκε επακριβώς από το Eurogroup τον Μάη, που αποφάσισε:

«Μεσοπρόθεσμα: το Eurogroup ζητά από το EWG να διερευνήσει ειδικά μέτρα (όπως μακρύτερη περίοδο χάριτος και αποπληρωμής) που μπορεί να χρησιμοποιηθούν, αν χρειαστεί, στο τέλος του προγράμματος του ESM, υπό τον όρο της επιτυχούς εφαρμογής του προγράμματος του ESM, καθώς και μέτρα όπως η χρήση των ισοδύναμων κερδών από τα SMP και ANFA.

Μακροπρόθεσμα: το Eurogroup είναι έτοιμο, αν χρειαστεί, και υπό τον όρο της επίτευξης των στόχων για το πρωτογενές πλεόνασμα, να εκτιμήσει περαιτέρω στο τέλος του προγράμματος την ανάγκη για πιθανά πρόσθετα μέτρα για το χρέος για να διασφαλίσει ότι οι ακαθάριστες χρηματοδοτικές ανάγκες της Ελλάδας θα παραμείνουν σε βιώσιμη τροχιά».

Ορίσαν μάλιστα και ποσοστό του ΑΕΠ που πρέπει να πληρώνει για τοκοχρεολύσια το ελληνικό κράτος, ώστε το χρέος του να θεωρείται «βιώσιμο», δηλαδή να μπορεί να το πληρώνει: 15% μέχρι 20% του ΑΕΠ. Σε σημαντικές τιμές ΑΕΠ αυτό σημαίνει ότι κάθε χρόνο θα πηγαίνουν για τοκοχρεολύσια από 27 μέχρι 36 δισ. ευρώ! Και τα ποσά θα αυξάνονται όσο αυξάνεται το ΑΕΠ.

Τα ποσά αυτά είναι υπερδι-

ενώ οι φόροι (ιδιαίτερα οι έμμεσοι) πρέπει να παραμείνουν στα ίδια επίπεδα. Και βέβαια, οι ιδιωτικοποιήσεις να εξακολουθούν να προσφέρουν έξτρα έσοδα στους ιμπεριαλιστές.

Αυτή είναι η ουσία των λεγόμενων μεσοπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων μέτρων για το χρέος. Θα απλώσουν τη σημερινή πολιτική σε μεγαλύτερο χρόνο. Θα αλυσοδέσουν τον ελληνικό λαό στο ζυγό των ιμπεριαλιστών δανειστών για πολλές δεκαετίες ακόμα. Αυτό ζητούν οι συριζαίοι και δεν το αρνούνται οι δανειστές (απλά θέλουν να το κάνουν με το δικό τους χρονοδιάγραμμα).

Αυτό είναι που θέλει ο ελληνικός λαός; Να πληρώνει μια ζωή ένα χρέος που το έχει πληρώσει πολλές φορές μέχρι τώρα; Να πέφτει στην παγίδα του κάθε Τσίπρα, δένοντας με τα ίδια του τα χέρια τη θηλιά γύρω από το λαιμό του; Καιρός είναι να φωνάξουμε πως δεν χρωστάμε τίποτα στους ιμπεριαλιστές τοκογλύφους και να στρατευθούμε στην υπόθεση της επαναστατικής ανατροπής, της μόνης ρεαλιστικής λύσης από την άποψη των λαϊκών συμφερόντων. Γιατί χωρίς επαναστατική ανατροπή, θα έχουμε το χρέος ως εργαλείο αντιλαϊκών ανατροπών.

βαθύ κόκκινο

Φονιάδες των λαών

Με την έλευση του ψυχρού πολέμου ο Πρόεδρος Τρούμαν έταξε τις Ηνωμένες Πολιτείες στο πλευρό της Ελλάδας και είπε ότι «πιστεύω πως πρέπει να βοηθούμε τους ελεύθερους λαούς να χαράσσουν το πεπρωμένο τους, κατά τη δική τους ελεύθερη βούληση».

Μπαράκ Ομπάμα

Τρία μεγάλα γράμματα

γραμμένα μ' ασβέστη στη ραχοκοκαλιά της Μακρόνησος.

Α' Τάγμα

Β' Τάγμα

Γ' Τάγμα

ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ

Α. Β. Γ.

300 σκοτωμένοι

Α. Β. Γ.

600 τρελοί

Α. Β. Γ.

900 κουτσοί

Ζήτω

ο βασιλεύς Παύλος

Κ' η θάλασσα είναι ακόμη γαλάζια όπως πάντοτε

κι ο αμερικάνικος στόλος ταξιδεύει στο Αιγαίο

ήσυχος, ήσυχος, ωραίος,

και τ' άστρα ανάβουν κάθε βράδυ μικρές φωτιές

να ψήσουν οι Αγγελοι την ψαρόσουπα της Παναγίας.

Α. Β. Γ.

κι από κάτω απ' τ' αστέρια περνάνε

καρβιές - καρβιές οι εκποτισμένοι

και τσουβάλια με κομμένα ποδάρια

και τσουβάλια με κομμένα χέρια

και τσουβάλια με νεκρούς

ξεβράζουν οι φουρτούνες στις αχτές του Λαυρίου

Αιγαιοπελαγίτικο τοπίο

χρυσό και γαλάζιο

Α. Β. Γ.

Σε τούτα τα βράχια τουφεκίστηκαν οι 300 του Α'

Τάγματος

τούτα τα φύκια είναι μια τούφα μαλλιά

ξεκολλημένα μαζί με το πετσί

απ' το καύκαλο ενός συντρόφου που αρνήθηκε να υπογράψει

δήλωση

Α. Β. Γ.

Τα συρματοπλέγματα.

Οι νεκροί.

Οι τρελοί.

Α. Β. Γ.

Γαλάζια, η θάλασσα - πολύ γαλάζια.

Χρυσό αιγαιοπελαγίτικο τοπίο.

Οι γλάροι.

Α. Β. Γ.

Μαύρη, κατάμαυρη θάλασσα.

Μαύρο, κατάμαυρο τοπίο.

Τα συρματοπλέγματα.

Α. Β. Γ.

Μαύρο, κατάμαυρο τοπίο με σφιγμένα δόντια

κόκκινο, κατακόκκινο τοπίο με σφιγμένη γροθιά

μαύρη και κόκκινη καρδιά πηγμένη στο αίμα της

κι ένας κόκκινος ήλιος πηγμένος στο αίμα του.

Οι νεκροί γυρεύουν τη ζωή τους,

Οι τρελοί γυρεύουν τον ήλιο τους

Οι κουτσοί γυρεύουν τα πόδια τους

Οι τυφλοί γυρεύουν τα μάτια τους

Όλοι μαζί γυρεύουμε τη λευτεριά μας.

Στίχοι από τον «Πέτρινο Χρόνο» του Γιάννη Ρίτσου

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξαμηνια συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση